

Anh Là Hạnh Phúc Của Em Phải Không

Contents

Anh Là Hạnh Phúc Của Em Phải Không	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	31
5. Chương 5	38
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	66
9. Chương 9	73
10. Chương 10	83
11. Chương 11	88
12. Chương 12: Pn1	89

Anh Là Hạnh Phúc Của Em Phải Không

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ăm áp văn, HETrong một phòng ngủ ăm áp được trang trí rất đơn giản, hai lớp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-hanh-phuc-cua-em-phai-khong>

1. Chương 1

Chuyện Lâm Nhược Nhiên gặp lại bạn học cũ Âu Dương Vân Thiên, thì phải nói đến buổi họp lớp ngày hôm ấy.

Sau khi nhận được thiệp mời của hội lớp cũ tiểu học, Lâm Nhược Nhiên đầu tiên là một trận hưng phấn, sau đó lại chép miệng cúi đầu.

Rất cuộc cũng đợi đến lịch họp lớp rồi, ba năm một lần, thật là không dễ dàng. Nhưng mà lần trước, rồi lần trước nữa, còn có lần trước nữa cậu ta không thèm đi họp lớp, lần này chẳng biết có đến không? Nếu như cậu ta không đến, vậy thì mình cao hứng cái gì chứ.

Tính toán hồi lâu, Lâm Nhược Nhiên cầm lấy điện thoại, mặt dày trực tiếp hỏi thẳng bạn phụ trách hội lớp cũ, hỏi thăm một chút những người nào xác định sẽ tới. Cậu không muốn giống như những lần trước, khi đi thì vô cùng hưng phấn, lúc về thì ôm theo một nỗi buồn mất mát. Sợ rằng người khác đoán được ra là mình muốn gặp cậu ta, Lâm Nhược Nhiên vòng vèo hỏi rất nhiều tên, rồi mới giả bộ vô tình nói đến cái tên đó.

Bên kia điện thoại truyền đến một câu trả lời chắc chắn: “Âu Dương hả? Đã liên lạc rồi, cậu ta nói nhất định sẽ tới.”

Đặt ống nghe xuống, Lâm Nhược Nhiên cơ hồ muốn bay lên.

Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy cậu ta! Thật muốn biết bộ dáng của cậu ta bây giờ thay đổi ra sao! Chắc là không có đâu, cậu ta á! Giống như màng bọc giữ tươi thực phẩm ấy. Ah! Đúng rồi, cậu ta chính là một cái tủ lạnh cỡ bự. Đóng băng rau quả thì sao có thể thay đổi được cơ chứ, nhất định vẫn là đẹp trai như xưa đi... Nhưng mà mình cũng đâu có thua kém!

.

Năm nay hội lớp cũ trường tiểu học Hương Đào chọn địa điểm họp ở một quán bar, nằm gần khách sạn Lâm Lập ở khu tây.

Lúc Lâm Nhược Nhiên lái xe đi đến khu tây, nhìn đâu đâu cũng thấy màu hồng phấn, đèn nê ông màu tím, là những bảng hiệu quảng cáo có chứa ám hiệu. Còn có những cô gái xinh đẹp ăn mặc mát mẻ lượn qua lượn lại, trong lòng cậu đột nhiên nổi lên từng đợt sợ hãi, thầm nghĩ mình quả nhiên dị ứng với động vật ngực lớn, may mà xung quanh mình đều là đàn ông con trai.

Cuối cùng cũng đến địa điểm tụ họp.

Quán bar là một tòa nhà hai tầng lớn, trước cửa treo tấm biển quảng cáo bằng đèn led, Lâm Nhược Nhiên đẩy cửa bước vào, liếc mắt nhìn thấy trên tường treo những đồ trang trí giống như cái mỏ neo thuyền.

Toàn bộ nội thất của quán bar đều toát lên một vẻ đại dương phong tình. Quầy bar thật dài, cái ghế cũng là màu lam nhạt, khắp nơi đều thấy được những vật trang trí có liên quan đến đại dương, bức tranh cá clown (ở gọi là cá hề), tượng điêu khắc mỹ nhân ngư, ngay cả nhân viên phục vụ cũng mặc đồng phục thủy thủ màu trắng. Bởi vì hôm nay quán bar đã được bao trọn, đèn trong quán sáng hơn so với bình thường, xung quanh lộ ra một vẻ rộng rãi nhẹ nhàng khoan khoái.

Thấy Lâm Nhược Nhiên đi vào, lập tức có người lên tiếng: “A, Nhược Nhiên, ở đây nè.”

Lâm Nhược Nhiên gật gù chào bạn cũ, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Cậu ta đâu? Cậu ta cao lớn như vậy, trong đám người sẽ rất nổi bật, nhất định liếc qua một cái sẽ thấy.

“Nhược Nhiên!”

Nghe thấy có người gọi mình, Lâm Nhược Nhiên theo bản năng nhìn lại, thì ra là người lãnh đạo hội lớp cũ — lớp trưởng hồi tiểu học. Nở một nụ cười khách khí, Lâm Nhược Nhiên đi tới chào hỏi đám bạn học cũ, nhưng ánh mắt vẫn đảo khắp nơi.

Không nhìn thấy cậu ta, quả nhiên... Vẫn chưa tới.

Tay cầm chén rượu, Lâm Nhược Nhiên dựa lưng vào quầy bar, khẽ nheo mắt lại, cố gắng dùng nụ cười để che dấu vẻ mặt mất mát của mình.

Không phải nói... Sẽ đến đấy sao?

Rượu quá ba lần, sau khi hàn huyên một lúc, thức ăn ngon được mang lên. Một đám bạn học cũ ngồi vây quanh ở bàn dài bên cạnh quầy bar, bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện. Lâm Nhược Nhiên không đói bụng, lại rót thêm một chén rượu để uống, đã quên mất rằng mình tự lái xe tới.

Nhìn mọi người vây quanh chiếc bàn dài, mặt đối mặt ngồi tám chuyện với nhau, rất có không khí quan hệ hữu nghị, Lâm Nhược Nhiên uống rượu đã có chút say trong lòng âm thầm cười trộm, đem đám bạn cũ ra đánh giá từng đứa từng đứa một. Trong đầu Lâm Nhược Nhiên bắt đầu nổi lên những ý nghĩ xấu xa:

Chep, từ trước đến nay lớp trưởng cùng lớp phó học tập quan hệ vẫn không tệ, còn phụ trách âm nhạc thích chơi violon với cái tên cao cao ngồi cùng bàn rất hay nói chuyện, còn có...

Lâm Nhược Nhiên không phải là đem đại đa số những người đã kết hôn này ra ghép đôi nam nữ, mà cậu ngồi ghép nam nam. Nguyên nhân rất chi là đơn giản, Lâm Nhược Nhiên là một đồng nghiệp nam (aka hủ

nam). Cậu luôn luôn chỉ ghép đôi đàn ông con trai với nhau, trong mắt cậu một nam một nữ chẳng có gì thú vị cả.

Miệng thì vẫn trò chuyện với đám bạn, nghe bọn họ kể về công việc, cuộc sống trong mấy năm qua, còn trong lòng Lâm Nhượng Nhiên thì vẫn tiếp tục thích thú ghép đôi nam nam với nhau.

Đến khi bị các bạn học hỏi tình hình của mình, ngoài chuyện nói rằng mình vẫn còn độc thân, thì cậu nói vô cùng ít đến công việc, tiếp theo đó lại đem tất cả những chuyện mọi người đều biết ra nói lại lần nữa, bởi vì quả thực Lâm Nhượng Nhiên không thể nói thật, cậu là cảnh sát đặc công, trong nội bộ cảnh sát có quy định, những người thuộc bộ đội đặc chủng thì không được phép cho người ngoài biết được thân phận của mình.

Các bạn cũ đi họp lớp, nhìn bộ dáng mọi người thì có vẻ ai cũng sống không tệ. Người đã trưởng thành, đất nước yên ổn, khỏe mạnh bình an chính là niềm vui lớn nhất.

Lâm Nhượng Nhiên âm thầm ngáp một cái, len lén nhìn ra ngoài, cũng chỉ mới tám giờ hơn, trong lòng tính toán có nên tìm cơ chuẩn về trước hay không.

Lúc này vừa có một người bước vào quán bar.

Lâm Nhượng Nhiên vừa quay đầu lại, liền ngây dại.

Cậu ta...tới.

Tới trễ là một người đàn ông, mới nhìn qua tuyệt đối có thể ước chừng chiều cao cũng phải 1m90, tư thế thẳng như cây tùng, tương đối bắt mắt. Người đó mặc một bộ âu phục màu xanh tím, áo sơ mi màu lam nhạt, cà vạt màu xám tro, sạch sẽ mà đoan trang. Còn dung mạo thì vô cùng anh tuấn, tóc đen dài vừa phải, con ngươi đen láy, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng màu hồng nhạt. Toàn thân người đàn ông anh tuấn này phát ra một loại từ trường mãnh liệt, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhưng mà cái khí chất lạnh như băng lại khiến người ta không dám đến gần, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao dường như có thể cắt đôi cơ thể người vậy.

Người đàn ông vừa bước vào cửa, nhiệt độ trong quán rượu thoáng cái giảm đi mấy độ. Phục vụ nhìn anh ta, bị tướng mạo cùng khí chất của anh ta hấp dẫn không cách nào dời đi tầm mắt, thế nhưng lại không dám tiến lên chào hỏi.

“Ah, Âu Dương, sao bây giờ cậu mới đến?” Bạn học cũ quen biết đã lâu, mới dám thân thiết chào hỏi người đàn ông như núi băng này.

Người đàn ông được gọi là “Âu Dương” đi tới: “Thật xin lỗi, tôi tới trễ. Có một cuộc họp đột xuất.” Thanh âm của anh ta có một loại từ tính đặc thù, trầm thấp và rõ ràng, thẩm thấu vào lòng người, lại mang theo một loại cảm giác cảm dục, mỹ thanh mát lạnh như ngọn suối. Nghe được thanh âm ấy, mấy chị em phụ nữ đang ngồi cũng không kìm lòng được mà nheo mắt lại.

“Tôi đã nói rồi, đi họp lớp cũ mà cậu còn ăn mặc như sắp lên tòa xử án ấy.”

Xuôi theo một lời nói đùa thiện ý, mọi người lại tiếp tục nói cười, quầy bar mới vừa rồi tạm thời an tĩnh vì người đàn ông mới tới, lại vang lên tiếng nói cười.

“Âu Dương tới trễ, phạt rượu, phạt rượu.” Có người lập tức đưa tới một cái chén.

Âu Dương Vân Thiên giơ tay lên ý bảo: “Thật là ngại quá, tôi còn phải lái xe, có thể miễn rượu được không?”

“Phải lái xe à, vậy thì không thể ép cậu uống rồi, nhưng mà đến muộn, không phạt không được. Cho Âu Dương một chén nước cốt chanh!”

Theo đề nghị, nước cốt chanh rất nhanh được bưng tới.

“Ah, nhất định rất chua đó.” Có người vừa nhìn thấy chất lỏng màu vàng nhạt trong chén, đã cảm thấy ghê rùng rồi.

Âu Dương Vân Thiên rất hào phóng, nhận lấy cái chén liền một hơi uống hết.

“Được lắm, Âu Dương, rất thống khoái nha! Mau ngồi xuống đi. Phục vụ, cho thêm đồ ăn.”

Lúc này, Âu Dương Vân Thiên đang đứng, ánh mắt anh dừng lại ở trên người Lâm Nhược Nhiên này giờ vẫn si ngốc nhìn anh.

Rốt cuộc cũng được gặp rồi... Cái tên chết tiệt nhẩn tâm này, cứ nhiên nhiên năm như thế không tìm mình lấy một lần, đồ động vật máu lạnh!

Nhìn Lâm Nhược Nhiên đang ngẩng đầu lườm mình, Âu Dương Vân Thiên dừng lại một chút, gật gật đầu chào cậu.

Ah! Ngay cả tên của mình cũng không chịu gọi!

Lâm Nhược Nhiên trong lòng lớn tiếng mắng người.

Phục vụ đem thêm ghế tới, Âu Dương Vân Thiên ngăn người phục vụ đặt xuống, tự mình nhận lấy rồi lại ngồi cạnh Lâm Nhược Nhiên.

Tại sao? Rõ ràng ngay cả tên cũng không chịu gọi, nhưng lại muốn ngồi bên cạnh tôi?

Lâm Nhược Nhiên chép miệng, cố tình không để ý tới người bên cạnh, quay đầu nói chuyện với các bạn học khác.

Âu Dương Vân Thiên cũng bắt đầu hàn huyên với mọi người.

Rõ ràng là đang ở giữa một tập thể, nhưng mà Lâm Nhược Nhiên lại cảm giác sau lưng có một khối khí lạnh như băng bao quanh mình cùng Âu Dương Vân Thiên. Nhìn trộm người bên cạnh một chút, trong lòng Lâm Nhược Nhiên thừa nhận, hiện tại cậu ta đã ba mươi lăm tuổi, phong nhã hào hoa, chín chắn hào phóng, nếu như không phải vì loại khí chất lạnh buốt như tảng băng ngàn năm kia, cậu ta nhất định sẽ là nhân vật thuộc hàng vạn người mê.

Nhìn nghiêng một bên, Âu Dương Vân Thiên có sống mũi cao thẳng, vô cùng hoàn mỹ, sợ rằng ngay cả phẫu thuật thẩm mỹ cũng không được đẹp như vậy. Còn có đôi môi, độ dày vừa phải, rất trơn bóng, nếu như mà hôn lên...

Lâm Nhược Nhiên phát hiện mình lại bắt đầu có ý ***, vội vàng định thần.

Không biết tại sao, ngồi ở bên cạnh Âu Dương Vân Thiên khiến cho Lâm Nhược Nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, cậu không ngừng rót rượu uống, từng chén từng chén nốc vào bụng.

Đột nhiên, Lâm Nhược Nhiên nghe thấy người khác hỏi một câu: “Âu Dương, cậu kết hôn chưa?” Lỗ tai của cậu liền dựng thẳng đứng lên.

Thanh âm từ tính lại vang lên: “A, vẫn chưa.”

Trong khi các bạn học đang âm ỉ tiếc hận, thì trong lòng Lâm Nhược Nhiên kêu to “Bingo!”

Thật tốt quá! Cậu ta còn chưa kết hôn! Nhưng mà mình cao hứng cái gì chứ, cậu ta vẫn không thích... mình mà.

Trong tâm trạng buồn bực, Lâm Nhược Nhiên lại uống thêm một chén.

Không có ai nhận ra từ trường kỳ dị giữa Âu Dương Vân Thiên và Lâm Nhược Nhiên, cũng chẳng có ai chú ý tới bọn họ từ đầu đến cuối không hề nói chuyện với nhau lấy một lần.

Lâm Nhược Nhiên cảm thấy chán nản, nhưng lại không nỡ đi về.

Muốn gặp cậu ta một lần thật không dễ dàng, lần tiếp theo không biết đến bao giờ. Nói cậu ta trốn tránh mình, cũng không chính xác; nhưng nói cậu ta không trốn mình, thì tại sao nhiều năm như vậy, cho dù là học lớp cũ, cậu ta cũng không thêm đến. Cậu ta không phải người hẹp hòi, chẳng lẽ...Cậu ta còn để ý đến chuyện năm đó? Lạy hôn, đó là chuyện từ thời tiểu học xưa lơ xưa lác, khi đó mới có tí tuổi đầu. Bây giờ mọi người cũng đã ba mươi lăm rồi.

Nghĩ tới tâm sự của mình, Lâm Nhược Nhiên lại nốc thêm từng chén, từng chén một.

Buổi họp lớp kết thúc, mọi người tùm năm tùm ba kéo nhau đi ra ngoài.

Lâm Nhược Nhiên đã say, bước chân lảo đảo, đi đứng không vững phải có người đỡ.

“Nhược Nhiên, cậu không thể lái xe được rồi.”

“Để tôi đưa cậu ấy về nhà.” Là thanh âm của cậu ta.

“Âu Dương, vậy thì phiền cậu mang Nhược Nhiên về nha. Bọn tôi về đây, bye bye, bye bye.”

Ánh mắt mông lung còn đang chìm trong men say, lơ dờ ngồi xuống ghế bên cạnh người lái, Lâm Nhược Nhiên quay mặt sang, nhìn người đàn ông bên cạnh mặt không chút thay đổi.

Không phải là cậu ta không có gì thay đổi, mà cậu ta luôn luôn như thế, nghiêm túc đã thành thói quen. Còn nhớ ngay từ hồi tiểu học cậu ta đã trưng một bộ mặt giống như bài tú lơ khơ như vậy rồi. Ngụy quân tử! Giả bộ đứng đắn! Chết tiệt! Mặc kệ, cứ mắng đấy! Dù sao cậu ta cũng không biết. Có ngon thì đừng để ý tới tôi! Tại sao còn muốn ngồi bên cạnh tôi! Tại sao còn muốn dìu tôi! Tại sao lại còn xuất hiện ở trước mặt tôi chứ!

Lâm Nhược Nhiên ở trong lòng mắng chửi loạn xạ.

“Lâm sir...”

Nghe thấy Âu Dương Vân Thiên gọi mình như thế, hốc mắt Lâm Nhược Nhiên thoáng chốc liền rưng rưng nước mắt. Mang theo chút ngà ngà say, đột nhiên cậu cảm thấy ủy khuất vô cùng!

Quen biết nhiều năm như vậy, lại gọi tôi là “sir”, con mẹ nó! Sao không gọi Lâm đội trưởng luôn đi!

Âu Dương Vân Thiên là bạn bè trong giới với Lâm Nhược Nhiên, là người bạn duy nhất biết được nghề nghiệp thật sự của cậu.

Những chuyện sau đó, cảm giác say dâng trào, cho nên Lâm Nhược Nhiên mất dần ý thức.

Tất cả các hồi ức, đến đây là kết thúc.

Ngồi trước bàn làm việc của mình, Lâm Nhược Nhiên lại ngẩn người. Mặc dù chỉ nhớ lại một số chuyện linh tinh, nhưng cũng đã đủ khiến cậu nghiền ngẫm liên tục.

Cho dù cậu cố gắng làm gì, cũng lại nghĩ đến Âu Dương. Cậu ta một chút cũng không thay đổi. Cá tính thì chắc chắn là không đổi rồi, đoan chính nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, đồ đầu gối. Nói đi thì cũng phải nói lại, mình không có nói địa chỉ, sao cậu ta lại biết nhà mình được cơ chứ? Lâm Nhược Nhiên một tay chống cằm, một tay dùng bút đâm tới đâm lui lên tờ giấy, ánh mắt chuyển động nhanh như chớp.

Chẳng lẽ là cậu ta biết? Làm sao mà biết được chứ? Chúng ta nhiều năm như vậy không gặp rồi, còn nữa, trong đám bạn học cũ không ai biết nhà mình ở đâu cả. Mình là cảnh sát đặc công, rất nhiều tài liệu cá nhân phải giữ bí mật, ưm...

Lúc này, trong viện kiểm sát cấp cao của thành phố, kiểm sát trưởng Âu Dương Vân Thiên đang ở trong phòng làm việc.

Âu Dương Vân Thiên đứng ở trước cửa sổ, cũng đang hồi tưởng lại những chuyện hôm họp lớp cũ vừa rồi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cậu ấy, Lâm Nhược Nhiên... Sợ gặp, lại muốn gặp, quanh đi quẩn lại qua nhiều năm như vậy, vẫn là không nhịn được đi gặp cậu ấy.

Âu Dương Vân Thiên trong lòng vừa động, trong đầu tự động nhảy lên hình ảnh Lâm Nhược Nhiên sau khi mình gọi cậu ấy là “Lâm sir”, đôi mắt hoa đào ấy, thoáng chốc đã ngẩn lẹ.

Không sai, đó là nước mắt.

Cậu ấy nổi giận... Bởi vì mình ngay cả tên của cậu ấy cũng không chịu gọi. Có cần thiết phải làm rõ ràng như vậy không? Chúng ta không có bất kỳ cừ hận nào, lúc tiểu học rõ ràng là bạn thân nhất, không ngờ kết quả lại diễn biến thành cục diện như bây giờ.

Âu Dương Văn Thiên đã từ chối đi họp lớp tiểu học rất nhiều lần, chính là vì không muốn cùng Lâm Nhược Nhiên gặp nhau, mấy ngày hôm trước vừa gặp, kết quả một câu cũng không có nói. Âu Dương Văn Thiên trong lòng thầm cười chính mình: nói mình cùng cậu ấy không có gì, làm sao có thể? Nếu như thật sự không có gì, thì mình cũng không thể liên tiếp mấy ngày tâm thần không yên như vậy được, vừa nghĩ tới đôi mắt rưng rưng kia, trái tim liền co rút đau đớn, cảm thấy... Thật có lỗi với cậu ấy.

Giơ tay lên gõ trán của mình, Âu Dương Văn Thiên có chút hối hận.

Có nên gọi điện thoại cho cậu ấy không? Mấy lần cầm ống nghe lên, lại buông xuống, mình phải nói gì đây? Mình nên nói như thế nào? Chuyện năm đó, trong lòng Âu Dương Văn Thiên không phải là không có khúc mắc.

Trong lúc Âu Dương Văn Thiên đang do dự có nên gọi điện thoại cho Lâm Nhược Nhiên hay không, thì xảy ra chuyện khiến anh không thể không đi gặp Lâm Nhược Nhiên.

Một bản án cũ có đầu mối mới, án kiện sẽ được thẩm tra xử lý một lần nữa. Trước khi chính thức công tố, kiểm sát trưởng Âu Dương Văn Thiên muốn gặp cảnh sát chịu trách nhiệm trình sát lúc đó để hiểu rõ quá trình phá án, chi tiết, cùng những điểm nghi vấn.

Khi thấy họ tên trên hồ sơ, Âu Dương Văn Thiên ngây ngẩn cả người —— Lâm Nhược Nhiên.

Oa, không ngờ, cậu ấy đã từng là cảnh sát thuộc tổ trọng án, biểu hiện xuất sắc, sau khi thông qua khảo hạch, thì bị điều sang đội đặc công.

Sau một loạt thủ tục hành chính, Âu Dương Văn Thiên lần đầu tiên đi vào khu nhà làm việc màu trắng phía tây tòa nhà cục cảnh sát thành phố —— tổng bộ của đội Phi Hồ.

Lâm Nhược Nhiên làm ở chỗ này.

Tạm thời thân phận của Âu Dương Văn Thiên cũng chưa đủ để cho anh có thể đi vào sâu hơn nội bộ khu làm việc. Trong cục cảnh sát, không phải cảnh sát đặc công thì cũng không được phép tiến vào.

Một vị đội trưởng của đội đặc công khác —— Cao Quách Nhân, nhận nhiệm vụ hướng dẫn Âu Dương Văn Thiên lần đầu tiên bước vào đây.

Hai người đi qua mấy chốt kiểm tra thân phận, đến nỗi Âu Dương Văn Thiên cũng phải cảm thán: “Canh gác nghiêm ngặt quá đi.”

Cao Quách Nhân cười: “Chế độ vốn như vậy mà. Đây cũng là một loại bảo vệ thân phận cho đặc công, cũng có phần toái hơn viện kiểm sát một chút.”

“Tôi đã được nghe kể qua một số sự tích, đội Phi Hồ thân thủ bắt phạm, rất có năng lực, khiến cho người người khâm phục.”

Trên mặt Cao Quách Nhân lộ ra một nụ cười. Có thể được Âu Dương kiểm sát trưởng danh hiệu núi băng của viện kiểm sát ca ngợi, là đủ khiến cho người ta cao hứng.

“Trước đây anh từng biết Nhược Nhiên phải không?” Cao Quách Nhân hỏi, hần mơ hồ nhớ ra từng nghe người ta nói qua Lâm Nhược Nhiên cùng Âu Dương Văn Thiên là bạn học.

“Chúng tôi học cùng nhau ở trường tiểu học Hương Đảo.”

“Quả nhiên, a, tiểu học...” Cao Quách Nhân cảm thán một cái.

Trong lòng Âu Dương Văn Thiên cũng âm thầm cảm thán, thật sự là một khoảng thời gian rất dài rồi, bấm tay tính ra, mình đã cùng Lâm Nhược Nhiên quen biết ba mươi năm.

Tới trước phòng làm việc của Lâm Nhược Nhiên, trong lòng Âu Dương Văn Thiên có một tia lo lắng cùng sợ hãi. Muốn bày ra vẻ mặt giải quyết việc chung thì rất dễ dàng, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Nhược Nhiên, sợ rằng mình sẽ lại nhớ tới những chuyện mấy hôm trước.

Sau khi gõ cửa, Âu Dương Văn Thiên đi vào. Trước khi đóng cửa phòng, anh âm thầm vui mừng vì Cao Quách Nhân không có đi theo vào.

Nhìn Âu Dương Vân Thiên đang đứng trước mặt, ánh mắt Lâm Nhược Nhiên trùng thật to.

“Lâm sir, xin chào. Tôi là kiểm sát trưởng của viện kiểm sát cấp cao thành phố —— Âu Dương Vân Thiên. Mục đích tôi đến hôm nay chắc là anh cũng đã biết.”

Nghe mấy câu dạo đầu như thế, Lâm Nhược Nhiên trợn to đôi mắt, trong sự kinh ngạc còn mang theo tức giận. Tuy biết bản án cũ do mình từng phụ trách phải một lần nữa thẩm tra xử lý, cũng biết viện kiểm sát sẽ phái người tới tìm mình, nhưng Lâm Nhược Nhiên thật không biết người đó là Âu Dương Vân Thiên.

Nghe Âu Dương tuân một tràng giới thiệu y chang công thức, Lâm Nhược Nhiên trong lòng vô cùng tức giận.

Lại còn giới thiệu tên của mình, mẹ kiếp, cho là tôi không nhận ra cậu chắc!

Kiểm chế kinh ngạc cùng tức giận trong lòng, Lâm Nhược Nhiên gơ tay lên ý bảo: “Mời ngồi.”

“Hôm nay tôi tới, chủ yếu là muốn tìm hiểu một số việc liên quan đến vụ án, trong hồ sơ đã có nói rõ ràng. Nhờ anh viết một phần báo cáo giải thích cặn kẽ quá trình phá án năm đó, tôi sẽ chứng nhận việc này trong báo cáo.” Vừa nói, Âu Dương Vân Thiên vừa lấy ra một tập hồ sơ dán kỹ, đặt trước mặt Lâm Nhược Nhiên.

Chính là vì cái này? Lâm Nhược Nhiên nhận lấy hồ sơ, trong lòng thầm nghĩ: Mấy chuyện này cũng có thể giải quyết qua điện thoại, có cần phải đích thân chạy tới không, thật là ôm lấy phiền toái mà, hừ! Đúng là lãng phí tiền thuế của nhân dân.

“Nhờ anh tận lực đem quá trình phá án viết cặn kẽ, bao gồm những nghi vấn anh cảm thấy có giá trị, tất cả lời khai của nhân chứng... Lâm sir rất chuyên nghiệp, tin rằng anh hiểu ý tôi.”

Lâm Nhược Nhiên nhìn chằm chằm Âu Dương Vân Thiên, buồn bực hừ một tiếng, coi như là trả lời.

Nói xong mấy câu này, hai người lại trầm mặc.

Đem hồ sơ trên bàn đặt sang một bên, Lâm Nhược Nhiên bày ra điệu bộ ‘đang bận việc’, có ý muốn đuổi khách.

Dù sao cũng không có phát triển gì, cậu ta đột nhiên đến, ngồi ở trước mặt chỉ tổ khiến tâm càng thêm loạn.

Âu Dương Vân Thiên đứng lên: “Tôi cáo từ trước.”

Vừa thấy cậu ta thật muốn đi, từ khi đi vào đến khi rời khỏi chỉ ngắn ngủi 10 phút, Lâm Nhược Nhiên trong lòng buồn bã, không muốn thất lễ liền đứng lên tỏ vẻ muốn tiễn khách.

Trước khi xoay người, Âu Dương Vân Thiên đột nhiên hỏi: “Hôm đó cậu... Sau đó... có đau đầu không?”

A, cậu ta hỏi mình có đau đầu hay không?

Lâm Nhược Nhiên nhìn chằm chằm Âu Dương Vân Thiên, trong đôi mắt lóe lên một tia khó hiểu.

Núi băng mà cũng có chuyện quan tâm người khác sao?

Từ trong túi lấy ra một tấm thẻ nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ hôm qua, Âu Dương Vân Thiên đem đặt ở trên bàn: “Có một số việc liên quan đến vụ án, tôi sẽ tiếp tục liên lạc với cậu.” Nói xong, Âu Dương Vân Thiên liền xoay người mở cửa.

Đưa mắt nhìn bóng dáng cao lớn đang bước đi, Lâm Nhược Nhiên buồn bực trở lại phòng làm việc, cầm lấy thẻ lên nhìn kỹ.

Không phải là danh thiếp, Âu Dương là kiểm sát trưởng nên không cần mấy thứ đó, là viết tay, trong đó có số điện thoại phòng làm việc của Âu Dương, hửm? Còn có địa chỉ nhà riêng cùng số di động nữa.

Lâm Nhược Nhiên xoa cằm, đứng ở trước bàn làm việc ngẫm nghĩ một lát.

Cho dù cậu ta làm việc rất chuyên nghiệp, liên quan đến công việc là mất ăn mất ngủ, thì cũng đâu cần cho mình cả số điện thoại nhà riêng, vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là ám hiệu cho mình? Có thể gọi điện thoại cho cậu ta? ? Ô hô hô... Lâm Nhược Nhiên đột nhiên cười giống y chang hồ ly mới chớm được gà.

Cho dù nói thế nào, có số điện thoại, là có thể liên lạc với cậu ta, như vậy là có thể nghe được giọng nói của cậu ta, còn có thể hẹn ra ngoài gặp mặt. Cái tên núi băng kia đang nghĩ gì chứ? Nhìn cái thể là biết ngay cậu ta đã cố ý chuẩn bị trước, nói như vậy... Chẳng lẽ cậu ta nguyện ý tiếp nhận tình cảm của mình, nếu không thì đã chẳng chủ động giao số điện thoại ra như vậy rồi.

Lâm Nhượng Nhiên dựa vào bàn cười ngây ngô hồi lâu, đi ra phòng làm việc, đến phòng hồ sơ tìm ghi chép về quá trình phá án năm đó.

Lúc trở lại, phát hiện một đám cấp dưới trong tổ đang nhìn mình chằm chằm, khiến cho Lâm Nhượng Nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Các cậu nhìn cái gì?” Phát hiện bọn cấp dưới nhìn mình bằng ánh mắt giống như mỗi khi mình YY, Lâm Nhượng Nhiên rùng mình.

Không thể nào, chẳng lẽ trên mặt mình viết rõ ràng như vậy sao? Dễ dàng khiến cho đám thô nhõ chết bầm kia nhận ra được mình có ý với với Âu Dương à?

Lâm Nhượng Nhiên theo bản năng nhìn mình một chút, sau đó trừng mắt lại đám cấp dưới kia. Mấy đứa này thật một chút cũng không tiến bộ, trong lúc huấn luyện sanda (*) thì đánh yếu như chết đuối, mới bị ném mấy cái đã ô oa kêu loạn, làm sao mà cứ dính đến chuyện YY thì một đám mắt sáng như mắt mèo vậy chứ.

Lâm Nhượng Nhiên hoàn toàn không có ý tự kiểm điểm, thật ra thì đám cấp dưới biến thành cái loại này, hoàn toàn là bởi vì những lúc rảnh rỗi không có việc gì cậu liền phát huy bản chất đồng nghiệp nam mà YY không ngừng, trong cục cảnh sát từ trên xuống dưới đều bị cậu YY khắp nơi, đám cấp dưới cũng là bị cậu áp chế cùng ảnh hưởng nhiều năm nên bây giờ mới biến thành bộ dạng như vậy.

Buổi tối về đến nhà, Lâm Nhượng Nhiên cầm lấy tấm thẻ Âu Dương Vân Thiên cho mình, lẩn qua lộn lại nhìn không ngừng, tuy biết Âu Dương không thích dùng nước hoa, nhưng bây giờ Lâm Nhượng Nhiên lại mong cậu ta dùng, như vậy thì từ chữ viết, còn có thể có một tia hương vị làm khơi dậy hồi ức.

Gọi hay không gọi điện thoại, Lâm Nhượng Nhiên một mực do dự.

Nếu là mình hiểu sai thì làm sao bây giờ? Nếu như cậu ta chỉ nói đến công việc thì làm sao bây giờ? Nếu như mở miệng mời lại bị từ chối thì làm sao bây giờ? Băn khoăn nhiều lắm, Lâm Nhượng Nhiên xoa xoa mặt, trong lòng dâng lên cảm giác tổn thương.

Đã không còn là thanh niên hai mươi mấy tuổi rồi, bây giờ cũng đã ba mươi lăm, là một thằng đàn ông cấp bậc đại thúc. Nếu như mình có một chút kinh nghiệm trong tình yêu, thì còn có thể lấy ra mà tham khảo, kiểm vài cái có để hẹn, cho dù bị từ chối thì cũng đỡ đi cảm giác mất mát cùng lúng túng.

Đương nhiên, Lâm Nhượng Nhiên cũng gánh phần lớn trách nhiệm, bởi vì là đồng nghiệp nam, không có chuyện gì liền ghép đôi đàn ông con trai với nhau, căn bản là không muốn gặp gỡ với phụ nữ, nhưng cũng không có kinh nghiệm gặp gỡ đàn ông.

Bởi vì thật lâu trước đây, cậu đã có đối tượng mình thích —— Âu Dương Vân Thiên.

Bên kia, Âu Dương Vân Thiên đang ở nhà một mình, ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía điện thoại.

Tại sao lại không kêu chứ? Đã kiểm tra rồi, điện thoại không có vấn đề gì, ông nghe cũng còn tốt! Nhượng Nhiên... Thật không muốn nói chuyện gì với mình sao?

Anh vốn muốn gọi điện thoại cho Nhượng Nhiên, cũng nghĩ tới sẽ hẹn cậu..., tự mình chủ động một chút sẽ hơn, bởi vì trước kia đã làm cậu bị tổn thương, trước kia đã không để ý tới cậu, nhưng mà bối cảnh nghề nghiệp đặc thù của Nhượng Nhiên khiến cho anh không tiện mở miệng, mọi tư liệu về đặc công đều được bảo mật, nếu như mình hỏi, cậu không thể nói, hoặc không muốn nói, chẳng phải là đã làm khó Nhượng Nhiên sao.

Trong cùng một thành phố, ở hai căn hộ khác nhau, Lâm Nhượng Nhiên cùng Âu Dương Vân Thiên cùng trở mình trần trọc.

Vài ngày sau, hai người lại gặp mặt, Âu Dương Vân Thiên đã nhận được báo cáo mà anh muốn.

Sau khi xem báo cáo, cảm thấy có vài chỗ cần cẩn thận nghiên cứu thảo luận một chút, Âu Dương Vân Thiên lại một lần nữa đến trụ sở cảnh sát đặc công để tìm Lâm Nhược Nhiên.

Lần này, lại là Cao Quách Nhân dẫn đường...

Sóng vai đi trên hành lang của tòa nhà, Âu Dương Vân Thiên muốn hỏi đồng nghiệp của Lâm Nhược Nhiên vài chuyện về cậu, liền hỏi: “Biểu hiện của Lâm sir ở trong cục cảnh sát nhất định là rất tốt?”

Cao Quách Nhân đồng ý gật đầu: “Đúng, thể lực của cậu ấy rất mạnh, vô cùng uy dũng, ban đầu ở trong tổ trọng án cũng rất được cấp trên coi trọng. Làm đội trưởng đặc công, những lần đối mặt với tội phạm, lâm nguy không loạn, thấy biến không sợ, thành công cứu được con tin, giải trừ rất nhiều mối nguy hiểm. Cậu ta có công phu tốt, là đệ nhất cao thủ sanda của cục cảnh sát, trong đội đặc công cũng không có ai đánh thắng cậu ta. Kiểm sát trưởng Âu Dương có lẽ không biết? Nhược Nhiên được xưng là lão đại của Phi Hồ đấy.”

Nghe thấy thế, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy thú vị: “A? Cậu ấy?”

“Đúng vậy!” Cao Quách Nhân nghiêm túc nói, “Nhược Nhiên rất tuần tú, anh không thấy thế sao? Thoạt nhìn gầy teo, nhưng mà công phu cùng kỹ thuật bắn súng đều thuộc hạng nhất, đối với đám tiểu tử kia mà nói, ngoại trừ khả năng dẫn dắt đội ở ngoài, thì còn phải đánh thắng mới khiến họ phục tùng. Danh hiệu lão đại cũng không phải là tùy tiện gọi như vậy, Nhược Nhiên là tài mạo song toàn, ha ha!”

Nghe Cao Quách Nhân miêu tả, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy buồn cười. Nói Nhược Nhiên như vậy cũng đúng, cậu thật sự rất đẹp, thanh tú tuần mỹ, mặt mày như vẽ, hồi tiểu học cậu ấy chính là bảo bối xinh đẹp người gặp người thích.

“Chỉ có điều, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong đâu nha.” Cao Quách Nhân hạ thấp giọng, nhích tới gần Âu Dương Vân Thiên, lại nói: “Đám cấp dưới của Nhược Nhiên đều sợ cậu ta, thậm chí trong cục cảnh sát cũng có rất nhiều người nể sợ. Nhược Nhiên là một quỷ linh tinh, chủ ý quái đản cũng nhiều, chính người không bồi thường, ngoại trừ danh hiệu ‘lão đại’, cậu ta còn có tước hiệu...”

“Gì vậy?” Âu Dương Vân Thiên thấy Cao Quách Nhân ngừng lại đứng chỗ mấu chốt, vội vàng hỏi.

Cao Quách Nhân nhìn mặt Âu Dương Vân Thiên, trong lòng thầm nghĩ: đã sớm nghe nói kiểm sát trưởng Âu Dương Vân Thiên là một núi băng ngàn năm, quả là thế, mình đã từng gặp anh ta hai lần, nhưng chưa từng thấy cười qua, luôn luôn là một biểu tình nghiêm túc, không thể nói anh ta lãnh mạc, mà phải nói là khốc, cho dù hiện tại, biết rõ ràng anh ta đang cảm thấy hứng thú, nhưng trên mặt lại nhìn không ra chút dấu vết nào. Người đàn ông như vậy quả thực rất hợp với viện kiểm sát, tội phạm đứng trước mặt anh ta nhất định sẽ biết điều một chút, không, phải nói là, có anh ta ở đó, thì không ai dám phạm tội.

“Tước hiệu của cậu ta là Lão Hồ Ly đáng sợ.”

Vừa nghe thấy cái tước hiệu này, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy các đồng nghiệp quả nhiên hiểu rõ cậu ấy. Gương mặt của Nhược Nhiên cũng có giống hồ ly một chút, cảm hơi nhọn, còn có cặp mắt kia, khi cười cong cong lên thì lại càng giống.

Gật gật đầu với Cao Quách Nhân, Âu Dương Vân Thiên nói: “Khá đúng đấy.”

Cao Quách Nhân đã nhìn ra, Âu Dương Vân Thiên đang cười. Nụ cười không hề xuất hiện trên vẻ mặt, gương mặt vẫn rất bình tĩnh, chẳng qua là ánh mắt đang cười, xuyên qua cặp mắt màu đen, đôi đồng tử sâu không thấy đáy, có thể cảm giác được anh ta đang cười. Ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn, nếu bị đôi mắt phẳng phất một loại ma tính của Âu Dương Vân Thiên nhìn chăm chăm, sẽ khiến cho người ta hiện lên một loại cảm giác suy yếu gần như là vô lực, theo bản năng muốn nói lời thật lòng.

Cao Quách Nhân ở trong lòng thầm nghĩ, kiểm sát trưởng Âu Dương cũng rất đáng sợ, không thua gì Nhược Nhiên, quả nhiên là bạn học cũ.

.

.

Ngồi đối diện với Lâm Nhược Nhiên trước bàn làm việc của cậu, Âu Dương Vân Thiên tạm thời dẹp tất cả tạp niệm, chuyên chú vào vụ án. Lâm Nhược Nhiên cũng rất phối hợp, hai người vẫn nói chuyện thật lâu, giải quyết những nghi vấn của Âu Dương Vân Thiên về vụ án.

Cuối cùng xem ghi chép một lần nữa, tắt bút ghi âm, Âu Dương Vân Thiên đối với Lâm Nhược Nhiên nói: “Cảm ơn anh, nếu như còn có vấn đề, viện kiểm sát còn cần Lâm đội trưởng tùy thời phối hợp.”

Lâm Nhược Nhiên nghiêm mặt, giống như trước nghiêm trang nói: “Hi vọng vụ án này sớm được thẩm tra xử lý.”

Sau khi đứng dậy, Âu Dương Vân Thiên nhìn Lâm Nhược Nhiên.

Ừm, thoát nhìn cậu ấy gầy teo, vai, ngực, thắt lưng đều khiến cho người ta có cảm giác nhu nhược, nếu không phải vì màu da rám nắng, thật sẽ khiến cho người ta nghĩ cậu ấy là một thư sinh yếu đuối, ai biết một người đàn ông bề ngoài thanh tú nhu nhược như vậy, lại là đội trưởng đặc công, cao thủ võ thuật được cơ chứ. Còn nhớ hồi nhỏ thân thể của cậu ấy không được tốt lắm, ăn thế nào cũng không mập lên được một chút, sau khi gia nhập cục cảnh sát, trong lúc huấn luyện nhất định đã chịu rất nhiều gian khổ, hiện tại thì tốt rồi, mặc dù vẫn gầy nhưng rất mạnh.

Phát hiện Âu Dương Vân Thiên đang nhìn mình, Lâm Nhược Nhiên vẫn không nhúc nhích, giương mắt trừng trừng nhìn đối phương.

Cậu nhìn cái gì? Nhìn tôi còn đẹp hay không à?

“Cậu vẫn gầy như vậy.” Âu Dương Vân Thiên nhin không được nói ra một câu, giọng nói trầm thấp từ tính, trong ôn nhu còn hàm chứa sự quan tâm.

Mắt Lâm Nhược Nhiên thoáng chốc đã ươn ướt, sau đó trong lòng lại tự chửi mình thật không có tiền đồ, đội trưởng đặc công lại bị một câu nói băng quơ của người khác làm cho suýt khóc, thật là quá kém rồi!

Gầy thì gầy chứ, sao nào? Cũng chẳng cần cậu ôm, cậu quần được tôi chắc!

“Tôi về trước.” Nói xong câu này, Âu Dương Vân Thiên cầm theo túi văn kiện, đứng dậy rời đi.

Lâm Nhược Nhiên đứng ở trước cửa phòng làm việc, lại một lần nữa đưa mắt nhìn theo bóng lưng cao lớn bước đi trên hành lang dài.

Bên tai còn vang vọng thanh âm từ tính của Âu Dương, Lâm Nhược Nhiên đột nhiên phát hiện, đám cấp dưới mắt lóe sáng đang nhìn mình chằm chằm.

Quay người lại, Lâm Nhược Nhiên đóng cửa phòng làm việc cái “sầm”.

Về đến nhà, Lâm Nhược Nhiên ngồi cuộn tròn trên ghế salon, nhớ tới những lời của Âu Dương Vân Thiên.

Chẳng lẽ nói, cậu ta quan tâm tới mình sao? Hừ, ai thèm cậu quan tâm chứ!

Cửa sổ quên đóng, Lâm Nhược Nhiên ngồi nhìn tấm rèm cửa mỏng manh bị từng cơn gió hè mơn trớn khẽ lay động, còn có trái tim mình. Ban đêm cô đơn lạnh lẽo tựa như mặt nước mùa thu, cậu không tự chủ được mà nhớ đến bờ vai rộng rãi ấm áp kia.

Nếu như hiện tại Âu Dương đang ở bên cạnh mình, thì thật là tốt biết bao! Từ nhỏ mình đã rất thích cậu ấy, luôn mơ ước có thể được bên cạnh Âu Dương mãi mãi. Có thể người khác sẽ bị vẻ ngoài lãnh khốc của cậu ta hù dọa, nhưng mà mình biết, dưới vẻ mặt bất cầu ngôn tiểu ấy là một trái tim ân cần dịu dàng, hồi đó mình vẫn luôn được cậu ta chăm sóc, bảo vệ. Một người đàn ông như Âu Dương, rất thông minh, tài giỏi, cũng có chút kiêu ngạo; nhưng mà kỳ quái là, nếu một người được cậu ta thừa nhận sẽ cảm thấy rất

hạnh phúc cùng khích lệ to lớn, còn nếu bị cậu ta không đếm xỉa đến thì lại khiến người ta cảm thấy đau khổ buồn bực vô cùng.

Ở một nơi khác, trong một thư phòng an tĩnh, nhìn màn hình máy tính trước mặt, Âu Dương Vân Thiên cũng đang nghĩ tới Lâm Nhược Nhiên, suy nghĩ của anh chậm rãi hướng về thời tiểu học.

Khi đó, Nhược Nhiên rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, giọng nói ngây thơ, vẫn luôn giống một cái đuôi nhỏ theo sau mình, cậu ấy học cùng mình sáu năm, cũng ngồi bên cạnh mình sáu năm.

Còn nhớ năm thứ ba, cậu ấy bị xếp ngồi ở hàng trước, còn lôi kéo mình đi tìm cô Hương nắn nỉ, phải đổi chỗ ngồi cạnh nhau, cũng chính là khi đó, Âu Dương Vân Thiên liền phát hiện, chỉ cần Lâm Nhược Nhiên làm nũng là mình không thể kháng cự.

Nhược Nhiên hồi nhỏ, thân thể không được tốt lắm, vẫn luôn gầy teo nho nhỏ, mình là người bảo vệ của cậu ấy, không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt cậu ấy, nhưng mà kết quả... Cũng chính mình là người đã khiến cậu ấy tổn thương.

Trong đầu Âu Dương Vân Thiên hiện lên hình ảnh ngày tốt nghiệp tiểu học năm đó, ngay sau khi buổi lễ kết thúc, Lâm Nhược Nhiên đã chạy đến tìm mình...

Cậu bé Vân Thiên đã nói ra những lời tổn thương, Nhược Nhiên kinh ngạc nhìn cậu, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa ủy khuất, ánh mắt chan chứa những giọt nước trong suốt, lúc ấy Âu Dương Vân Thiên liền hối hận, rồi lại không biết phải cư xử thế nào, cuối cùng một mình chạy đi.

Lên cao trung, Âu Dương Vân Thiên và Lâm Nhược Nhiên vẫn cùng trường nhưng không cùng ban, trong ba năm ấy, hai người cũng không nói chuyện nhiều, sau đó lại tách ra...

Những năm này, Âu Dương Vân Thiên vẫn luôn quan tâm đến Lâm Nhược Nhiên, biết rằng cậu đã thi đậu Học viện Cảnh sát Trung ương, biết rằng cậu đã công tác trong cục cảnh sát... Anh thu thập tất cả những chuyện về Lâm Nhược Nhiên, cho dù là những tin tức linh tinh vụn vặt. Thế nhưng... lại không có can đảm gặp lại.

Trong lòng Âu Dương Vân Thiên thầm trách mình.

Không nên tiếp tục như vậy.

Chú thích: Sanda (Sanshou) là một môn võ tự do của Trung Quốc, cụ thể là môn võ tự vệ đối kháng và nó được xếp vào loại võ thể thao. Môn này không nhiều luật, chỉ cần 2 đối thủ biết võ thuật ra tranh tài với nhau. Cả hai có thể dùng tay hoặc chân để tấn công đối phương.

2. Chương 2

Biên tập: Namichan

Trong lúc Âu Dương Vân Thiên đang tiến hành điều tra xét xử vụ án mà mình đang phụ trách, công việc ở viện kiểm sát vô cùng bận rộn, cho nên anh không liên lạc được với Nhược Nhiên, cũng không có thời gian đến trụ sở đội đặc công.

Còn Lâm Nhược Nhiên đang ngăn người nhìn tấm thẻ nhỏ mà Âu Dương Vân Thiên đã đưa.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc sao? Tất cả trở lại như cũ? Thật muốn gọi điện thoại cho cậu ta, nhưng Nhược Nhiên lại không dám.

Nếu như là mình của năm năm trước, thì có lẽ còn có thể liều lĩnh một lần, nhưng bây giờ quả thực không được rồi, nếu như duy trì tình trạng như thế này, ít nhất vẫn là bạn bè với nhau. Nếu như muốn phá vỡ, có khi mình lại trắng tay luôn ấy chứ.

Tự than thở mình từng này tuổi rồi mà một chút dũng khí cũng không có, Lâm Nhược Nhiên buồn bực lại có chút không cam lòng lôi một cuốn album ảnh ra ngắm.

Ảnh của Âu Dương chỉ có mỗi bốn cái, trong đó hai cái là chụp cả tập thể lớp hôm tốt nghiệp, một cái là ảnh hồ sơ, cái còn lại là do một cấp dưới cho cậu, cũng là tấm rõ nét nhất, lớn nhất.

Trên tấm ảnh tập thể, một bầy trẻ con ngồi từng hàng ngay ngắn, đứa nào cũng lộ ra một nụ cười ngây thơ rạng rỡ, còn có đứa chu môi thật đáng yêu. Trong đó, đứa bé trông nghiêm túc nhất chính là Âu Dương Vân Thiên, không cười một chút nào, từ thời tiểu học cậu ta đã luôn mang một vẻ mặt lạnh lùng, giống như một ông cụ non vậy.

Còn tấm ảnh hồ sơ là trong cái thẻ học sinh lúc đi thi học sinh giỏi toàn quốc bậc tiểu học. Biết sau khi thi xong thì tấm thẻ ấy cũng chẳng dùng nữa, Lâm Nhược Nhiên bèn lén lút vào phòng giáo viên, chộm lấy thẻ của Âu Dương rồi gỡ ảnh ra.

Ai bảo cái tên cứng đầu gàn dở kia không thích chụp ảnh chứ, khi đó, ai ai cũng phải chụp ảnh hồ sơ, cậu ta không chịu, không có cách nào khác đành phải chụp trộm, mới có được một tấm ảnh cá nhân của cậu ta.

Tấm ảnh thứ tư là do cấp dưới “cống nạp”, đám thổ nhĩ kia lắm chuyện mang tới một tấm hình của băng sơn kiểm sát trưởng. Âu Dương trong hình, vẻ mặt nghiêm cẩn, ý chí kiên nghị bất khuất, ánh mắt vẫn lạnh như huyền băng, cũng giống như hiện tại, như bên khóe miệng dường như khé nhếch lên một nụ cười khó có thể thấy được, khiến cho thoát nhìn cả người cậu ta tràn đầy mị lực. Bối cảnh trong tấm ảnh là hội trường của Đại học luật Hương Đảo, Lâm Nhược Nhiên nhìn qua một cái liền nhận ra, đó là lúc Âu Dương đang học năm 3, trong một buổi tọa đàm về luật pháp với các vị giáo sư.

Ngày hôm đó là ngày nghỉ của Học viện Cảnh sát Trung Ương, cậu âm thầm chạy đến Đại học Hương Đảo, lặng lẽ ngồi một góc trong hội trường. Cậu vẫn thường như vậy, lặng lẽ đến những nơi có Âu Dương, nấp một chỗ nào đó rồi lén lút nhìn ngắm anh. Được nhìn thấy người ấy, trái tim Nhược Nhiên luôn cảm thấy bình yên.

Nhiều năm chậm rãi trôi qua, Lâm Nhược Nhiên vẫn luôn âm thầm thu thập tin tức về Âu Dương Vân Thiên, lúc anh vào làm ở viện kiểm sát thành phố, Lâm Nhược Nhiên cũng từng lặng lẽ đến nhìn anh, nhưng đương nhiên là Âu Dương không hề hay biết. Sau đó Lâm Nhược Nhiên gia nhập cục cảnh sát, tiến vào tổ trọng án, là khoảng thời gian dường như ngày ngày sống trong gian nan nguy hiểm, cho nên cũng không có nhiều cơ hội đi tìm Âu Dương.

Cho dù không được nhìn thấy gương mặt ấy, nhưng cứ hễ có một chút thời gian rảnh rỗi là Lâm Nhược Nhiên lại nhớ tới Âu Dương Vân Thiên, nhớ tới thời gian chín năm bọn họ học cùng nhau. Đó là khoảng hồi ức mà Lâm Nhược Nhiên trân quý nhất, tuy rằng kết cục không được tốt đẹp lắm, đã tạo ra giữa hai người cục diện như ngày hôm nay.

Gấp cuốn album lại, Lâm Nhược Nhiên thả vào trong ngăn kéo ở chiếc tủ đầu giường.

Trong lúc tâm tình đang buồn bực, Lâm Nhược Nhiên theo bản năng đi tới chỗ cái tủ lạnh, lấy ra một lọ mứt việt quất, rồi lấy thêm một cái muỗng, xúc từng miếng từng miếng tống vào trong miệng.

Chỉ cần buồn bực một chút, Lâm Nhược Nhiên sẽ ăn mứt việt quất cho tới khi tâm tình của mình dịu lại, đây là thói quen của cậu trong nhiều năm qua.

Mứt có vị chua chua ngọt ngọt, lành lạnh, chậm rãi tan chảy trong miệng, cực kỳ giống tâm tình của mình lúc này.

Ăn ăn ăn, Lâm Nhược Nhiên lại nghĩ tới đám cấp dưới của mình.

Cái đám này gần đây có vẻ hả hê, dạo này mình ít khi lôi bọn họ ra ghép thành đôi, mọi người vui vẻ nhảy lên nhảy xuống, cơ hồ muốn nhảy đến lật ngói! Lũ khỉ chết bầm, cứ cho rằng biết đến sự tồn tại của Âu Dương, thì mấy người có thể đem tôi ra đùa giỡn sao? Đúng là phải tận lực chính cho một phen mới được. Hừ. Sắp xếp thời gian một chút rồi kéo cả đội đến võ đường Judo!

Cái đám khỉ gió này nhất định là đang nghĩ mình sợ cái tên Âu Dương như núi băng kia, không dám ghép cậu ta với người khác, mình hiểu rõ Âu Dương như vậy, không lẽ lại sợ cậu ta? Cường gian dễ tránh, nhưng YY khó phòng! Mình luôn YY Âu Dương, đám đó chắc chắn là không biết, cho nên mình có thể tận tình YY Âu Dương! Chỉ cần mình thích thì có cái gì là không thể chứ! Mình cứ YY Âu Dương đấy, YY đến chết thì thôi!

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Nhược Nhiên bỏ ngay cái ý niệm YY trong đầu.

Muốn ghép đôi Âu Dương với một người nào đó thật không dễ dàng, với khí chất của Âu Dương, nhất định là ‘băng sơn công’ tỉnh táo cấm dục, cần tìm tìm một bé thụ nào đó, nhưng để cho Âu Dương ghép thành đôi với người khác sao? Nực cười! Mới không cần! Với mình? Cậu ta nguyện ý không? Hừ, vậy chẳng phải mình đây là tiểu thụ à? Lại càng không muốn! Không được, không được!

Lâm Nhược Nhiên nuốt từng ngụm từng ngụm, ăn hết gần nửa lọ mứt, mang theo tâm tình đỡ buồn bực hơn một chút đi đánh răng, rồi ngủ.

Vụ án cuối cùng cũng thẩm tra xử lý xong rồi, Âu Dương Vân Thiên thở phào nhẹ nhõm, mọi người trong phòng nói muốn đi ăn mừng, Âu Dương Vân Thiên cũng tham gia.

Bữa tiệc diễn ra ở trong một quán ăn.

Sau khi liên hoan xong, Âu Dương Vân Thiên tình cờ gặp một người bạn học cũ, hai người đứng trước nhà hàng hàn huyên mấy câu, trước khi chia tay, bạn học cũ hỏi: “Âu Dương, sau buổi họp lớp lần trước, cậu có liên lạc với Nhược Nhiên nữa không?”

Trong lòng Âu Dương Vân Thiên khẽ rung động, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, nói: “Không có, sao thế, có chuyện gì à?”

Bạn học cũ cười nói: “Cũng không có gì! Trong lớp chúng ta, đàn ông vẫn chưa kết hôn chỉ còn vài người các cậu, tôi cứ nghĩ đám đàn ông độc thân sẽ đàm đúm với nhau chứ. Đúng rồi, bên bà xã tôi có mấy chị em không tệ chút nào, có thời gian thì tụ tập đi, tôi giới thiệu cho các cậu.”

Về đến nhà, trong đầu Âu Dương Vân Thiên vẫn văng vẳng mấy câu nói cuối cùng.

Giới thiệu, giới thiệu...

Những năm qua, anh biết Nhược Nhiên vẫn chưa kết hôn, cũng không nghe thấy tin tức yêu đương gì của cậu.

Cậu ấy... làm như vậy bởi vì vẫn thích mình sao?

Âu Dương Vân Thiên không dám nghĩ tới, nhưng mà vừa nghĩ tới nếu quả thật có người giới thiệu bạn gái cho Lâm Nhược Nhiên, sau đó bọn họ gặp mặt, hẹn hò...

Không được, không thể như vậy.

Âu Dương Vân Thiên cảm thấy trong lòng xáo trộn, dường như có một thứ gì đó đè nặng khiến cho anh đứng ngồi không yên.

Xế chiều thứ bảy, Lâm Nhược Nhiên nhận được một cú điện thoại.

“Tôi là Âu Dương...”

Vừa mới nghe thấy giọng nói đầy từ tính đã in đậm thật sâu trong trí nhớ, Lâm Nhược Nhiên nắm chặt ống nghe, tim đập loạn.

Cậu ấy gọi điện thoại tới! Có chuyện gì thế nhỉ? Không phải lại vì việc công đấy chứ?

Trong lòng Lâm Nhược Nhiên đang mừng như điên lại trầm xuống.

“Vụ án đó... đã kết thúc, tôi... tôi muốn...cảm ơn cậu, cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

Ah! Hẹn hò!

Lâm Nhược Nhiên nhất thời chân tay luống cuống.

“Hôm nay?”

Âu Dương Vân Thiên vẫn đang trong trạng thái hồi hộp lúng túng, nghe Lâm Nhược Nhiên nói như vậy, lại càng thêm khẩn trương, tim nhảy thình thịch.

Hồng rồi! Quên mất tiêu việc phải chú ý đến thời gian của Nhược Nhiên, mình là nhân viên công vụ, thời gian làm việc tương đối quy luật, nhưng cậu ấy thì khác, hai mươi bốn giờ đợi lệnh, đột nhiên hẹn thế này không biết ảnh hưởng đến lịch trình của cậu ấy không?

“Hôm nay cậu... bận việc sao? Ngại quá, tôi hẳn là nên hẹn trước, bởi vì vụ án kết thúc, lại đúng dịp cuối tuần, cho nên tôi nghĩ nếu như cậu...” Âu Dương Vân Thiên cảm giác mình thật dài dòng, quả thực giống như một bà già lắm cẩm.

“A! Không thành vấn đề, hôm nay không thành vấn đề!”

Nghe được câu trả lời chắc chắn, tim Âu Dương Vân Thiên lại nhảy từ cổ họng xuống, trở lại đúng vị trí của nó.

“Vậy gặp nhau ở đâu đây?” Lâm Nhược Nhiên cố gắng che dấu giọng nói vì hồi hộp mà có chút run run của mình.

“A... ừm..., tôi tới đón cậu, được không?”

“Ừm, thế cũng được.”

“Vậy sáu giờ rưỡi nhé, cậu thấy được không?”

“Được.” Lâm Nhược Nhiên hướng về phía điện thoại, gạt đầu liên tục.

“Vậy sáu rưỡi gặp lại.”

Nói chuyện xong, hai người ai cũng không dập điện thoại, cứ nắm chặt lấy ống nghe của mình, hướng về phía điện thoại ngẩn người, cơ hồ có thể nghe thấy từng nhịp thở của đối phương.

“Cậu... còn có đó không?”

“A, tôi đây.” Âu Dương Vân Thiên vội vàng trả lời.

“Còn muốn nói gì sao?”

“Nga, không, không có.”

Sau đó hai người lại bắt đầu nắm ống nghe ngẩn người.

“Tôi...”

“A...” Lúc này Âu Dương Vân Thiên thấy thư ký của mình đang thập thò trước cửa phòng làm việc, vẻ mặt của cô là có việc cần tìm, Âu Dương Vân Thiên đành phải hướng về phía điện thoại nói: “Vậy... Buổi tối gặp.”

“Ừm, tối gặp.”

Lưu luyến bỏ ống nghe xuống, Âu Dương Vân Thiên nhìn người ngoài cửa ý bảo mời cô đi vào.

“Kiểm sát trưởng Âu Dương, hôm nay tan sở còn phải đi hẹn hò sao?” Ôn Thiên Thiên vừa cười vừa bước vào.

“Ừ, hẹn ăn cơm với một người bạn.”

Ôn Thiên Thiên đặt tập hồ sơ trong tay xuống, giương mắt ngó chừng Âu Dương Vân Thiên.

Đồng nghiệp xung quanh Âu Dương Vân Thiên đều đã làm việc với anh hơn ba năm, quan hệ với nhau không tệ, cũng tương đối hiểu rõ.

Năm đó một người đàn ông anh tuấn cao lớn, đáng vẻ đường hoàng mạnh mẽ, có bằng tiến sĩ ngành luật vừa mới vào viện kiểm sát liền trở thành thần tượng của chị em phụ nữ. Lúc hiểu rõ Âu Dương Vân Thiên tuy có bề ngoài lãnh khốc nhưng nội tâm thì rất ôn hòa, anh lại càng được các nữ đồng nghiệp hoan nghênh hơn. Cho dù có người không biết, không bị vẻ mặt như bài tú-lơ-khơ của Âu Dương hù dọa mà theo đuổi anh thì cũng rất nhiều.

Ôn Thiên Thiên cùng một số nữ đồng nghiệp lớn tuổi hơn cũng rất quan tâm đến chuyện của Âu Dương Vân Thiên, lo lắng một người đàn ông rõ ràng tốt như vậy lại không gặp gỡ qua người nào.

Mới vừa vào viện kiểm sát được mấy năm, Âu Dương Vân Thiên cũng từng bị cấp trên và tiền bối gán ghép giới thiệu cho một số người, cho nên cũng từng tiếp xúc qua với một số cô gái, nhưng người nhiều nhất cũng chỉ được nửa năm, sau đó rồi cũng ‘không tật mà chết’.

Âu Dương Vân Thiên thường xuyên giải thích là do tính cách không phù hợp, mà tất cả các đồng nghiệp vẫn thường đau đầu vì suy đoán rốt cục là dạng người như thế nào, mới có thể cùng Âu Dương Vân Thiên tính cách tương hợp đây.

“Mới kết giao với bạn gái sao?” Cố ý lưu lại trong phòng làm việc, Ôn Thiên Thiên hỏi.

“Không phải.”

Ôn Thiên Thiên giơ ngón tay trở lên, làm bộ dạng như tiền bối chỉ dạy: “Âu Dương, không phải là tôi bắt bẻ gì anh, nhưng mà đừng quá kén chọn. Tính cách một người không dễ dàng thay đổi, nhưng phải tận lực bao dung người khác, đón nhận những ưu điểm đồng thời cũng phải chấp nhận khuyết điểm của cô ấy, đã yêu thì phải yêu toàn bộ.”

Âu Dương Vân Thiên thở dài, phát tay một cái: “Thiên Thiên, đi làm việc của cô đi.”

“Kiểm sát trưởng Âu Dương, không được như vậy nha! Mặc dù anh là cấp trên cũng là tiền bối của tôi, nhưng mà trong phương diện tình yêu, tôi nhất định là tiền bối của anh. Lời của tiền bối thì phải nghe chứ.”

Âu Dương Vân Thiên lấy một tập hồ sơ, ra vẻ muốn xem: “Thiên Thiên, đề tài này khi nào có thời gian sẽ thảo luận sau.”

“Âu Dương, anh lại như vậy rồi, chúng tôi đều rất quan tâm đến anh đấy.”

“Tôi biết.”

Nhìn cửa phòng làm việc đã được Ôn Thiên Thiên khép lại, Âu Dương Vân Thiên chống cằm suy nghĩ những lời của cô. Anh biết các đồng nghiệp rất quan tâm đến mình, cũng cảm thấy lời của Ôn Thiên Thiên rất đúng, nhất là câu cuối cùng: Aizz, đã ba mươi lăm tuổi rồi mà còn là tay mơ trong tình yêu, quả thực là không biết phải như thế nào mới yêu.

Trước đây đã nói những lời tổn thương Nhược Nhiên như thế, hiện tại quay đầu lại một lần nữa, cậu ấy sẽ nghĩ như thế nào? Minh bây giờ, muốn đem tình huống hiện tại làm thành cái gì đây?

Âu Dương Vân Thiên nghĩ mãi vẫn không ra kết quả, mang tinh thần quay trở lại, anh hi vọng cuộc hẹn ngày hôm nay có thể cho mình một đáp án rõ ràng.

Lúc nhìn thấy Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên ngây ngẩn cả người.

Lâm Nhược Nhiên đã thay thường phục, áo T-shirt cổ tròn màu trắng, phía ngoài khoác một chiếc áo sơ mi ca-rô màu trắng xen lẫn lục nhạt, quần kaki Leisure, giày Leisure màu trắng, thoát nhìn thần thái sáng láng, đôi mắt to tròn trong suốt, rạng rỡ mang theo một chút ngây thơ, thoát nhìn không hề giống một người đã hơn ba mươi tuổi, dường như chỉ mới hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Bỏ xuống bộ đồng phục màu đen của đặc công, Lâm Nhược Nhiên mặc thường phục khiến cho Âu Dương Vân Thiên cảm thấy cậu cực kỳ dễ thương.

“Nhìn tôi làm gì!” Phát hiện Âu Dương Vân Thiên ngây ngốc nhìn mình, không có vẻ như muốn mời mình lên xe, Lâm Nhược Nhiên hỏi với vẻ mặt không vui. Trên thực tế, trong lòng cậu đang rất cao hứng, thậm chí quyết định thay thường phục quả là đúng đắn.

Nhìn lại Âu Dương Vân Thiên, vẫn là một bộ tây trang màu xanh sẫm nghiêm túc, có vẻ như mới từ tòa án đến đây.

Lâm Nhược Nhiên thầm nghĩ: không phải là người này chỉ có loại quần áo như thế thôi chứ?

Ngồi trên xe, Lâm Nhược Nhiên hỏi: “Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Cậu thích ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

“Có thật không?” Âu Dương Vân Thiên lại hỏi.

Lâm Nhược Nhiên trả lời: “Ừ, cái gì cũng được, tôi không kén ăn đâu. Nhiều năm rồi chỉ ăn ở bên ngoài, đã quen với các loại khẩu vị.”

“Ăn bên ngoài? Một mình cậu không nấu cơm sao?”

Lâm Nhược Nhiên lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Cái gì cũng không biết à?”

Suy nghĩ một chút, Lâm Nhược Nhiên giơ ba ngón tay lên: “Rán trứng, nướng bánh mì, nấu nước.”

Âu Dương Vân Thiên thấy thế không khỏi lắc đầu.

Lâm Nhược Nhiên bất mãn nhìn Âu Dương: “Chẳng lẽ cậu có nấu?”

“Ừ, tài nấu nướng của tôi cũng không tệ lắm, việc nội trợ không làm khó tôi được.”

Lâm Nhược Nhiên trong lòng cười thầm: chẹp, như vậy thì tốt, sau này có thể tới nhà cậu ăn cơm rồi.

Âu Dương Vân Thiên chọn một quán ăn Trung Quốc không tệ, rồi cùng Lâm Nhược Nhiên đi vào.

Vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, hai người đều cẩn thận lựa chọn đề tài, ai cũng không đề cập tới chuyện ngày xưa.

Rốt cuộc vẫn là Âu Dương Vân Thiên chịu không nổi: “Mấy ngày hôm trước tôi tình cờ gặp lão Trịnh, cậu ta nhắc tới chuyện tôi và cậu đều chưa kết hôn, rồi còn nói bà xã cậu ta có mấy người chị em không tệ, có thể giới thiệu cho chúng ta đó.”

Vừa nghe Âu Dương Vân Thiên nói như vậy, Lâm Nhược Nhiên ngẩng đầu, nhìn anh chăm chăm.

“Bây giờ cậu vẫn chưa có bạn gái đúng không?”

Trong mắt Lâm Nhược Nhiên bắt đầu bốc lửa.

Khốn kiếp! Cậu có ý gì! Thì ra tới tìm tôi mời ăn cơm là để nói cái này! Mẹ kiếp! Tôi có bạn gái hay không mắc mớ gì tới cậu! Cũng không thèm suy nghĩ một chút tôi là vì ai mới không có bạn gái!

“Tôi không có ý định tìm bạn gái.” Trong lòng thầm mắng chửi một phen, Lâm Nhược Nhiên tức giận nói.

“Tại sao?”

Khinh thường nhìn Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên không thèm lên tiếng.

“Cậu không còn trẻ nữa, cũng nên yên bề gia thất rồi.”

Lâm Nhược Nhiên đem miếng măng đang kẹp trên đũa tưởng tượng thành Âu Dương Vân Thiên, bỏ vào trong miệng rồi dùng sức nhai.

“Cậu thích phụ nữ như thế nào?” Âu Dương Vân Thiên hoàn toàn không để ý tới ánh mắt mang đầy lực sát thương của Lâm Nhược Nhiên, vẫn cứ tiếp tục hỏi.

Lâm Nhược Nhiên rốt cục không nhịn được, mạnh tay buông đũa xuống, nhìn chăm chăm vào Âu Dương Vân Thiên: “Tôi không thích phụ nữ!”

Âu Dương Vân Thiên thoáng cái sững sốt, sau đó lại trầm mặc không nói gì.

Lâm Nhược Nhiên thầm nghĩ: xem ra chỉ có cách dùng đòn sát thủ, mới có thể khiến cho cái tên đáng ghét đang hỏi không ngừng này ngậm miệng lại.

Không biết tại sao, sau khi nghe được câu trả lời của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên lại có một cảm giác thật nhẹ nhõm.

Sau khi nói ra câu kia, Lâm Nhược Nhiên lại thấy đứng ngồi không yên: “Tôi phải về rồi.”

Âu Dương Vân Thiên sửng sốt: “A, còn có món điểm tâm nữa...”

Lâm Nhược Nhiên trề môi: “Không ăn nữa, tôi muốn về nhà.”

“Để tôi đưa cậu về.”

Trước khi xuống xe, Âu Dương Vân Thiên nhẹ giọng xin lỗi Lâm Nhược Nhiên: “Thật xin lỗi, hôm nay... nói những chuyện khiến cậu mất hứng.”

Lâm Nhược Nhiên hừ một tiếng: thì ra là chính cậu cũng biết!

“Sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

Đương nhiên, sau khi biết đáp án rồi, Âu Dương Vân Thiên không thừa hơi mà hỏi những câu tương tự nữa.

Lâm Nhược Nhiên không lên tiếng, mở cửa bước xuống xe.

Về đến nhà, Lâm Nhược Nhiên lập tức mở tủ lạnh lôi hộp mứt ra ăn, từng miếng lại từng miếng, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận.

Cậu có ý gì! Lại còn nói chuyện như vậy! Tôi không có bạn gái, nguyên nhân cậu không biết à? Bởi vì người trong lòng tôi là cậu chứ ai nữa! Con mẹ nó, chính cậu ta không chịu kết hôn, khiến cho lão tử giống như hán tử si tình một mực chờ đợi một người phụ nữ có chồng... Ah! Không, không phải! Ai thêm chờ cậu ta chứ, mình không chờ, lại càng không phải là hán tử si tình! Đương nhiên cậu ta cũng không phải là phụ nữ có chồng, mình chẳng qua là... chẳng qua là... chỉ là thích một tên ngu ngốc dần dần lạnh như băng kia thôi!

Tắm rửa xong xuôi, Lâm Nhược Nhiên chẳng hề buồn ngủ chút nào, ôm đầu gối dựa vào ghế sofa, suy nghĩ miên man.

Âu Dương hôm nay... Rốt cuộc là có ý gì? Quan tâm mình? Cái rắm! Cậu ta cũng không phải là một tên lảm chuyện nha.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Nhược Nhiên đột nhiên cảm thấy ủy khuất.

Hôm nay thật là hồng bét, biểu hiện của mình một chút cũng không tốt, nếu như sau này Âu Dương không thêm hẹn nữa, thì làm sao bây giờ đây? Nhưng rõ ràng là do cậu ta không đúng, đột nhiên lại đi hỏi loại vấn đề đó!

Tựa cằm lên đầu gối, Lâm Nhược Nhiên chậm rãi nhớ lại quãng thời gian hồn nhiên ngày xưa.

Lúc còn nhỏ Lâm Nhược Nhiên là một cậu bé gầy yếu, lại thông minh xinh đẹp nên được các thầy cô giáo rất thương yêu, nhưng cũng vì thế mà bị một số bạn học khác ghen ghét đố kỵ, thường xuyên bắt nạt cậu. Âu Dương Vân Thiên luôn luôn bảo vệ Lâm Nhược Nhiên, chăm sóc cậu rất chu đáo, chưa từng khiến cho Lâm Nhược Nhiên buồn lần nào.

Bởi vì thân thể Lâm Nhược Nhiên gầy yếu, chạy không nhanh, nhảy không sao, nên trong các trò chơi của nam sinh, cậu luôn bị cho ra rìa, lúc đó chỉ có Âu Dương bảo cậu vào cùng một phe với mình. Bởi vì có Lâm Nhược Nhiên, cho nên phe của Âu Dương thường thua, nhưng mà anh chưa từng oán trách lần nào, cũng không cho người khác trách móc cậu. Nhìn Lâm Nhược Nhiên bởi vì thua trận mà ủy khuất đau lòng rơi lệ, Âu Dương luôn luôn xoa đầu cậu, an ủi cậu, tiếp theo Âu Dương còn cùng chơi đùa với Lâm Nhược Nhiên.

Trong giờ thể dục tập không tốt những động tác quy định mà thầy giáo đã dạy, thì sau khi tan học Âu Dương sẽ ở lại cùng cậu tập luyện, cho đến khi cậu thành thạo mới thôi. Những lúc đi picnic, Âu Dương sẽ mang ba-lô giúp Lâm Nhược Nhiên, còn giúp cậu cầm nước, thấy Lâm Nhược Nhiên đi không nổi thì sẽ kéo cậu cùng đi, thậm chí còn công cậu nữa. Bữa trưa, hai người thường chia sẻ thức ăn của mình cho nhau.

Đến năm thứ tư, vì Âu Dương có thành tích thể dục rất tốt nên được chọn vào đội bóng đá, Lâm Nhược Nhiên mỗi ngày đều đến xem Âu Dương tập luyện, sau đó hai người cùng nhau về nhà.

Hai đứa trẻ là bạn thân thiết nhất của nhau.

Lâm Nhược Nhiên còn nhớ rất rõ, mỗi lần đi picnic xong rồi trở về bằng xe buýt, mình lúc nào cũng rất buồn ngủ, rất muốn ngủ. Lúc đó Âu Dương thường để cho mình tựa vào vai cậu ấy, đỡ lấy mình, khiến cho mình an tâm mà ngủ.

Sâu trong ký ức, một cậu bé tên Âu Dương Vân Thiên, bả vai non nớt kia chính là nơi khiến cho mình cảm thấy yên ổn nhất, thật muốn có thể được dựa vào đến già.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Lâm Nhược Nhiên phát hiện mình thích Âu Dương Vân Thiên, đó là một loại tình cảm rất phức tạp, nhưng đồng thời cũng rất hạnh phúc, có tình bạn xen lẫn tình anh em, còn có cảm kích, hân hoan, yêu mến.

Cậu bé Lâm Nhược Nhiên, vẫn không biết rằng thích cùng yêu có cái gì khác nhau, cậu chỉ là muốn thổ lộ tâm tình của mình cho cậu bé kia biết.

Sau buổi lễ tốt nghiệp tiểu học, Lâm Nhược Nhiên chạy đi tìm Âu Dương Vân Thiên, thổ lộ với cậu ta, kết quả...

Lâm Nhược Nhiên ôm lấy đầu, không muốn suy nghĩ tiếp, thở dài một hơi, ngã xuống giường.

Ánh trăng sáng dịu xuyên qua tấm rèm cửa mỏng manh.

Bên tai Lâm Nhược Nhiên, dường như vẫn còn vang vọng thanh âm trẻ con năm đó của Âu Dương:

“Mẹ tớ nói, lúc mẹ cùng với cha đi du lịch tuần trăng mật, thấy một tảng đá trên núi có khắc bốn chữ Vân Thủy Tại Thiên , thì cảm thấy rất lãng mạn nên luôn ghi nhớ ở trong lòng, rồi sau đó mới đặt cho tớ cái tên Vân Thiên , đó là nguồn gốc tên của tớ nha! Tớ chỉ nói cho cậu, người khác thì đừng hòng, chỉ có một mình cậu biết thôi đó.”

Nghĩ tới đây, Lâm Nhược Nhiên nhếch môi cười lạnh một tiếng, nặng nề hừ một tiếng: Kết quả là tên chết toi kia, lần đầu tiên thấy mình sau nhiều năm không gặp, lại gọi là Lâm sir! Đáng ghét! Tên chết tiệt làm ra vẻ đạo mạo!

Vốn hi vọng Âu Dương gọi tên mình —— Nhược Nhiên, thì mình cũng có thể kêu tên của cậu ta —— Vân Thiên. Trừ cha mẹ cậu ta ra, mình là người duy nhất biết được cái tên đó từ đâu mà ra. Vân Thủy Tại Thiên, mà những lúc đối mặt với cậu ta, mình không thể làm ra vẻ bình thản ung dung được, bởi vì... Mình để ý cậu ta, mình thích cậu ta, ưm, được rồi! Mình thừa nhận, mình thừa nhận, rằng mình yêu cậu ta, rằng Lâm Nhược Nhiên yêu Âu Dương Vân Thiên, vẫn luôn luôn yêu! Yêu con mẹ nó cái tên chết tiệt!

Dùng sức cắn cắn góc chăn, Lâm Nhược Nhiên ở trong lòng đem cái tên Âu Dương Vân Thiên ra niệm rất nhiều lần, nhưng vẫn không ngủ được. Cuối cùng Lâm Nhược Nhiên từ trên giường bò dậy, đến ngồi xuống cạnh bàn đọc sách, mở ngăn kéo ra, tìm một cuốn sổ chưa dùng tới, bắt đầu viết nhật ký.

“Ngày 12 tháng 5, trời quang. Mình và Âu Dương đều đi đến buổi họp lớp cũ, lại gặp mặt...”

Xóa đi hai chữ “Âu Dương”, sửa lại thành “Vân Thiên”.

“Ngày 3 tháng 6, trời nhiều mây. Hôm nay, mình và Vân Thiên lần đầu tiên hẹn gặp, cậu ấy mời mình ăn cơm...”

Lâm Nhược Nhiên cắn môi, cặm kẻ nhớ kỹ từng ly từng tý những chuyện xảy ra trong buổi đầu tiên hẹn gặp. Lâm Nhược Nhiên vốn không có thói quen viết nhật ký, nhưng lại muốn nhớ kỹ từng chuyện liên quan đến Âu Dương. Cậu nhớ lại hôm gặp mặt ở hội lớp cũ, cùng buổi hẹn ngày hôm nay.

Mang theo một tia sầu não, Lâm Nhược Nhiên vừa nghĩ vừa viết.

Nếu như cùng Âu Dương không có phát triển thêm một bước nào, nếu như hết thấy vẫn dậm chân tại chỗ, như vậy thì ít nhất còn có bản nhật ký này, có thể giúp mình nhớ lại nếu sau này còn gặp mặt Âu Dương.

.

.

Lúc này Âu Dương Vân Thiên cũng không ngủ được. Một mình ngồi trên cái ghế rộng rãi ở trong thư phòng, anh cũng đang chìm vào trong suy nghĩ.

Nhược Nhiên... không thích phụ nữ, cậu ấy... còn yêu thích mình sao? Nghĩ tới đây, tự đáy lòng Âu Dương Vân Thiên có một tia lo sợ cùng nghi hoặc.

Thích một người... đàn ông!

Nghĩ tới chuyện Lâm Nhược Nhiên từng thổ lộ, còn có câu trả lời của mình lúc đó, trong lòng Âu Dương Vân Thiên cảm thấy luống cuống, không biết phải làm sao để xóa tan những cảm xúc phức tạp này.

Không phải là mình cũng thích Nhược Nhiên đó chứ?

Về điểm thích thì Âu Dương Vân Thiên có thể khẳng định, biết nhau lâu như vậy, năm đó tình cảm cũng rất tốt, cho nên đương nhiên là thích, nhưng mà cái thích của mình cùng với cái thích của Nhược Nhiên có giống nhau hay không đây?

Càng nghĩ càng lo lắng, Âu Dương Vân Thiên mang theo một tư tưởng trốn tránh, rúc vào trong chăn, che kín đầu, cảm giác mình thật giống một con đà điểu nhất gan.

3. Chương 3

Biên tập: Namichan

Kế tiếp, hai người lại không liên lạc với nhau trong một khoảng thời gian ngắn, ai cũng muốn gọi điện thoại cho đối phương, nhưng đều không dám. Đường như chỉ cần mở miệng một cái, là sẽ bại trận ngay trước mặt người kia.

Hai người, ai cũng đang trốn tránh.

Người khua lên dưng khí trước chính là Lâm Nhược Nhiên, cậu ôm một loại tâm tình giống như đang ở trên pháp trường, mãnh liệt cảm lấy ống nghe điện thoại.

Duỗi đầu là một đao, lui đầu cũng là một đao, không còn đường lui nữa rồi! Nếu như bị cự tuyệt, vậy thì hôm nào đó lôi kéo một đám cấp dưới, đến nhà Phương Triển Nhan uống rượu, tiện thể “đùa giỡn” cậu sinh viên người yêu bé nhỏ của cậu ta. (hai bé nì là nhân vật chính trong “Hắn là kẻ nhất gan” đó >.<)=””
âu=”” dương=”” vân=”” thiên=”” nhận=”” được=”” điện=”” thoại,=”” đang=”” bị=”” mớ=”” công=””
việc=”” trên=”” bàn=”” khiến=”” cho=”” nhức=”” đầu,=”” nghe=”” được=”” giọng=”” nói=”” của=””
lâm=”” nhược=”” nhiên,=”” tâm=”” tình=”” anh=”” trở=”” nên=”” thật=”” tốt.=”” “cuối=”” tuần=””
này=”” tôi=”” muốn=”” đi=”” dạo=”” phố=”” với=”” cậu.”=”” sau=”” mấy=”” câu=”” chào=””
hỏi=”” thông=”” thường,=”” lâm=”” nhược=”” nhiên=”” trực=”” tiếp=”” hỏi=”” thẳng=”” một=””
câu=”” này.”=”” âu=”” dương=”” vân=”” thiên=”” sửng=”” sốt:=”” “hửm?=”” đi=”” dạo=”” phố?”=””
“đúng,=”” có=”” đi=”” hay=”” không?”=”” ở=”” bên=”” kia=”” điện=”” thoại,=”” lâm=”” nhược=””
nhiên=”” vừa=”” trông=”” chờ=”” vừa=”” hung=”” hăng=”” nghiêm=”” mặt=”” hỏi.=”” “được!”=””
về=”” mặt=”” lâm=”” nhược=”” nhiên=”” thay=”” đổi,=”” không=”” biết=”” làm=”” sao=”” lại=””
hỏi=”” ngược=”” lại:=”” “cậu=”” đi?”=”” “đúng=”” vậy,=”” đi=”” ra=”” ngoài=”” một=”” chút=””
cũng=”” được=”” mà,=”” gần=”” đây=”” khí=”” trời=”” rất=”” tốt.”=”” “tôi...=”” tôi=”” đến=””
đón=”” cậu=”” nha!”=”” lâm=”” nhược=”” nhiên=”” nghĩ=”” tới=”” lần=”” hẹn=”” trước=”” là=””
âu=”” dương=”” vân=”” thiên=”” tới=”” cục=”” cảnh=”” sát=”” đón=”” mình,=”” lần=”” này=””
mình=”” muốn=”” đổi=”” lại,=”” đến=”” đón=”” cậu=”” ta.”=”” âu=”” dương=”” vân=”” thiên=””
không=”” có=”” cự=”” tuyệt:=”” “được,=”” nhà=”” tôi=”” ở=”” đường=”” trũ=”” tĩnh...”=”” sau=””
khi=”” nói=”” địa=”” chỉ=”” cho=”” lâm=”” nhược=”” nhiên,=”” cũng=”” không=”” có=”” gì=””
bất=”” ngờ=”” khi=”” nghe=”” cậu=”” trả=”” lời:=”” “tôi=”” muốn=”” đến=”” nhà=”” cậu=”” xem=””
một=”” chút.”=”” “ừ,=”” đến=”” đây=”” đi!”=”” đầu=”” điện=”” thoại=”” bên=”” này,=”” lâm=””
nhược=”” nhiên=”” cơ=”” hồ=”” muốn=”” nhảy=”” dựng=”” lên,=”” không=”” nghĩ=”” tới=”” có=””
thể=”” tiến=”” dần=”” từng=”” bước=”” một=”” cách=”” dễ=”” dàng=”” như=”” vậy.”=”” hừ!=””
lần=”” này=”” nhất=”” định=”” phải=”” đến=”” nhà=”” vân=”” thiên=”” quan=”” sát=”” thật=””
kỹ!=”” sau=”” khi=”” đặt=”” ống=”” nghe=”” xuống,=”” hai=”” người=”” không=”” hẹn=”” mà=””

cùng=" nhìn=" cái=" điện=" thoại=" rồi=" cười=" ngày=" ngô.= " ***=" sáng=" sớm=" thứ=" bảy,=" lâm=" nhược=" nhiên=" lái=" xe=" tới=" nhà=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" sau=" khi=" chuông=" cửa=" vang=" lên,=" lập=" tức=" có=" người=" ra=" mở=" cửa.= " nhìn=" thấy=" âu=" dương=" vân=" thiên=" mặc=" một=" chiếc=" áo=" sơ=" mi=" vừa=" người,=" quần=" tây=" là=" thẳng,=" chỉ=" cần=" khoác=" thêm=" một=" cái=" áo=" vest=" nữa=" là=" lập=" tức=" có=" thể=" lập=" tức=" lên=" tòa=" án=" rồi;=" lâm=" nhược=" nhiên=" cười=" thăm=" trong=" lòng.= " tên=" đàn=" ông=" chỉ=" biết=" mặc=" đồng=" phục!= " lâm=" nhược=" nhiên=" ăn=" mặc=" rất=" tùy=" hứng,=" áo=" t-shirt=" oversize,=" quần=" jean,=" giày=" thể=" thao.= " mặc=" dù=" hai=" người=" bằng=" tuổi=" nhau,=" nhưng=" nhìn=" bề=" ngoài=" rõ=" ràng=" lâm=" nhược=" nhiên=" trẻ=" hơn=" âu=" dương=" vân=" thiên=" rất=" nhiều.= " mời=" khách=" vào=" nhà,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" hỏi:=" "cậu=" muốn=" uống=" gì=" không?"=" "nước=" trái=" cây=" đi."=" mang=" một=" ly=" nước=" chanh=" ra=" cho=" lâm=" nhược=" nhiên,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" để=" cho=" cậu=" tùy=" ý=" quan=" sát=" khắp=" nơi=" trong=" ngôi=" nhà=" của=" mình.= " nhà=" của=" âu=" dương=" rõ=" ràng=" lớn=" hơn=" nhà=" của=" lâm=" nhược=" nhiên=" rất=" nhiều.= " hừ!= " phúc=" lợi=" ở=" viện=" kiểm=" sát=" tốt=" như=" vậy=" sao!= " cảnh=" sát=" bọn=" tôi=" luôn=" ở=" ngoài=" tiền=" tuyến,=" trực=" tiếp=" đối=" mặt=" với=" tội=" phạm,=" kết=" quả=" là=" cái=" đám=" suốt=" ngày=" ngồi=" sau=" bàn=" giấy=" trong=" phòng=" đầy=" đủ=" điều=" hòa=" lại=" kiểm=" được=" nhiều=" tiền=" hơn!= " căn=" hộ=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên=" nằm=" trong=" một=" tòa=" nhà=" lớn=" trên=" đường=" trừ=" tỉnh,=" ở=" trên=" tầng=" rất=" cao,=" là=" loại=" căn=" hộ=" hai=" phòng=" điển=" hình,=" phòng=" khách=" thông=" với=" phòng=" bếp,=" thoát=" nhìn=" tương=" đối=" rộng=" rãi.= " giấy=" dán=" tường=" mỏng=" màu=" vàng=" nhạt,=" sàn=" nhà=" được=" lát=" gỗ=" nâu=" trầm.= " một=" chiếc=" ghế=" sofa=" cũng=" có=" màu=" vàng=" nhạt=" được=" đặt=" trong=" một=" góc=" phòng=" khách,=" ngồi=" lên=" rất=" thoải=" mái.= " phía=" đối=" diện=" là=" chiếc=" tv=" lcd=" 42inch,=" còn=" có=" một=" dàn=" thiết=" bị=" âm=" thanh=" hoành=" tráng,=" cùng=" một=" đồng=" cd=" được=" xếp=" ngay=" ngắn=" ở=" trên=" kệ.= " người=" này=" thật=" là=" biết=" hưởng=" thụ.= " thư=" phòng=" được=" bày=" biện=" đúng=" chất=" một=" phòng=" làm=" việc,=" ngoại=" trừ=" máy=" tính,=" còn=" có=" máy=" in=" và=" một=" số=" thiết=" bị=" khác.= " lâm=" nhược=" nhiên=" đi=" tới=" phòng=" ngủ=" của=" âu=" dương,=" đây=" là=" chỗ=" mà=" cậu=" muốn=" xem=" nhất.= " phòng=" ngủ=" của=" âu=" dương=" khá=" giống=" với=" phòng=" của=" cậu,=" đều=" có=" một=" chiếc=" giường=" kingsize,=" cùng=" một=" chiếc=" tủ=" treo=" quần=" áo=" dựng=" đứng=" dựa=" vào=" tường.= " quay=" đầu=" lại=" nhìn=" âu=" dương=" một=" cái,=" lâm=" nhược=" nhiên=" bước=" vào=" trong=" phòng=" ngủ,=" bộ=" dạng=" giống=" như=" chó=" săn=" lục=" lợi=" tìm=" kiếm=" một=" phen,=" cậu=" không=" cảm=" nhận=" được=" bất=" kỳ=" dấu=" hiệu=" khả=" nghi=" nào.= " ừm,=" xem=" ra=" là=" âu=" dương=" sống=" một=" mình.= " đưa=" tay=" kéo=" chiếc=" tủ=" treo=" quần=" áo,=" lâm=" nhược=" nhiên=" không=" hề=" ngạc=" nhiên=" chút=" nào,=" tất=" cả=" âu=" phục=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên=" đều=" có=" màu=" xanh=" đen,=" áo=" sơ=" mi=" được=" treo=" móc=" chỉnh=" tề,=" cũng=" chỉ=" có=" ba=" màu=" xanh=" trắng=" đen=" thôi.= " chặc,=" quả=" nhiên=" là=" tên=" đàn=" ông=" cứng=" nhắc=" mà=" ở=" một=" góc=" nhỏ=" trong=" tủ=" quần=" áo,=" lâm=" nhược=" nhiên=" trông=" thấy=" một=" chiếc=" bàn=" là.= " oa,=" không=" nghĩ=" tới=" kiểm=" sát=" trưởng=" âu=" dương=" còn=" biết=" làm=" việc=" nhà=" nha.= " cuối=" cùng,=" lâm=" nhược=" nhiên=" lại=" đuổi=" người=" ngó=" vào=" phòng=" tắm=" nhà=" âu=" dương=" một=" cái:=" phòng=" được=" lát=" gạch=" men=" sứ=" trắng=" tinh,=" vòi=" nước=" bằng=" kim=" loại=" màu=" bạc,=" đồ=" dùng=" cùng=" các=" loại=" xà=" phòng=" sữa=" tắm=" được=" xếp=" ngay=" ngắn=" trên=" kệ.= " cậu=" ta=" có=" bồn=" tắm!= " lâm=" nhược=" nhiên=" nhìn=" đến=" cái=" bồn=" tắm=" trắng=" tinh=" hình=" bầu=" dục=" bự=" tổ=" chẳng=" kia,=" trong=" lòng=" lại=" bắt=" đầu=" tưởng=" tượng=" đến=" thân=" thể=" của="

người=" " đàn=" " ông=" " đang=" " ngâm=" " mình=" " trong=" " bồn=" " đầy=" " bọt=" " trắng=" " xóa," " phải=" " dùng=" " sức=" " nhéo=" " mình=" " một=" " cái=" " thật=" " mạnh=" " mới=" " có=" " thể=" " ngừng=" " lại=" " thấy=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " đã=" " trở=" " lại=" " ngồi=" " ngay=" " gần=" " trên=" " ghế=" " sofa," " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " hỏi=" " "cậu=" " thấy=" " nhà=" " tôi=" " thế=" " nào?" " "ừm," " cũng=" " không=" " tề=" " lắm." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " lại=" " hỏi=" " "cậu=" " ở=" " một=" " mình=" " à?" " bác=" " trai," " bác=" " gái=" " đâu=" " rồi?" " "hai=" " người=" " về=" " quê=" " ở=" " miền=" " nam=" " sống=" " rồi," " bố=" " mẹ=" " tôi=" " thích=" " nơi=" " đó." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " "ừm=" " một=" " tiếng=" " "thế=" " thì=" " giống=" " tôi=" " rồi," " bây=" " giờ=" " cũng=" " đang=" " sống=" " một=" " mình=" " ở=" " hương=" " đảo." " "nếu=" " như=" " còn=" " muốn=" " đi=" " dạo=" " phố," " thì=" " giờ=" " chúng=" " ta=" " đi=" " được=" " rồi=" " đó." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " trừng=" " to=" " hai=" " mắt," " lúc=" " này=" " mới=" " nhớ=" " tới=" " nhiệm=" " vụ=" " quan=" " trọng=" " nhất=" " của=" " ngày=" " hôm=" " nay=" " là=" " đi=" " dạo=" " phố," " nhưng=" " mà=" " ngồi=" " trên=" " cái=" " ghế=" " sofa=" " nhà=" " âu=" " dương=" " thoải=" " mái=" " quá=" " ih," " cậu=" " có=" " chút=" " không=" " muốn=" " đi." " dùng=" " xe=" " ở=" " bãi=" " đỗ=" " xe=" " 24h=" " phía=" " ngoài=" " khu=" " thương=" " mại," " hai=" " người=" " cùng=" " nhau=" " bước=" " vào." " "cậu=" " muốn=" " mua=" " thứ=" " gì=" " không?" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " lắc=" " đầu=" " "đi=" " xem=" " một=" " chút=" " đã." " hai=" " người=" " đàn=" " ông=" " cao=" " lớn=" " sánh=" " vai=" " đi=" " dạo=" " trong=" " khu=" " thương=" " mại," " lại=" " có=" " ngoại=" " hình=" " bắt=" " mắt=" " như=" " người=" " mẫu," " nên=" " đương=" " nhiên=" " là=" " thu=" " hút=" " không=" " biết=" " bao=" " nhiêu=" " ánh=" " nhìn." " nhìn=" " trộm=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " bên=" " cạnh=" " một=" " chút," " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " cảm=" " thấy=" " có=" " chút=" " đặc=" " ý=" " cậu=" " ta=" " vẫn=" " rất=" " đẹp=" " trai," " mặc=" " dù=" " vẻ=" " mặt=" " quá=" " nghiêm=" " túc=" " có=" " chút=" " dọa=" " người," " bắt=" " quá=" " lại=" " rất=" " rất=" " đáng=" " tin." " vừa=" " tản=" " bộ=" " vừa=" " xem=" " hàng," " hai=" " người=" " thỉnh=" " thoảng=" " dùng=" " lại=" " một=" " chút," " xem=" " xét=" " những=" " hàng=" " hóa=" " được=" " bày=" " biện=" " trong=" " các=" " tủ=" " kính." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " cảm=" " thấy," " trên=" " người=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " phảng=" " phát=" " một=" " loại=" " khí=" " chất=" " chỉ=" " mỗi=" " mình=" " cậu=" " ta=" " có," " mạnh=" " mẽ=" " như=" " ánh=" " mặt=" " trời," " rất=" " đặc=" " thù." " nhìn=" " tủ=" " kính," " ánh=" " mắt=" " âu=" " dương=" " toát=" " ra=" " một=" " tia=" " tò=" " mò=" " khiến=" " cho=" " người=" " ta=" " cảm=" " thấy=" " động=" " tâm," " không=" " ngờ=" " cái=" " tên=" " núi=" " băng=" " này=" " mà=" " cũng=" " có=" " lúc=" " đáng=" " yêu=" " như=" " thế." " chỉ=" " lo=" " nhìn=" " lên=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên," " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " không=" " có=" " chút=" " ý=" " tới=" " những=" " người=" " xung=" " quanh," " thiếu=" " chút=" " nữa=" " là=" " đựng=" " phải=" " một=" " người=" " đang=" " vội=" " vã=" " đi=" " về=" " hướng=" " ngược=" " lại." " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " tay=" " mắt=" " lạnh=" " lệ," " kéo=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " về=" " phía=" " mình." " "cậu=" " cẩn=" " thận=" " một=" " chút=" " chứ!" " "nhiều=" " người=" " quá=" " đi." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " che=" " dấu=" " nụ=" " cười=" " trộm." " "chủ=" " nhật=" " mà." " tiếp=" " tục=" " đi=" " về=" " phía=" " trước," " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " đột=" " nhiên=" " phát=" " hiện," " nhờ=" " vừa=" " rồi=" " âu=" " dương=" " kéo=" " cậu=" " lại," " không=" " biết=" " làm=" " sao," " tay=" " của=" " cậu=" " vẫn=" " đang=" " nằm=" " gọn=" " trong=" " lòng=" " bàn=" " tay=" " ấm=" " áp=" " của=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên." " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " sợ=" " hết=" " hồn," " vội=" " vàng=" " nhìn=" " lên=" " vẻ=" " mặt=" " của=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên." " cậu=" " ta=" " vẫn=" " rất=" " bình=" " tĩnh," " giống=" " như=" " là=" " hai=" " người=" " cần=" " bản=" " không=" " có=" " nắm=" " tay=" " nhau," " thỉnh=" " thoảng=" " vẫn=" " chút=" " ý=" " đến=" " những=" " mặt=" " hàng=" " được=" " bày=" " biện=" " đẹp=" " mắt=" " trong=" " các=" " tủ=" " kính." " gương=" " mặt=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " thoáng=" " phấp=" " hồng," " cánh=" " tay=" " cứng=" " ngắt," " mí=" " mắt=" " nháy=" " không=" " ngừng." " chỉ=" " mãi=" " suy=" " nghĩ=" " đến=" " việc=" " "nắm=" " tay," " lại=" " một=" " lần=" " nữa=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " suýt=" " đựng=" " vào=" " người=" " đi=" " đường." " lần=" " này," " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " kéo=" " cậu=" " đến=" " bên=" " cạnh=" " mình=" " "rốt=" " cuộc=" " cậu=" " đang=" " nhìn=" " cái=" " gì=" " thế?" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " ú=" " ớ=" " "không..." " không=" " có=" " gì=" " đâu." " "cậu=" " thật=" " đúng=" " là=" " khiến=" " người=" " ta=" " không=" " thể=" " yên=" " tâm=" " được=" " mà!" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " ở=" " trong=" " lòng=" " kêu=" " to=" " nói=" " nhảm," " cậu=" " cứ=" " nắm=" " tay=" " tôi=" " như=" " vậy," " tôi=" " có=" " thể=" " yên=" " tâm=" " được=" " sao?" " bị=" " nắm=" "

tay=" tiếp=" tục=" đi=" dạo=" phố,=" lâm=" nhược=" nhiên=" không=" dám=" nhìn=" đông=" nhìn=" tây=" nữa,=" hơi=" hơi=" cúi=" đầu,=" ngoan=" ngoan=" đi=" bên=" cạnh=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" có=" thể=" cảm=" nhận=" được=" ngón=" tay=" thon=" dài=" của=" âu=" dương,=" bàn=" tay=" rất=" lớn=" lại=" mạnh=" mẽ.= " chậm=" rãi=" tản=" bộ,=" ánh=" mắt=" của=" hai=" người=" bị=" một=" cô=" bé=" đi=" ngang=" qua=" hấp=" dẫn.= " cô=" bé=" mang=" theo=" một=" chiếc=" ***g=" tre,=" bên=" trong=" là=" một=" chú=" thỏ=" lông=" màu=" vàng=" óng=" ánh=" có=" đôi=" tai=" dài=" ơi=" là=" dài.= " nhìn=" kia,=" con=" thỏ=" nè!=" lâm=" nhược=" nhiên=" mừng=" rở=" kêu=" lên.= " ừm,=" đáng=" yêu=" quá.= " chắc=" là=" do=" hôm=" nay=" khí=" trời=" rất=" tốt,=" mang=" nó=" đi=" ra=" ngoài=" dạo=" phố=" ấy=" mà.= " nghe=" được=" những=" lời=" này=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" lâm=" nhược=" nhiên=" liếc=" nhìn=" bàn=" tay=" mình=" đang=" được=" người=" kia=" nắm=" chặt,=" trong=" lòng=" lại=" nghĩ=" thăm.= " aizzz,=" chắc=" là=" không=" phải=" đâu...=" vân=" thiên=" coi=" mình=" như=" thú=" cưng=" sao?=" khí=" trời=" tốt,=" mang=" đi=" dạo=" phố...=" không=" thể=" nào...=" đi=" dạo=" một=" hồi,=" hai=" người=" không=" vừa=" ý=" thứ=" gì,=" tìm=" một=" quán=" trà=" nhỏ,=" rồi=" ngồi=" xuống=" chỗ=" bên=" cạnh=" cửa=" sổ.= " gọi=" một=" ít=" bánh=" sủi=" cảo=" nhân=" tôm=" thơm=" ngon,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" thấy=" lâm=" nhược=" nhiên=" bị=" ánh=" nắng=" mặt=" trời=" chiếu=" vào,=" đôi=" mắt=" xinh=" đẹp=" hơi=" hơi=" nheo=" lại,=" thì=" không=" khỏi=" cảm=" thấy=" buồn=" cười.= " không=" biết=" tại=" sao,=" mỗi=" lần=" ở=" chung=" một=" chỗ=" với=" lâm=" nhược=" nhiên,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" lại=" cảm=" thấy=" vô=" cùng=" vui=" vẻ,=" chắc=" là=" do=" đã=" quen=" biết=" từ=" nhỏ,=" điểm=" tốt=" xấu=" của=" người=" kia=" đều=" nắm=" rõ=" trong=" lòng=" bàn=" tay,=" chuyện=" gì=" cũng=" có=" thể=" nói=" thẳng=" ra,=" lại=" có=" một=" loại=" cảm=" giác=" yên=" bình=" khó=" có=" thể=" hình=" dung.= " từ=" trong=" đáy=" lòng=" âu=" dương=" vân=" thiên=" âm=" thăm=" cảm=" thấy=" may=" mắn,=" cũng=" may=" là=" lần=" họp=" lớp=" vừa=" rồi=" mình=" có=" đi,=" cho=" nên=" lại=" có=" thể=" đến=" gần=" lâm=" nhược=" nhiên=" một=" lần=" nữa.= " rót=" thêm=" một=" chén=" trà=" cho=" lâm=" nhược=" nhiên,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" chợt=" nhớ=" tới=" con=" thỏ=" đáng=" yêu=" mà=" hai=" người=" vừa=" trông=" thấy.= " "cậu=" còn=" nhớ=" năm=" lớp=" 4=" bọn=" mình=" có=" nuôi=" một=" con=" thỏ=" không?=" "đương=" nhiên=" là=" nhớ=" chứ.= " lâm=" nhược=" nhiên=" trả=" lời=" ngay.= " con=" thỏ=" ấy=" cũng=" rất=" đáng=" yêu.= " cái=" đề=" tài=" này=" vừa=" mới=" được=" khơi=" ra,=" lâm=" nhược=" nhiên=" liền=" không=" tự=" chủ=" được=" mà=" nói=" liên=" hồi.= " "đúng=" vậy,=" là=" một=" con=" thỏ=" lông=" xám=" mập=" ú,=" chỉ=" cần=" có=" người=" gọi=" là=" nó=" lại=" chạy=" tới.= " "vốn=" là=" thầy=" giáo=" nói=" nuôi=" nó=" để=" chúng=" ta=" quan=" sát=" trong=" một=" tháng,=" viết=" xong=" bản=" thu=" hoạch=" là=" được=" rồi.= " cuối=" cùng=" chẳng=" ai=" nở=" bán=" nó=" đi,=" vẫn=" tiếp=" tục=" nuôi.= " "đúng=" vậy=" đúng=" vậy.= " lâm=" nhược=" nhiên=" gật=" đầu=" lia=" lia,=" "vì=" chuyện=" này=" mà=" cả=" lũ=" bị=" thầy=" tổng=" giám=" thị=" mắng=" cho=" một=" trận,=" cũng=" may=" là=" cuối=" cùng=" con=" thỏ=" được=" giữ=" lại.= " "hình=" như=" chiếc=" ***g=" tre=" là=" do=" lớp=" trưởng=" mang=" từ=" nhà=" cậu=" ta=" đến.= " "không=" phải=" đâu,=" là=" của=" vương=" bé=" bị,=" ***g=" tre=" là=" do=" cha=" cậu=" ta=" làm=" cho=" đấy.= " tất=" cả=" mọi=" người=" có=" món=" ngon=" đều=" mang=" cho=" thỏ=" ăn,=" lần=" nào=" cũng=" là=" tiểu=" mẫn=" mang=" nhiều=" nhất.= " lâm=" nhược=" nhiên=" phản=" bác.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" trong=" lòng=" cười=" thầm,=" sao=" mình=" lại=" không=" nhớ=" rõ=" cơ=" chứ.= " "khi=" đó=" chúng=" ta=" mới=" biết=" được,=" thật=" ra=" thì=" thỏ=" không=" thích=" ăn=" cà=" rốt.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" nhớ=" lại=" chuyện=" năm=" đó.= " "đúng=" vậy,=" chúng=" ta=" đều=" bị=" sách=" giáo=" khoa=" lừa=" rồi.= " tôi=" thấy=" rõ=" ràng=" cà=" rốt=" khó=" ăn=" như=" vậy,=" thỏ=" làm=" sao=" thích=" được=" chứ.= " nhiều=" lúc=" nói=" chuyện=" lâm=" nhược=" nhiên=" thường=" có=" thói=" quen=" bấu=" môi=" một=" cái,=" âu="

dương=" vân=" thiên=" cười=" thăm.= " cậu=" ấy=" thật=" sự=" rất=" đáng=" yêu,=" tuy=" là=" người=" đàn=" ông=" được=" xưng=" là=" lão=" đại=" ở=" cục=" cảnh=" sát,=" nhưng=" tính=" tình=" vẫn=" còn=" có=" chút=" trẻ=" con.= " nói=" liến=" thoảng=" một=" hồi,=" lâm=" nhược=" nhiên=" ngó=" chừng=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" lại=" bắt=" đầu=" lên=" án:= " "còn=" nữa,=" mấy=" người=" các=" cậu=" tự=" dưng=" lại=" cho=" thỏ=" uống=" nước,=" rồ=" ràng=" thầy=" giáo=" đã=" nói=" thỏ=" không=" cần=" uống,=" mà=" các=" cậu=" còn=" dám=" cho.= " kết=" quả=" con=" thỏ=" nhỏ=" bị=" tiêu=" chảy,=" đều=" là=" do=" các=" cậu=" hại=" nó=" chết=" đó.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" cả=" kinh,=" vội=" vàng=" nguy=" biến:= " "không,=" không=" phải=" tở,=" là=" tiểu=" mã,=" còn=" có=" lớp=" phó=" nữa.= " lâm=" nhược=" nhiên=" lườm=" âu=" dương=" vân=" thiên:= " "thiếu=" gia,=" rồ=" ràng=" là=" cậu=" cũng=" có=" phần=" nhá.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" nhướng=" mày,=" lộ=" ra=" mấy=" phần=" lúng=" túng:= " "đó=" là=" bởi=" vì...=" nó=" chưa=" từng=" uống=" nước,=" mà=" nếu=" con=" người=" không=" uống=" nước=" thì=" sẽ=" chết,=" cho=" nên=" bọn=" tở=" mới=" nghĩ=" nên=" cho=" nó=" uống=" chút=" nước.= " lâm=" nhược=" nhiên=" trách=" móc:= " "trong=" thức=" ăn=" cũng=" có=" nước=" mà.= " "lúc=" ấy=" bọn=" tở=" nghĩ=" như=" thế=" không=" đủ,=" với=" lại,=" chớ=" mèo=" cũng=" uống=" nước,=" cho=" nên...=" lâm=" nhược=" nhiên=" hừ=" một=" tiếng:= " "con=" thỏ=" nhỏ=" đáng=" yêu=" như=" thế,=" lại=" bị=" các=" cậu=" hại=" cho...=" hừ!"=" nhìn=" lâm=" nhược=" nhiên,=" thanh=" âm=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên=" trầm=" xuống,=" phảng=" phất=" như=" chạm=" vào=" đáy=" lòng=" của=" cậu:= " "tôi=" còn=" nhớ=" khi=" đó,=" cậu=" rất=" đau=" lòng,=" khóc=" rất=" nhiều,=" thật=" sự=" xin=" lỗi.= " lâm=" nhược=" nhiên=" sưng=" sốt,=" nhưng=" ngay=" sau=" đó=" ánh=" mắt=" lại=" dờ=" đi=" chỗ=" khác,=" bước=" bình=" cần=" chặt=" khoe=" môi.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" còn=" nhớ=" rất=" rõ,=" khi=" đó=" lâm=" nhược=" nhiên=" khóc=" vô=" cùng=" thương=" tâm,=" cậu=" ngồi=" bệt=" xuống=" bãi=" cỏ,=" khóc=" oa=" oa,=" nước=" mắt=" không=" ngừng=" rơi=" xuống.= " thấy=" vậy=" mình=" vừa=" áy=" náy=" vừa=" đau=" lòng,=" ôm=" lấy=" cậu=" cố=" gắng=" dỗ=" dành,=" không=" ngừng=" nói=" xin=" lỗi,=" cậu=" vẫn=" cứ=" khóc=" rồi=" lại=" khóc,=" đến=" mức=" đôi=" mắt=" hồng=" hồng,=" giống=" như=" là=" một=" con=" thỏ=" nhỏ=" vậy.= " nhưng=" cho=" dù=" cậu=" ấy=" rất=" đau=" lòng,=" vẫn=" không=" trách=" cứ=" mình=" một=" câu=" nào.= " người=" khiến=" cậu=" ấy=" tổn=" thương...=" cũng=" là=" mình.= " quen=" biết=" nhau=" lâu=" như=" vậy,=" cả=" thầy=" có=" hai=" lần=" anh=" khiến=" cho=" cậu=" phải=" khóc,=" một=" lần=" là=" bởi=" vì=" con=" thỏ,=" còn=" lần=" kia=" là...=" dương=" như=" lâm=" nhược=" nhiên=" hiểu=" được=" âu=" dương=" vân=" thiên=" đang=" nghĩ=" gì,=" cậu=" đột=" nhiên=" đứng=" lên:= " "tôi=" phải=" về=" rồi!"=" không=" còn=" cách=" nào=" có=" thể=" đối=" mặt=" với=" nhau=" nữa,=" lâm=" nhược=" nhiên=" chỉ=" muốn=" trốn=" nhanh=" về=" nhà.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" cũng=" đứng=" lên,=" dịu=" dàng=" nói:= " "tôi=" đưa=" cậu=" về=" nhé.= " "tôi=" không=" cần!"=" "để=" tôi=" đưa=" cậu=" về=" rồi=" khỏi=" quán=" trà,=" lâm=" nhược=" nhiên=" vội=" vã=" chạy=" đến=" bãi=" đỗ=" xe,=" không=" chú=" ý=" tới=" phía=" sau=" có=" hai=" cậu=" thiếu=" niên=" trượt=" patin=" đang=" lao=" nhanh=" về=" phía=" mình.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" một=" tay=" nắm=" lấy=" lâm=" nhược=" nhiên=" kéo=" vào=" trong=" ngực,=" suýt=" chút=" nữa=" thì=" cậu=" va=" vào=" hai=" cậu=" nhóc=" kia.= " một=" trong=" hai=" thiếu=" niên=" tiếp=" tục=" trượt=" về=" phía=" trước,=" một=" cậu=" quay=" người=" lại,=" giơ=" tay=" lên=" trán=" hướng=" về=" phía=" hay=" người:= " "ông=" chú,=" thật=" xin=" lỗi!"=" sau=" đó=" nhẹ=" nhàng=" xoay=" người=" một=" cái,=" rất=" nhanh=" biến=" mất=" ở=" trong=" dòng=" người=" tấp=" nập.= " ông=" chú!= " lâm=" nhược=" nhiên=" kinh=" hãi=" mở=" to=" hai=" mắt,=" nhìn=" âu=" dương=" vân=" thiên=" bên=" cạnh=" một=" chút,=" rồi=" lại=" ngó=" nhìn=" mình,=" trong=" lòng=" tà=" ác=" nghĩ=" "dám=" gọi=" tôi=" là=" ông=" chú!= " tôi=" mà=" già=" như=" vậy=" à!= " không=" đúng,=" chắc=" chắn=" không=" phải=" là=" gọi=" mình,=" nhất=" định=" là=" gọi=" cậu="

ta!="" lúc=""" này=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" đột=""" nhiên=""" phát=""" hiện=""" cả=""" người="""
mình=""" đang=""" được=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên=""" ôm=""" gọn=""" trong=""" ***g="""
ngực,=""" thân=""" thể=""" cậu=""" chột=""" cứng=""" ngắc=""" lại,=""" muốn=""" động=""" nhưng="""
lại=""" không=""" dám=""" động,=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" từ=""" từ=""" quay=""" mặt=""" sang="""
nhìn=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên,=""" cặp=""" mắt=""" đen=""" sâu=""" thăm=""" kia=""" cũng="""
đang=""" nhìn=""" cậu,=""" ánh=""" mắt=""" của=""" âu=""" dương=""" trong=""" suốt=""" mà=""" thâm="""
thúy,=""" mang=""" theo=""" một=""" cổ=""" khí=""" thể=""" không=""" nói=""" nên=""" lời,=""" còn="""
có=""" một=""" chút=""" đặc=""" ý=""" lẫn=""" kiên=""" định,=""" đường=""" như=""" ánh=""" mắt="""
của=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên=""" phẳng=""" phát=""" một=""" loại=""" ma=""" tính,=""" có="""
thể=""" hòa=""" tan=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên,=""" khiến=""" cho=""" cả=""" người=""" cậu=""" vô="""
lực,=""" theo=""" bản=""" năng=""" muốn=""" bổ=""" nhào=""" vào=""" trong=""" ngực=""" âu=""" dương,="""
không=""" được,=""" không=""" được,=""" thật=""" là=""" đáng=""" sợ!=""" cứ=""" nhào=""" tới=""" như="""
vậy,=""" thì=""" còn=""" chút=""" thể=""" diện=""" nào=""" nữa=""" chứ!=""" hôm=""" nay=""" bị=""" vân="""
thiên=""" dất=""" tay,=""" lại=""" còn=""" ôm=""" nữa,=""" chẳng=""" phải=""" đậu=""" hũ=""" bị=""" cậu="""
ta=""" ăn=""" sạch=""" rồi=""" à,=""" thật=""" là=""" mất=""" mặt,=""" không=""" dám=""" nhìn=""" cậu="""
ta=""" nữa=""" đầu!=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" nhỏ=""" giọng=""" quát:=""" “buông=""" tay=""" ra!="""
ngu=""" ngốc!=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên=""" buông=""" cánh=""" tay=""" đang=""" ôm=""" lấy="""
lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" ra,=""" nhìn=""" gương=""" mặt=""" đỏ=""" ửng=""" của=""" cậu,=""" lâm="""
nhọc=""" nhiên=""" cúi=""" đầu,=""" vội=""" vàng=""" nhấc=""" chân=""" đi=""" về=""" phía=""" trước,="""
đi=""" được=""" mấy=""" bước=""" thì=""" phát=""" hiện=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên=""" không="""
có=""" theo=""" sau,=""" thì=""" quay=""" đầu=""" lại=""" quát:=""" “nhanh=""" lên=""" một=""" chút="""
đi!=""" cậu=""" định=""" mọc=""" rễ=""" ở=""" đó=""" luôn=""" à!=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên="""
không=""" nhanh=""" không=""" chậm=""" đi=""" theo=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên,=""" ***=""" về="""
đến=""" nhà,=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" nhào=""" tới=""" trước=""" bàn=""" đọc=""" sách,=""" lấy="""
cuốn=""" nhật=""" ký=""" ra,=""" lại=""" bắt=""" đầu=""" viết,=""" ngày=""" 17=""" tháng=""" 6,=""" trời="""
đẹp,=""" hôm=""" nay=""" là=""" lần=""" đầu=""" tiên=""" mình=""" đến=""" nhà=""" vân=""" thiên...="""
mình=""" cùng=""" vân=""" thiên=""" cùng=""" nhau=""" đi=""" dạo=""" phố,=""" lần=""" đầu=""" tiên="""
dắt=""" tay...=""" dừng=""" bút=""" lại,=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" cần=""" bút=""" suy=""" tư="""
đây=""" không=""" hẳn=""" là=""" lần=""" đầu=""" tiên=""" dất=""" tay,=""" trước=""" kia=""" từng="""
dắt=""" qua=""" rất=""" nhiều=""" lần,=""" nhưng=""" kể=""" từ=""" sau=""" khi=""" tách=""" ra,="""
qua=""" nhiều=""" năm=""" như=""" vậy,=""" cũng=""" có=""" thể=""" coi=""" là=""" lần=""" đầu=""" tiên="""
đi!=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" cúi=""" đầu,=""" tiếp=""" tục=""" viết,=""" viết=""" xong=""" thì="""
cầm=""" bút=""" dựa=""" vào=""" ghế,=""" vừa=""" xoay=""" tới=""" xoay=""" lui,=""" vừa=""" nghĩ="""
đến=""" những=""" tâm=""" sự=""" trong=""" lòng,=""" vân=""" thiên=""" có=""" ý=""" gì=""" đây?="""
hôm=""" nay=""" cậu=""" ta...=""" rất=""" mạnh=""" dạn=""" nha,=""" chắc=""" không=""" phải...=""" cậu="""
ta=""" cũng=""" có=""" ý=""" với=""" mình=""" chứ?=""" rất=""" có=""" khả=""" năng=""" này,=""" rõ="""
ràng=""" đối=""" với=""" tôi=""" cũng=""" có=""" chút=""" ý=""" tứ,=""" dừng=""" tưởng=""" là=""" tôi="""
không=""" biết!=""" không=""" có=""" ý=""" gì=""" với=""" tôi=""" sao=""" lại=""" dất=""" tay=""" tôi,="""
tay=""" của=""" đàn=""" ông=""" là=""" có=""" thể=""" tùy=""" tiện=""" dất=""" như=""" vậy=""" chắc?="""
đã=""" dất=""" rồi=""" thì=""" phải=""" bắt=""" cậu=""" chịu=""" trách=""" nhiệm=""" mới=""" được!="""
nếu=""" như=""" đang=""" ở=""" thời=""" cổ=""" đại=""" thì=""" tốt=""" rồi,=""" chỉ=""" cần=""" tiếp="""
xúc=""" như=""" vậy=""" là=""" đã=""" đủ=""" để=""" bắt=""" cậu=""" ta=""" chịu=""" trách=""" nhiệm="""
với=""" mình,=""" chắc,=""" bàn=""" tay=""" của=""" âu=""" dương=""" rất=""" to,=""" cảm=""" giác="""
thật=""" an=""" toàn,=""" nếu=""" có=""" thể=""" được=""" đôi=""" tay=""" này=""" làm=""" nhiều="""
chuyện=""" hơn=""" thì=""" tuyệt,=""" ví=""" dụ=""" như=""" ôm=""" rồi=""" bế,=""" còn=""" có...=""" làm="""
những=""" chuyện=""" ấy=""" ấy=""" nữa,=""" (=))" ôi=""" trí=""" tưởng=""" tượng=""" của=""" em="""
thật=""" siêu=""" phàm=""" nha~=""")=""" nghĩ=""" tới=""" đây,=""" lâm=""" nhọc=""" nhiên=""" cười="""
hí=""" hí,=""" đôi=""" mắt=""" to=""" cong=""" cong,=""" đường=""" như=""" lập=""" tức=""" có=""" thể="""
biến=""" thành=""" hồ=""" ly=""" vậy,=""" bị=""" những=""" ảo=""" tưởng=""" của=""" mình=""" khiến="""
cho=""" gương=""" mặt=""" nóng=""" bừng,=""" lúc=""" này=""" mới=""" gấp=""" cuốn=""" nhật=""" ký="""
lại,=""" cất=""" cẩn=""" thận=""" trong=""" ngăn=""" kéo,=""" đánh=""" răng,=""" tẩm,=""" rồi=""" trực="""
tiếp=""" lên=""" giường=""" ngủ,=""" .=""" .=""" âu=""" dương=""" vân=""" thiên=""" có=""" một=""" đêm="""
không=""" ngủ=""" được,=""" nằm=""" ì=""" ở=""" trên=""" giường,=""" nhìn=""" chăm=""" chăm=""" bàn="""
tay=""" của=""" mình,=""" dất=""" được=""" tay=""" của=""" nhọc=""" nhiên=""" rồi,=""" còn=""" ôm="""

cậu=" " ấy=" " nữa,=" " cảm=" " giác...=" " dường=" " như=" " có=" " một=" " dòng=" " nước=" " ấm=" " áp=" " ngọt=" " ngào=" " chảy=" " qua=" " vậy,=" " ôn=" " lại=" " chuyện=" " cũ=" " thân=" " thiết=" " hồi=" " tiểu=" " học,=" " nhược=" " nhiên=" " không=" " phản=" " kháng,=" " vốn=" " tướng=" " ràng=" " dắt=" " tay=" " như=" " thế=" " thì=" " sẽ=" " bị=" " cậu=" " ấy=" " hất=" " ra,=" " cũng=" " đã=" " chuẩn=" " bị=" " tư=" " tướng=" " bị=" " cậu=" " ấy=" " nắm=" " đầu=" " mắng=" " mỏ=" " một=" " trận,=" " kết=" " quả=" " lại=" " không=" " có,=" " cậu=" " ấy=" " có=" " lên=" " nhìn=" " nét=" " mặt=" " của=" " mình,=" " phát=" " hiện=" " vẽ=" " mặt=" " dường=" " như=" " không=" " biết=" " đang=" " dắt=" " tay=" " của=" " mình,=" " thì=" " cậu=" " ấy=" " liền=" " ngoan=" " ngoan=" " để=" " cho=" " mình=" " dắt,=" " đôi=" " tay=" " kia,=" " đã=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " giống=" " với=" " hồi=" " tiểu=" " học=" " nữa=" " rồi,=" " là=" " bàn=" " tay=" " của=" " một=" " người=" " đàn=" " ông=" " trưởng=" " thành,=" " vừa=" " dày=" " vừa=" " có=" " lực,=" " hơn=" " nữa=" " lòng=" " bàn=" " tay=" " cùng=" " ngón=" " giữa=" " đều=" " có=" " vết=" " chai,=" " là=" " do=" " huấn=" " luyện=" " cùng=" " sử=" " dụng=" " súng=" " sao?=" " chắc=" " là=" " vậy,=" " lúc=" " ôm=" " lấy=" " lâm=" " nhược=" " nhiên,=" " cảm=" " giác=" " bờ=" " vai=" " thon=" " gầy=" " mà=" " rắn=" " chắc,=" " khiến=" " mình=" " thật=" " không=" " cách=" " nào=" " hình=" " dung=" " ra=" " được,=" " một=" " bờ=" " vai=" " như=" " vậy=" " lại=" " là=" " cao=" " thủ=" " sanda=" " của=" " cục=" " cảnh=" " sát,=" " nghĩ=" " đến=" " đây,=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " bắt=" " đầu=" " cảm=" " thấy=" " gương=" " mặt=" " mình=" " nóng=" " bừng=" " lên,=" " không=" " được,=" " không=" " thể=" " nghĩ=" " tiếp=" " được=" " nữa,=" " còn=" " nghĩ=" " nữa=" " thì=" " mình=" " sẽ=" " phạm=" " tội=" " mất,=" " kéo=" " góc=" " chăn,=" " cảm=" " giác=" " gương=" " mặt=" " mình=" " bởi=" " vì=" " kích=" " động=" " mà=" " nóng=" " bừng,=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên=" " kéo=" " chăn=" " ra=" " một=" " chút,=" " để=" " cho=" " không=" " khí=" " lạnh=" " lạnh=" " ban=" " đêm=" " bữa=" " vậy=" " lấy=" " mình,=" " ***=" " hai=" " ngày=" " sau,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " nhận=" " được=" " một=" " gói=" " quà,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " cảm=" " thấy=" " kỳ=" " quái,=" " sao=" " lại=" " có=" " lẽ=" " vật=" " gửi=" " đến=" " cục=" " cảnh=" " sát=" " cơ=" " chứ=" " bày=" " ra=" " bộ=" " dạng=" " kỳ=" " quái=" " ngoài=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " ra=" " còn=" " có=" " đám=" " cấp=" " dưới=" " của=" " cậu,=" " ánh=" " mắt=" " mọi=" " người=" " không=" " ngừng=" " lóe=" " sáng=" " nhìn=" " chăm=" " chăm=" " hộp=" " quà=" " được=" " gói=" " bằng=" " giấy=" " màu=" " xanh=" " lấp=" " lánh,=" " còn=" " có=" " một=" " cái=" " nơ=" " lụa=" " nho=" " nhỏ,=" " các=" " đội=" " viên=" " trong=" " đội=" " đặc=" " công=" " dùng=" " ánh=" " mắt=" " hỏi=" " thăm=" " lẫn=" " nhau,=" " cái=" " thứ=" " đậm=" " chất=" " nữ=" " tính=" " như=" " vậy,=" " chẳng=" " lẽ...=" " lão=" " hồ=" " ly=" " đổi=" " tính,=" " kết=" " giao=" " với=" " phụ=" " nữ=" " rồi=" " sao?=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " nghiêm=" " mặt,=" " nhượng=" " mây=" " trùng=" " đám=" " cấp=" " dưới,=" " đám=" " thổ=" " nhỏ=" " chết=" " toi=" " kia,=" " đang=" " hoảng=" " chút=" " đi,=" " còn=" " suy=" " đoán=" " lung=" " tung=" " nữa=" " là=" " ông=" " đem=" " từng=" " đôi=" " ra=" " yy=" " đó...=" " phát=" " hiện=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " lộ=" " ra=" " nụ=" " cười=" " âm=" " hiểm,=" " đám=" " cấp=" " dưới=" " rụt=" " cổ=" " lại,=" " ngoan=" " ngoan=" " tẩn=" " ra,=" " ngòi=" " ở=" " trước=" " bàn=" " làm=" " việc,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " mở=" " hộp=" " quà=" " ra,=" " bên=" " trong=" " là=" " ——=" " một=" " con=" " thổ=" " nhỏ=" " lông=" " trắng=" " muốt,=" " nhìn=" " con=" " thú=" " bông=" " lớn=" " cỡ=" " bàn=" " tay,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " biết=" " là=" " ai=" " tặng=" " rồi,=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên!= " cậu=" " đám=" " tặng=" " cái=" " thứ=" " này=" " cho=" " tôi,=" " một=" " gã=" " đàn=" " ông=" " 35=" " tuổi,=" " còn=" " chơi=" " thú=" " bông=" " cái=" " gì=" " chứ!= " cậu=" " có=" " bệnh=" " à!= " hay=" " là=" " cho=" " rằng=" " tôi=" " có=" " bệnh!= " tôi=" " thấy=" " cậu=" " bệnh=" " rồi=" " đó,=" " hơn=" " nữa=" " còn=" " không=" " nhẹ=" " đầu!= " lập=" " tức=" " muốn=" " cầm=" " con=" " thổ=" " nhỏ=" " lên=" " hung=" " hăng=" " ném=" " vào=" " thùng=" " rác,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " giơ=" " tay=" " lên,=" " nhưng=" " rồi=" " lại=" " hạ=" " xuống,=" " trong=" " lòng=" " bàn=" " tay=" " là=" " một=" " cảm=" " giác=" " thật=" " mềm=" " mại,=" " vuốt=" " ve=" " con=" " thổ=" " này=" " thật=" " thích,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " cầm=" " con=" " thổ=" " lên=" " nhìn=" " kỹ,=" " là=" " nhân=" " vật=" " trong=" " một=" " bộ=" " phim=" " hoạt=" " hình,=" " có=" " thể=" " đặt=" " nó=" " ngòi=" " lên=" " bàn,=" " bộ=" " dạng=" " rất=" " đáng=" " yêu,=" " đôi=" " tai=" " dài=" " ơi=" " là=" " dài,=" " đôi=" " mắt=" " là=" " hai=" " cái=" " khuy=" " màu=" " đỏ,=" " trên=" " mặt=" " có=" " ba=" " chòm=" " râu=" " bằng=" " sợi=" " cước,=" " không=" " có=" " miệng,=" " nhưng=" " để=" " thương=" " giống=" " như=" " đang=" " cười=" " vậy,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " lấy=" " tay=" " gỡ=" " gỡ=" " con=" " thổ,=" " búng=" " búng=" " cái=" " lỗ=" " mũi,=" " rồi=" " lại=" " chọt=" " chọt=" " vào=" " cái=" " bụng=" " của=" " nó,=" " con=" " thổ=" " nhồi=" " bông=" " không="

có=" bắt=" kỳ=" chút=" phản=" kháng=" nào,=" mặc=" cho=" lâm=" nhược=" nhiên=" bắt=" nạt.= " nhéo=" nhéo=" đôi=" tai=" thỏ,=" lâm=" nhược=" nhiên=" nghĩ=" vân=" thiên=" không=" phải=" là=" muốn=" dùng=" con=" thỏ=" này=" để=" tạ=" lỗi=" chứ,=" bởi=" vì=" hôm=" đó=" có=" nói=" đến=" chuyện=" kia.= " được=" rồi,=" con=" thỏ=" này=" tôi=" sẽ=" nhận,=" nhưng=" còn=" một=" chuyện=" nữa,=" vân=" thiên=" sẽ=" nhận=" lỗi=" thế=" nào=" đây?=" rớt=" cuộc=" cậu=" ta=" đang=" tính=" toán=" thế=" nào?=" làm=" bạn=" bè=" bình=" thường=" sao?=" hay=" là...=" nhìn=" con=" thỏ=" trong=" tay,=" lâm=" nhược=" nhiên=" đem=" giấy=" bọc=" cùng=" cái=" hộp=" ném=" vào=" thùng=" rác,=" rồi=" tìm=" một=" cái=" túi=" giấy=" thật=" dày=" cắt=" con=" thỏ=" vào,=" vẽ=" chặt=" miệng=" túi,=" kiểm=" tra=" một=" phen,=" nhất=" định=" không=" để=" cho=" người=" khác=" nhìn=" ra=" bên=" trong=" là=" vật=" gì.= " lúc=" cầm=" lấy=" cái=" túi=" đi=" ra=" khỏi=" phòng=" làm=" việc,=" lâm=" nhược=" nhiên=" có=" ý=" không=" nhìn=" tới=" ánh=" mắt=" hóng=" hót=" của=" đám=" cấp=" dưới=" đang=" nhìn=" sang,=" ngẩng=" đầu=" lên=" nghênh=" ngang=" rời=" đi.= " đám=" thỏ=" nhỏ=" chết=" toi=" kia,=" cứ=" đoán=" đi,=" đến=" tết=" năm=" sau=" các=" cậu=" cũng=" dùng=" mơ=" đoán=" được=" bên=" trong=" là=" cái=" gì.= " ***=" mới=" đầu=" con=" thỏ=" lông=" nhung=" mềm=" mượt=" này=" được=" lâm=" nhược=" nhiên=" đặt=" ở=" trên=" tủ=" đầu=" giường,=" sau=" đó=" lại=" chuyển=" đến=" bên=" gối,=" cứ=" mỗi=" lúc=" không=" ngủ=" được=" là=" lâm=" nhược=" nhiên=" lại=" lôi=" nó=" ra=" ngắm.= " món=" quà=" này=" đã=" cho=" lâm=" nhược=" nhiên=" một=" cái=" có=" tuyết=" hảo=" để=" hẹn=" gặp,=" lại=" đến=" chủ=" nhật,=" cậu=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" âu=" dương=" vân=" thiên.= " "hôm=" nay?"=" "đúng=" vậy!=" cậu=" bạn=" rồi=" sao?"=" "không=" có,=" có=" thể=" tan=" việc=" đúng=" giờ.= " nghe=" được=" trả=" lời=" như=" vậy,=" lâm=" nhược=" nhiên=" trong=" lòng=" thật=" cao=" hứng:= " "chúng=" ta=" đi=" xem=" phim=" được=" không?=" coi=" như=" tôi=" đáp=" lễ=" con=" thỏ=" vậy.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" ùm=" một=" tiếng:= " "đi=" chỗ=" nào=" xem=" đây?=" lâu=" lắm=" rồi=" tôi=" không=" đến=" rạp=" xem=" phim!=" lâm=" nhược=" nhiên=" cũng=" thật=" lâu=" không=" có=" vào=" rạp=" chiếu=" bóng=" rồi,=" cậu=" suy=" nghĩ=" một=" chút,=" rồi=" nói=" ra=" tên=" của=" một=" rạp.= " "a,=" nơi=" ấy=" rất=" gần=" viện=" kiểm=" sát=" đó.= " "ừ,=" vậy=" cậu=" tới=" đây=" đi!=" đặt=" điện=" thoại=" xuống,=" lâm=" nhược=" nhiên=" vui=" vẽ=" đàn=" chèo=" tay,=" ngồi=" ở=" trên=" ghế=" lắt=" tới=" lắt=" lui.= " oa!=" đi=" xem=" phim=" với=" vân=" thiên=" nha!=" đến=" 5=" giờ=" rưỡi,=" lâm=" nhược=" nhiên=" đi=" tới=" viện=" kiểm=" sát=" cấp=" cao=" thành=" phố.= " âu=" dương=" vân=" thiên=" không=" thể=" tan=" việc=" đúng=" giờ=" rồi,=" anh=" bị=" một=" phần=" công=" văn=" quán=" lấy,=" vẫn=" đang=" họp=" ở=" trong=" phòng.= " nghe=" nói=" có=" một=" người=" bạn=" đến=" tìm=" kiểm=" sát=" trưởng=" âu=" dương,=" ôn=" thiên=" thiên=" là=" người=" đầu=" tiên=" chạy=" tới=" nhìn.= " lúc=" cô=" nhìn=" thấy=" người=" đang=" ngồi=" trong=" phòng=" khách,=" không=" phải=" là=" một=" cô=" gái=" như=" trong=" tưởng=" tượng=" của=" mình,=" mà=" là=" một=" người=" đàn=" ông=" xa=" lạ.= " mượn=" cơ=" hội=" thay=" người=" rót=" nước,=" ôn=" thiên=" thiên=" bắt=" chuyện=" với=" lâm=" nhược=" nhiên.= " "xin=" hỏi=" anh=" là=" thế=" nào=" với=" âu=" dương?"=" nhìn=" cô=" gái=" có=" mái=" tóc=" dài=" trước=" mặt,=" lâm=" nhược=" nhiên=" ở=" trong=" lòng=" nhanh=" chóng=" phán=" đoán=" rất=" có=" thể=" cô=" ta=" có=" quan=" hệ=" với=" âu=" dương=" vân=" thiên.= " trên=" mặt=" bắt=" động=" thanh=" sắc,=" lâm=" nhược=" nhiên=" cười=" nói:= " "tôi=" là=" bạn=" học=" cũ=" của=" anh=" ta,=" tên=" là=" lâm=" nhược=" nhiên.= " ôn=" thiên=" thiên=" lộ=" ra=" vẻ=" mặt=" "à=" bây=" giờ=" thì=" em=" đã=" hiểu:= " "ah...=" "xin=" hỏi=" cô=" là...=" ôn=" thiên=" thiên=" sáng=" khoái=" đáp:= " "tôi=" là=" thư=" ký,=" tên=" ôn=" thiên=" thiên,=" là=" đồng=" nghiệp=" của=" âu=" dương.= " "vậy=" nhất=" định=" là=" cô=" rất=" hiểu=" cậu=" ấy.= " ôn=" thiên=" thiên=" gật=" đầu:= " "đúng=" vậy.= " lâm=" nhược=" nhiên=" ở=" trong=" lòng=" hừ=" một=" tiếng:= " tôi=" mới=" là=" người=" hiểu=" rõ=" cậu=" ta=" nhất!=" thừa=" dịp=" lâm=" nhược="

nhiên=" " đang=" " uống=" " nước,=" " ôn=" " thiên=" " thiên=" " trên=" " dưới=" " đánh=" " giá=" " câu=" " một=" " chút.= " chặc,=" " vóc=" " dáng=" " rất=" " cao,=" " vóc=" " người=" " không=" " tẻ,=" " thất=" " lưng=" " thon=" " nhỏ=" " chân=" " lại=" " dài,=" " tướng=" " mạo=" " thật=" " đúng=" " là=" " thanh=" " tú.= " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " có=" " một=" " mái=" " tóc=" " đen=" " mềm=" " mai,=" " vể=" " bề=" " ngoài=" " trẻ=" " hơn=" " một=" " chút=" " so=" " với=" " tuổi=" " thật,=" " bởi=" " vì=" " huân=" " luyện=" " mà=" " cơ=" " thể=" " xinh=" " đẹp=" " có=" " một=" " làn=" " da=" " nâu=" " nhạt.= " dưới=" " đôi=" " mày=" " rậm=" " là=" " một=" " đôi=" " mắt=" " rất=" " to,=" " sống=" " mắt=" " hoa=" " đào=" " điển=" " hình,=" " thoát=" " nhìn=" " lúc=" " nào=" " cũng=" " long=" " lanh=" " nước,=" " con=" " người=" " lớn=" " đen=" " lay=" " láy,=" " lông=" " mi=" " vừa=" " cong=" " vừa=" " dài=" " biết=" " bao=" " cô=" " gái=" " ước=" " ao=" " mà=" " không=" " được.= " đôi=" " môi=" " hồng=" " nhạt,=" " chiếc=" " cầm=" " tinh=" " tế,=" " cảm=" " thấy=" " thế=" " nào=" " cũng=" " là=" " một=" " người=" " đàn=" " ông=" " đẹp=" " trai=" " sở=" " hữu=" " một=" " giọng=" " nói=" " ngọt=" " ngào.= " ôn=" " thiên=" " thiên=" " nhìn,=" " ngắm,=" " sắc=" " mặt=" " không=" " khỏi=" " phiếm=" " hồng.= " chỉ=" " có=" " người=" " trong=" " cục=" " cảnh=" " sát=" " mới=" " biết=" " được,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " là=" " một=" " lão=" " hồ=" " ly=" " hủ=" " nam=" " giáo=" " hoạt=" " đáng=" " sợ=" " tới=" " cỡ=" " nào.= " "thiên=" " thiên=" " này!"=" " chỉ=" " vừa=" " mới=" " quen,=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " đã=" " gọi=" " tên=" " người=" " ta=" " rất=" " thân=" " mật,=" " "ở=" " viện=" " kiểm=" " sát,=" " nhất=" " định=" " âu=" " dương=" " thường=" " xuyên=" " dọa=" " cho=" " người=" " ta=" " sợ=" " phải=" " không?"=" " ôn=" " thiên=" " thiên=" " gặt=" " đầu=" " lia=" " lia:= " "đúng=" " vậy=" " đó!=" " lúc=" " anh=" " ta=" " vừa=" " mới=" " tới,=" " tất=" " cả=" " mọi=" " người=" " đều=" " cảm=" " thấy=" " rất=" " đáng=" " sợ.= " âu=" " dương=" " nha,=" " cho=" " tới=" " bây=" " giờ=" " vẫn=" " chưa=" " thấy=" " anh=" " ta=" " cười=" " qua=" " lần=" " nào,=" " nhiều=" " nhất=" " chỉ=" " là=" " nhếch=" " nhếch=" " khóe=" " miệng,=" " lúc=" " nào=" " cũng=" " trưng=" " ra=" " một=" " bộ=" " dáng=" " nghiêm=" " trang=" " nghiêm=" " túc,=" " rất=" " nhiều=" " người=" " sau=" " lưng=" " gọi=" " anh=" " ta=" " là=" " mặt=" " bài=" " tú-lơ-khơ=" " .=" " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " phì=" " cười,=" " phụ=" " họa:= " "đúng=" " vậy.= " bạn=" " học=" " cũ=" " cũng=" " đều=" " gọi=" " cậu=" " ta=" " như=" " thế.= " ôn=" " thiên=" " thiên=" " nhận=" " được=" " sự=" " đồng=" " tình,=" " bắt=" " đầu=" " mở=" " cái=" " loa=" " phát=" " thanh:= " "âu=" " dương=" " có=" " vóc=" " dáng=" " cao,=" " đi=" " trong=" " viện=" " kiểm=" " sát=" " rất=" " nổi=" " bật,=" " vể=" " mặt=" " lại=" " vô=" " cùng=" " nghiêm=" " túc,=" " dừng=" " nói=" " đến=" " bọn=" " tội=" " phạm,=" " ngay=" " cả=" " đám=" " luật=" " sư=" " cũng=" " rất=" " sợ=" " anh=" " ta.= " trên=" " người=" " âu=" " dương=" " có=" " một=" " loại=" " khí=" " chất=" " lạnh=" " như=" " băng,=" " đi=" " tới=" " đầu=" " thì=" " đóng=" " băng=" " nơi=" " đó,=" " anh=" " ta=" " mà=" " lên=" " pháp=" " đình=" " (là=" " lên=" " tòa=" " xử=" " án=" " ấy)= " thì=" " không=" " kể=" " nào=" " dám=" " cười=" " luôn=" " ấy=" " chứ.= " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " vừa=" " nghe=" " vừa=" " cười=" " thầm,=" " sau=" " đó=" " lại=" " còn=" " phụ=" " họa:= " "đúng=" " vậy!=" " bắt=" " quá=" " nếu=" " như=" " vậy,=" " trật=" " tự=" " ở=" " tòa=" " án=" " nhất=" " định=" " không=" " tẻ=" " nha.= " "nói=" " cũng=" " đúng,=" " tất=" " cả=" " mọi=" " người=" " đều=" " nói=" " chỉ=" " cần=" " có=" " âu=" " dương,=" " thì=" " không=" " ai=" " dám=" " phạm=" " tội,=" " chưa=" " kịp=" " động=" " thủ=" " thì=" " đã=" " bị=" " chết=" " rết=" " rồi.= " hai=" " người=" " phá=" " lên=" " cười.= " "đúng=" " vậy,=" " chuẩn=" " không=" " cần=" " chỉnh=" " luôn.= " ôn=" " thiên=" " thiên=" " lại=" " nói=" " đến=" " mặt=" " tốt=" " của=" " âu=" " dương=" " vân=" " thiên:= " "mặc=" " dù=" " âu=" " dương=" " nghiêm=" " túc=" " một=" " chút,=" " nhưng=" " đối=" " với=" " mọi=" " chuyện=" " lại=" " rất=" " chăm=" " chỉ,=" " là=" " người=" " điển=" " hình=" " của=" " chủ=" " nghĩa=" " hoàn=" " mỹ=" " đó.= " anh=" " ta=" " đặt=" " ra=" " những=" " yêu=" " cầu=" " rất=" " nghiêm=" " khắc=" " đối=" " với=" " mình,=" " đối=" " với=" " chúng=" " tôi=" " cũng=" " thế.= " mặc=" " dù=" " có=" " lúc=" " cũng=" " cảm=" " thấy=" " cục=" " khổ=" " chết=" " đi=" " được,=" " nhưng=" " mà=" " đi=" " theo=" " anh=" " ta=" " là=" " có=" " thể=" " học=" " được=" " không=" " ít=" " kiến=" " thức,=" " đối=" " với=" " mỗi=" " người=" " cũng=" " là=" " một=" " loại=" " rèn=" " luyện.= " âu=" " dương=" " là=" " tiến=" " sĩ,=" " học=" " thức=" " uyên=" " bác,=" " kiến=" " thức=" " chuyên=" " môn=" " cùng=" " kỹ=" " năng=" " tương=" " đối=" " xuất=" " chúng,=" " vào=" " viện=" " kiểm=" " sát=" " không=" " bao=" " lâu=" " thì=" " được=" " thăng=" " chức=" " bởi=" " biểu=" " hiện=" " rất=" " tốt,=" " tất=" " cả=" " mọi=" " người=" " đều=" " nói=" " anh=" " ta=" " tiền=" " đồ=" " vô=" " lượng.= " lâm=" " nhược=" " nhiên=" " gặt=" " đầu,=" " từ=" " nhỏ=" " âu=" " dương=" " đã=" " là=" " một=" " cậu=" " bé=" " thông=" " minh=" " hơn=" " người,=" " khi=" " đó=" " mình=" " cũng=" " đã=" " biết=" " cậu=" " ta=" " nhất=" " định=" " sẽ=" " là=" " một=" " người=" " đàn=" " ông=" " thành=" " đạt.= " "hơn="

nữa",=" ôn=" thiên=" thiên=" lại=" nói=" tiếp,=" "tuy=" bề=" ngoài=" của=" âu=" dương=" rất=" lạnh=" lòng=" hà=" khắc,=" nhưng=" thật=" ra=" là=" một=" người=" rất=" dịu=" dàng=" biết=" quan=" tâm=" người=" khác,=" sau=" khi=" hiểu=" rõ=" thì=" sẽ=" phát=" hiện=" chẳng=" qua=" anh=" ta=" có=" về=" ngoài=" đáng=" sợ=" một=" chút=" thôi,=" chứ=" tính=" tình=" thì=" rất=" tốt.= nhất=" định=" là=" anh=" cũng=" biết,=" đúng=" không?"=" lâm=" nhọc=" nhiên=" gật=" đầu.= hai=" người=" nói=" chuyện=" khí=" thế=" ngất=" trời,=" lâm=" nhọc=" nhiên=" từng=" chút=" từng=" chút=" nghe=" được=" những=" chuyện=" mà=" mình=" muốn=" biết=" về=" âu=" dương=" qua=" ôn=" thiên=" thiên,=" thì=" âu=" dương=" cũng=" đã=" họp=" xong=" rồi.= hai=" người=" đang=" nói=" chuyện=" chợt=" nhìn=" thấy=" âu=" dương,=" lâm=" nhọc=" nhiên=" cười=" nói:= "chúng=" tôi=" đang=" nói=" về=" cậu=" này!=" ôn=" thiên=" thiên=" cũng=" cười=" nói:= "âu=" dương,=" anh=" thật=" là=" vô=" tình=" nha,=" có=" bạn=" học=" cũ=" đẹp=" trai=" như=" vậy=" mà=" không=" thêm=" giới=" thiệu=" cho=" đồng=" nghiệp=" gì=" cả.= có=" bạn=" đẹp=" trai=" là=" không=" được=" giấu=" nhá.= nhìn=" lâm=" nhọc=" nhiên=" đặc=" ý=" nở=" một=" nụ=" cười=" giáo=" hoạt,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" có=" chút=" dở=" khóc=" dở=" cười.= thấy=" âu=" dương=" vân=" thiên=" trở=" về=" phòng=" làm=" việc=" cất=" mớ=" tài=" liệu,=" lâm=" nhọc=" nhiên=" tiếp=" tục=" hàn=" huyên=" với=" ôn=" thiên=" thiên,=" "thật=" ra=" thì=" âu=" dương=" cũng=" có=" lúc=" lúng=" túng=" đó,=" chỉ=" cần=" tiếp=" xúc=" một=" thời=" gian=" dài=" là=" có=" thể=" phát=" hiện=" ngay.= ôn=" thiên=" thiên=" vừa=" nghe,=" gật=" đầu=" lia=" lia=" tỏ=" về=" đồng=" ý:= "đúng=" đấy,=" bởi=" vì=" bình=" thường=" âu=" dương=" có=" thói=" quen=" nghiêm=" túc,=" những=" lúc=" lúng=" túng=" như=" vậy,=" sẽ=" cảm=" thấy=" anh=" ta=" đặc=" biệt=" đáng=" yêu.= "lúc=" nói=" chuyện=" với=" phụ=" nữ=" cũng=" sẽ=" lúng=" túng=" nữa.= vừa=" nghe=" lâm=" nhọc=" nhiên=" nói=" như=" vậy,=" ôn=" thiên=" thiên=" mở=" to=" hai=" mắt=" nhìn:= "anh=" cũng=" biết=" sao?"=" lâm=" nhọc=" nhiên=" lộ=" ra=" một=" nụ=" cười=" "đương=" nhiên.= ôn=" thiên=" thiên=" ngồi=" ở=" trên=" ghế,=" ngó=" nghiêng=" xung=" quanh,=" rồi=" nhướn=" người=" ra=" phía=" trước,=" nháy=" mắt=" nói=" nhỏ=" với=" lâm=" nhọc=" nhiên:= "tôi=" còn=" nhớ=" lúc=" âu=" dương=" vừa=" mới=" vào=" viện=" kiểm=" sát,=" cấp=" trên=" có=" giới=" thiệu=" bạn=" gái=" cho=" anh=" ta=" đó.= lâm=" nhọc=" nhiên=" giật=" mình.= quả=" nhiên=" đã=" có=" người=" từng=" giới=" thiệu=" bạn=" gái=" cho=" cậu=" ta,=" mình=" đoán=" đúng=" mà!= hừ!= ở=" cái=" viện=" kiểm=" sát=" này,=" xử=" lý=" cho=" tốt=" các=" vụ=" án=" là=" được=" rồi,=" sao=" lại=" có=" nhiều=" người=" thích=" chỗ=" mồm=" vào=" chuyện=" của=" người=" khác=" như=" vậy=" chứ!= ôn=" thiên=" thiên=" cho=" rằng=" lâm=" nhọc=" nhiên=" cũng=" biết=" những=" chuyện=" đó,=" mặt=" mày=" hớn=" hở=" bắt=" đầu=" nói=" về=" những=" chuyện=" thú=" vị=" của=" âu=" dương=" năm=" đó.= đang=" nói=" háng=" há,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" đi=" tới,=" nghe=" được=" nội=" dung=" hai=" người=" nói=" chuyện,=" lập=" tức=" lộ=" ra=" một=" vẻ=" mặt=" mắc=" cỡ,=" lập=" tức=" cắt=" đứt=" cuộc=" nói=" chuyện.= đương=" nhiên=" lâm=" nhọc=" nhiên=" sẽ=" không=" chịu=" ảnh=" hưởng=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" cậu=" xảo=" quyết=" lời=" kéo=" chủ=" đề=" nói=" chuyện,=" dụ=" dõ=" ôn=" thiên=" thiên=" nói=" tiếp.= ôn=" thiên=" thiên=" cũng=" không=" để=" ý=" đến=" ánh=" mắt=" uy=" hiếp=" của=" âu=" dương=" vân=" thiên,=" vẫn=" cứ=" thao=" thao=" bất=" tuyệt.= âu=" dương=" vân=" thiên=" mấy=" bận=" chen=" vào=" hòng=" ngừng=" chủ=" đề=" này=" lại,=" thì=" bị=" ánh=" mắt=" của=" lâm=" nhọc=" nhiên=" cùng=" ôn=" thiên=" thiên=" khiến=" cho=" nuốt=" trở=" về=" trong=" họng.= kể=" tiếp,=" ôn=" thiên=" thiên=" đem=" ba=" "thiên=" tình=" sử=" của=" âu=" dương=" mà=" cô=" biết=" ra=" kể=" căn=" kẽ=" cho=" lâm=" nhọc=" nhiên,=" cái=" nào=" cũng=" giống=" nhau=" một=" cách=" triệt=" để,=" bao=" gồm=" giới=" thiệu,=" gặp=" gỡ=" rồi=" không=" lâu=" sau=" đều=" có=" kết=" cục=" là=" không=" bệnh=" mà=" chết.= lâm=" nhọc=" nhiên=" vừa=" nghe=" vừa=" cười:= "ha=" ha,=" ha=" ha=" ha=" ha...=" sắc=" mặt=" âu=" dương=" vân=" thiên=" vừa=" đỏ=" vừa="

trắng,=" nói=" đến=" cuối=" cùng,=" ôn=" thiên=" thiên=" cười=" nói=" với=" âu=" dương=" vân=" thiên=" "kiểm=" sát=" trưởng=" âu=" dương,=" anh=" nên=" học=" tập=" bạn=" học=" cũ=" nhiều=" đó=" phải=" cười=" nhiều=" như=" thế=" thì=" phụ=" nữ=" mới=" thích,=" đừng=" quá=" nghiêm=" túc=" như=" vậy,=" lâm=" nhược=" nhiên=" ở=" một=" bên=" hỏi=" "gần=" đây=" âu=" dương=" có=" gặp=" gỡ=" với=" người=" nào=" nữa=" không?"=" nghe=" được=" cái=" vấn=" đề=" này,=" ôn=" thiên=" thiên=" lại=" trở=" nên=" hăng=" hái,=" liếc=" âu=" dương=" vân=" thiên=" một=" cái,=" sau=" đó=" nói=" với=" lâm=" nhược=" nhiên=" "chuyện=" này=" à...=" tôi=" đoán=" là=" có=" đấy,=" mấy=" hôm=" trước=" mới=" nghe=" được=" âu=" dương=" gọi=" điện=" thoại=" hẹn=" ai=" đó=" ăn=" cơm,=" sau=" đó=" lại=" thấy=" có=" đôi=" khi=" anh=" ấy=" rất=" vui=" vẻ,=" có=" đôi=" khi=" lại=" gần=" người,=" bộ=" dạng=" rất=" giống=" như=" đang=" yêu=" vậy,=" vừa=" nói,=" ôn=" thiên=" thiên=" vừa=" nhìn=" âu=" dương=" vân=" thiên=" "kiểm=" sát=" trưởng=" âu=" dương=" lại=" không=" thành=" thật=" rồi,=" cái=" gì=" cũng=" không=" chịu=" nói,=" giữ=" bí=" mật=" thật=" giỏi=" nha,=" chẳng=" hỏi=" được=" chút=" gì=" cả,=" anh=" không=" nên=" như=" vậy=" chứ,=" có=" người=" yêu=" là=" phải=" báo=" cho=" mọi=" người,=" để=" chúng=" tôi=" khỏi=" lo=" lắng=" cho=" anh=" nữa,=" nghe=" được=" lời=" cuối=" cùng=" của=" ôn=" thiên=" thiên,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" cùng=" lâm=" nhược=" nhiên=" đều=" có=" chút=" ngưỡng=" ngừng,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" xoay=" mặt=" ra=" hướng=" khác,=" xấu=" hổ=" hờ=" lạnh=" một=" tiếng,=" trước=" khi=" đi,=" ôn=" thiên=" thiên=" vỗ=" bả=" vai=" âu=" dương=" vân=" thiên=" "âu=" dương,=" cố=" gắng=" lên,=" nhược=" nhiên=" cũng=" phải=" giúp=" âu=" dương=" đó,=" dù=" sao=" thì=" cuối=" cùng=" người=" thích=" hợp=" với=" anh=" chắc=" chắn=" cũng=" sẽ=" xuất=" hiện,=" lúc=" bình=" thường=" phải=" cười=" nhiều=" hơn=" mới=" tốt=" nha...=" bắt=" quá=" cho=" dù=" người=" kia=" vẫn=" không=" xuất=" hiện,=" anh=" cũng=" không=" cần=" quá=" lo=" lắng,=" âu=" dương=" anh=" là=" một=" người=" đàn=" ông=" rất=" có=" mị=" lực,=" trong=" viện=" kiểm=" sát=" có=" rất=" nhiều=" người=" thích=" anh,=" nói=" ví=" dụ=" như=" tôi,=" người=" ta=" thăm=" mền=" anh=" đã=" rất=" lâu=" rồi=" nè,=" ha=" ha=" ha=" ha...=" lưu=" lại=" một=" chuỗi=" tiếng=" cười,=" ôn=" thiên=" thiên=" rồi=" đi,=" lúc=" này=" âu=" dương=" vân=" thiên=" mới=" ngẩng=" đầu=" lên,=" phát=" hiện=" lâm=" nhược=" nhiên=" đang=" chớp=" mắt=" nhìn=" mình,=" lập=" tức=" lại=" cúi=" đầu,=" "không=" tặc=" nha,=" có=" người=" thăm=" mền=" nữa=" cơ=" đấy,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" vội=" vàng=" giải=" thích=" "không=" phải=" đâu,=" cô=" ấy=" đùa=" mà,=" lâm=" nhược=" nhiên=" hừ=" nhẹ=" một=" tiếng,=" không=" nói=" gì=" cùng=" nhau=" xem=" phim=" chiếu=" lúc=" bấy=" giờ,=" rồi=" cùng=" nhau=" đi=" ăn=" tối,=" lâm=" nhược=" nhiên=" vẫn=" trầm=" mặc,=" cậu=" đang=" hỏi=" tưởng=" đến=" những=" lời=" nói=" của=" ôn=" thiên=" thiên,=" thấy=" lâm=" nhược=" nhiên=" như=" vậy,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" khẩn=" trương=" lên,=" sợ=" cậu=" có=" chỗ=" hiểu=" lầm,=" đưa=" lâm=" nhược=" nhiên=" về=" đến=" nhà,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" ngập=" ngừng=" nói=" "tôi...=" không=" có=" ai=" thăm=" mền=" tôi=" đâu...=" lâm=" nhược=" nhiên=" lườm=" âu=" dương=" vân=" thiên=" một=" cái,=" trong=" ánh=" mắt=" mang=" theo=" một=" nỗi=" niềm=" nói=" không=" nên=" lời,=" nhìn=" âu=" dương=" vân=" thiên=" mà=" tìm=" đập=" thỉnh=" thịch,=" cổ=" họng=" khô=" khốc=" "tôi=" không=" có=" thăm=" mền=" cậu,=" cậu=" giải=" thích=" với=" tôi=" làm=" gì=" phảng=" phất=" như=" bị=" đả=" kích=" một=" trận,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" cúi=" đầu=" về=" đến=" nhà,=" lúc=" lâm=" nhược=" nhiên=" viết=" nhật=" ký,=" vẫn=" còn=" rất=" hưng=" phấn,=" vân=" thiên=" nói=" "không=" có=" người=" nào=" thích=" hợp=" với=" tôi=" cả",=" trực=" giác=" nói=" cho=" lâm=" nhược=" nhiên=" biết,=" những=" lời=" này=" không=" hoàn=" toàn=" đúng,=" âu=" dương=" vân=" thiên=" là=" đang=" đợi=" một=" ai=" đó,=" mà=" chính=" cậu=" trong=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" cũng=" đang=" chờ=" một=" người=" chúng=" ta=" đều=" là=" người=" hiểu=" rõ=" đối=" phương=" nhất,=" biết=" rõ=" nhất=" người=" trong=" tim=" của=" nhau,=" tất=" cả=" lai="

lịch=""" cùng=""" tính=""" tình=""" của=""" đối=""" phương=""" đều=""" năm=""" rồ=""" trong=""" lòng="""
 bàn=""" tay=""" khi=""" còn=""" bé=""" không=""" chịu=""" làm=""" bài=""" tập=""" làm=""" văn=""" bị="""
 thầy=""" giáo=""" phạt=""" đứng=""" trong=""" giờ=""" mỹ=""" thuật=""" trộm=""" bức=""" tranh="""
 con=""" rùa=""" trong=""" đại=""" hội=""" thể=""" dục=""" thể=""" thao=""" môn=""" điền=""" kinh="""
 xếp=""" thứ=""" nhất=""" từ=""" dưới=""" lên=""" giận=""" đến=""" mức=""" khóc=""" lớn=""" trước="""
 mặt=""" mọi=""" người=""" trong=""" buổi=""" tiệc=""" tới=""" ở=""" trường=""" lúc=""" biểu=""" diễn="""
 bài=""" nhảy=""" thì=""" bị=""" tụt=""" quần...=""" cùng=""" đi=""" thả=""" điều=""" cùng=""" nhau="""
 trêu=""" chọc=""" những=""" con=""" mèo=""" nhỏ=""" trong=""" cửa=""" hàng=""" thú=""" cưng=""" gần="""
 trường=""" cùng=""" nhau=""" trèo=""" cây=""" mỗi=""" ngày=""" cùng=""" nhau=""" đi=""" học="""
 tan=""" học=""" dắt=""" tay=""" nhau=""" về=""" nhà...=""" chia=""" nhau=""" đồ=""" ăn=""" cùng="""
 đi=""" xem=""" phim=""" cùng=""" ăn=""" kẹo=""" bông=""" nghe=""" nhạc=""" phát=""" ra=""" từ="""
 quán=""" kem=""" gần=""" trường...=""" nhìn=""" ngắm=""" vãn=""" thiên=""" luyện=""" bóng=""" lúc="""
 cậu=""" ấy=""" nghĩ=""" ngơi=""" thì=""" mang=""" nước=""" đến=""" gửi=""" thấy=""" được=""" hương="""
 vị=""" mồ=""" hôi=""" trên=""" người=""" cậu=""" ấy...=""" tất=""" cả=""" những=""" hồi=""" ức=""" ấy="""
 còn=""" in=""" thật=""" sâu=""" thật=""" rồ=""" ràng=""" và=""" sinh=""" động=""" trong=""" tâm=""" trí="""
 của=""" lâm=""" nhược=""" nhiên=""" nhiều=""" năm=""" như=""" vậy=""" cũng=""" chẳng=""" phai="""
 nhòa=""" đột=""" nhiên=""" cảm=""" thấy=""" rất=""" muốn=""" khóc=""" lâm=""" nhược=""" nhiên="""
 nắm=""" bút=""" vùi=""" mặt=""" trong=""" lòng=""" bàn=""" tay=""" thì=""" ra=""" là=""" mình="""
 thích=""" âu=""" dương=""" vãn=""" thiên=""" thích=""" sâu=""" đậm=""" như=""" vậy=""" yêu=""" đến="""
 si=""" mê=""" hết=""" thấy=""" những=""" ký=""" ức=""" về=""" cậu=""" ấy=""" vẫn=""" luôn=""" khắc="""
 sâu=""" trong=""" trí=""" nhớ=""" chẳng=""" thể=""" nào=""" quên=""" vậy=""" cậu=""" thì=""" sao?="""
 có=""" khi=""" nào=""" cậu=""" cũng=""" nhớ=""" hết=""" thấy=""" những=""" ký=""" ức=""" về=""" tôi="""
 như=""" tôi=""" nhớ=""" cậu=""" không=""" hay=""" là...=""" ngồi=""" lặng=""" người=""" thật=""" lâu="""
 lâm=""" nhược=""" nhiên=""" mới=""" chỉnh=""" đốn=""" lại=""" thật=""" tốt=""" tâm=""" tình=""" của="""
 mình=""" hiện=""" tại=""" âu=""" dương=""" không=""" có=""" gặp=""" gỡ=""" bắt=""" kỳ=""" người="""
 nào=""" chuyện=""" này=""" đương=""" nhiên=""" là=""" rất=""" tốt=""" chỉ=""" có=""" điều=""" cậu="""
 ấy=""" xuất=""" sắc=""" như=""" vậy=""" lại=""" là=""" tiến=""" sĩ=""" luật=""" học=""" còn=""" là="""
 kiếm=""" sát=""" trưởng=""" nữa=""" tương=""" lai=""" xán=""" lạn...=""" lâm=""" nhược=""" nhiên="""
 nghĩ=""" tới=""" ôn=""" thiên=""" thiên=""" nhìn=""" ra=""" được=""" bọn=""" họ=""" không=""" có="""
 gì=""" chắc=""" chắn=""" không=""" thể=""" tiến=""" triển=""" nhưng=""" mà=""" trong=""" lòng=""" cậu="""
 vẫn=""" cảm=""" thấy=""" rất=""" khó=""" chịu=""" cô=""" thăm=""" mền=""" cậu=""" ta=""" đã=""" lâu="""
 tôi=""" đây=""" mới=""" gọi=""" là=""" lâu=""" ấy!=""" lúc=""" tôi=""" thăm=""" mền=""" cậu=""" ta="""
 còn=""" không=""" biết=""" cô=""" đang=""" bú=""" sữa=""" mẹ=""" ở=""" cái=""" xó=""" xinh=""" nào!="""
 muốn=""" tranh=""" giành=""" với=""" tôi=""" à!=""" con=""" cọp=""" không=""" phát=""" uy=""" cô="""
 đừng=""" coi=""" là=""" hellokitty!=""" con=""" lừa=""" nhỏ=""" không=""" nói=""" một=""" lời=""" nào="""
 cô=""" đừng=""" cho=""" là=""" snoopy!=""" không=""" cho=""" cô=""" thăm=""" mền=""" cậu=""" ấy!="""
 chỉ=""" có=""" tôi=""" mới=""" được=""" thăm=""" mền=""" vãn=""" thiên=""" thôi!=""" nghĩ=""" đến="""
 chuyện=""" này=""" lại=""" lan=""" sang=""" chuyện=""" khác=""" trong=""" miệng=""" tan=""" chảy="""
 vị=""" hoa=""" quả=""" ngọt=""" dịu=""" khiến=""" cho=""" trí=""" tưởng=""" tượng=""" của=""" lâm="""
 nhược=""" nhiên=""" lại=""" càng=""" bay=""" cao=""" bay=""" xa=""" đôi=""" môi=""" của=""" âu="""
 dương=""" không=""" biết=""" sẽ=""" có=""" vị=""" đạo=""" như=""" thế=""" nào=""" nhỉ=""" có=""" phải="""
 cũng=""" như=""" mứt=""" việt=""" quất=""" không?=""" thoát=""" nhìn=""" có=""" màu=""" đỏ=""" hồng="""
 rất=""" trơn=""" bóng=""" có=""" chút=""" cảm=""" giác=""" như=""" hoa=""" quả=""" đông=""" lạnh="""
 nếu=""" như=""" liêm=""" nó...=""" rồi=""" cắn=""" một=""" ngụm...=""" phát=""" hiện=""" ra=""" mình="""
 lại=""" bắt=""" đầu=""" không=""" tự=""" chủ=""" được=""" mà=""" ảo=""" tưởng=""" đến=""" đôi=""" môi="""
 của=""" vãn=""" thiên=""" lâm=""" nhược=""" nhiên=""" buông=""" cái=""" muống=""" xuống=""" bắt="""
 tri=""" bắt=""" giác=""" đã=""" ăn=""" hết=""" phân=""" nửa=""" lọ=""" nhìn=""" lọ=""" mứt=""" trong="""
 tay=""" lâm=""" nhược=""" nhiên=""" nghĩ=""" tới=""" ngày=""" mai=""" sau=""" khi=""" tan=""" việc="""
 sẽ=""" ghé=""" qua=""" cửa=""" hàng=""" mua=""" thêm=""" ít=""" lọ=""" về=""" ăn=""" dần=""" kể="""
 từ=""" khi=""" gặp=""" lại=""" âu=""" dương=""" vãn=""" thiên=""" lượng=""" mứt=""" hoa=""" quả="""
 tiêu=""" hao=""" rồ=""" ràng=""" ngày=""" một=""" nhiều=""" thêm=""" mang=""" theo=""" tâm=""" tình="""
 còn=""" có=""" chút=""" khó=""" chịu=""" lâm=""" nhược=""" nhiên=""" đi=""" uống=""" nước=""" hưởng="""
 thụ=""" vị=""" ngọt=""" trong=""" miệng=""" thăm=""" nghĩ=""" chắc=""" là=""" phải=""" đi=""" đánh="""
 răng=""" lần=""" nữa=""">

4. Chương 4

Biên tập: Namichan

Một ngày chủ nhật đẹp trời, Âu Dương Vân Thiên gọi điện thoại hẹn Lâm Nhược Nhiên đi xem bóng đá, Lâm Nhược Nhiên hơn hớn nhận lời.

Sau khi xem xong trận đấu, hai người cùng nhau tản bộ trên phố, muốn tìm một quán ăn nào đó có hương vị đặc biệt một chút.

Cuối cùng hai người chọn một quán ăn Việt Nam, trong lúc ăn chợt phát hiện trước đây cả hai đều chưa ăn các món ăn Việt Nam bao giờ, liền hàn huyên đôi chút về vấn đề này.

“Tôi cứ tưởng rằng trước đây cậu đã từng ăn rồi chứ.”

“Có đi ngang qua mấy lần, nhưng chỉ nhìn một chút chứ không vào.”

“Tại sao? Chẳng phải cậu luôn luôn tò mò trước những thứ mới mẻ à?” Âu Dương Vân Thiên hỏi.

Lâm Nhược Nhiên vuốt vuốt mái tóc: “Không biết, dù sao thì cũng chưa vào đây lần nào.”

Chợt nghĩ tới điều gì đó, gương mặt Lâm Nhược Nhiên trở nên buồn bã: “Tôi thường xuyên ăn nhà hàng, cho nên giờ chả thấy cái gì mới nữa.”

Âu Dương Vân Thiên nhớ tới chuyện Lâm Nhược Nhiên nói cậu không biết nấu ăn: “Nhiều năm qua cậu toàn ăn ở ngoài à?”

Lâm Nhược Nhiên gật đầu: “Ừ! Thỉnh thoảng mới tự mình làm chút điểm tâm thôi.” Vừa nói, Lâm Nhược Nhiên vừa cười khổ, “Đến mức bị đám cấp dưới gọi giỡn là ăn quán thiên hạ vô địch nữa cơ.”

Âu Dương Vân Thiên đầu tiên là gật đầu, sau đó lại ân cần giảng giải: “Ăn cơm ở ngoài cũng phải cẩn thận đó, định kỳ đi kiểm tra sức khỏe cho yên tâm.”

“Tôi biết rồi.”

“Nói chung ăn ở bên ngoài, hương vị mỗi nơi mỗi khác, chắc là cậu cũng khá kén chọn?”

Lâm Nhược Nhiên vừa nghe, liền phản bác: “Không có đâu, cũng bởi vì ăn ở ngoài quen rồi, cho nên bây giờ gì cũng ăn được, nhưng tôi vẫn thích bữa cơm gia đình hơn.”

“Cậu có thể học nấu ăn, không có người nào vừa sinh ra đã biết nấu cả, cậu thử xem sao.”

Lâm Nhược Nhiên chép miệng lắc đầu: “Tôi không muốn làm kẻ phóng hỏa đốt nhà đâu.”

Âu Dương Vân Thiên nhất thời không hiểu ý cậu, suy nghĩ một chút, sau đó thì bật cười.

“Vẫn còn ghét hành sao?”

Nghe Âu Dương Vân Thiên hỏi như vậy, Lâm Nhược Nhiên thật thà gật đầu: “Đúng vậy! Tôi không bao giờ ăn các món Ấn Độ, như cà ri chẳng hạn.”

Âu Dương Vân Thiên gật đầu: “Đúng, trong cơm cà ri thường có hành, cà rốt cậu cũng không thích, còn có nấm hương, bí đao, mướp đắng (miền Nam gọi là khổ qua), cà, rau chân vịt... Nói chung, cậu thật đúng là kén ăn đó.”

Nghe Âu Dương Vân Thiên lần lượt kể tên từng thứ, Lâm Nhược Nhiên nhìn hẩn, hỏi thẳng: “Cậu còn nhớ rõ vậy sao?”

Âu Dương Vân Thiên nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, tôi còn nhớ rất rõ.”

“Thật sao? Cậu đều nhớ hết?” Lâm Nhược Nhiên hỏi lại, cố ý nhấn giọng ở chữ “đều”.

“Đúng vậy, tôi đều nhớ rất rõ.”

Nhìn hốc mắt Lâm Nhược Nhiên thoáng phấp phồng, Âu Dương Vân Thiên đột nhiên hiểu ra, Lâm Nhược Nhiên nói “đều nhớ hết” là đang ám chỉ chuyện gì.

“Nhược Nhiên...” Âu Dương Vân Thiên vươn tay, nắm lấy bàn tay Lâm Nhược Nhiên đang đặt trên bàn, nhìn khóe mắt đã nhanh rưng rưng của cậu, Âu Dương Vân Thiên đau lòng nói không nên lời.

Là tại anh đã trốn tránh nhiều năm như vậy, là tại anh đã khiến cậu bị tổn thương, là tại anh đã khiến sự tin tưởng trở thành không đáng tin, thậm chí có những lúc anh còn cho rằng mình đã quên mất quá khứ giữa hai người, hết thấy đều không nhớ rõ.

“Nhược Nhiên, tôi còn nhớ tất cả mọi chuyện, tôi vẫn không quên...”

Lâm Nhược Nhiên trừng to hai mắt, nhìn Âu Dương Vân Thiên: “Có thật không?”

“Thật.”

Âu Dương Vân Thiên nhẹ giọng thở dài: “Nhược Nhiên, tôi vẫn còn nhớ. Hồi lớp một, chúng ta làm mất lọ màu đen của Tiểu Bàn, ngớ ngẩn ngẩn ngẩn thế nào lại chạy đi mua một hộp xi đánh giày trả cho cậu ta. Năm lớp 2, tôi té từ bàn đu dây xuống, bị gãy tay, ngày nào cậu cũng đến nhà thăm tôi, chép bài hộ và giảng lại bài trên lớp. Năm lớp 3, tôi đá bóng không may làm vỡ kính cửa sổ, không dám nói cho người nhà, cậu dùng tiền tiêu vặt giúp tôi bồi thường. Năm lớp 4, cậu chạy tới sân vận động thay tôi thi đấu, vì chạy nhanh quá nên bị trật chân. Năm lớp 5, chúng ta cùng nhau đạp xe ra ngoại thành chơi, tôi sợ ý khiến cậu ngã vào rãnh nước bên đường...”

Lâm Nhược Nhiên nghe Âu Dương Vân Thiên tự thuật, đôi môi đang mím chặt khe rung động, vẻ mặt gần như muốn khóc.

Đúng rồi, cậu đều nhớ hết... Vậy năm lớp 6 thì sao? Tại sao lại không nói gì? Hay là cậu không dám nói?

Nắm chặt tay Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt phức tạp nhìn cậu.

“Còn gì nữa không? Thế tôi thích kem vị gì?” Lâm Nhược Nhiên cắn chặt răng, ngăn không cho nước mắt mình rơi xuống, nhìn chằm chằm Âu Dương Vân Thiên rồi mở miệng chất vấn.

“Vị xoài.”

“Hộp đựng cơm của tôi màu gì?”

“Màu xanh táo. Cậu thích màu trắng và màu xanh táo.”

“Leo cây bị té là năm nào?”

“Học kỳ II năm lớp 5. Cũng may mà té không nặng, chỉ có cái mông bị bầm một mảng, nguyên một tuần đi học cậu phải đứng luôn.”

“Tổng cộng cậu đánh nhau mấy lần?”

Trong ánh mắt Âu Dương Vân Thiên toát lên vẻ dịu dàng, băng giá đã bắt đầu chậm rãi tan chảy: “Tám lần. Đường như cố định mỗi năm học một lần vậy.”

Lâm Nhược Nhiên ở trong lòng thở dài: tại sao lại phải ghi nhớ những chuyện ấy cơ chứ? Nhớ được thì có ích lợi gì? Chỉ khiến cho chúng ta càng thêm tổn thương mà thôi.

Cảm giác được tim của mình dâng lên từng đợt đau xót, Âu Dương Vân Thiên lại càng nắm chặt tay Lâm Nhược Nhiên.

“Nhược Nhiên, tôi...”

Không muốn để cho Âu Dương Vân Thiên nói thêm một lời nào nữa, sợ anh nói ra những điều mà mình không cách nào tiếp nhận, Lâm Nhược Nhiên chợt đứng lên: “Tôi phải về rồi!”

“Nhược Nhiên!”

Hất tay Âu Dương Vân Thiên ra, Lâm Nhược Nhiên xoay người rời đi.

Âu Dương Vân Thiên vội vàng đuổi theo Lâm Nhược Nhiên, lại bị phục vụ của quán ngăn cản: “Thật xin lỗi, tiên sinh, ngài vẫn chưa thanh toán.”

Phục vụ bị ánh mắt như sắc bén như lưỡi dao của Âu Dương Vân Thiên khiến cho hoảng sợ, hồi lâu vẫn không dám đưa tay nhận tiền anh vừa đưa.

Chờ đến khi Âu Dương Vân Thiên ra khỏi nhà hàng, bóng dáng Lâm Nhược Nhiên đã biến mất.

Mang theo tâm tình tràn đầy ảo não cùng đau lòng, Âu Dương Vân Thiên một mình trở về nhà.

.

.

Lâm Nhược Nhiên dựa người vào bàn đọc sách, chống đầu, nắm bút muốn viết nhật ký nhưng làm sao cũng không thể viết. Buổi tối hôm nay, thật ra thì người khơi ra chủ đề đó chính là cậu, bởi vì cậu muốn thử dò xét Vân Thiên một chút, xem anh có còn nhớ những mảnh ký ức đẹp để thời thơ ấu không, mà sự thật chứng minh, anh vẫn còn nhớ...

Nhưng mà khi cậu mở miệng vết thương cũ ra lần nữa, máu tươi bắt đầu rỉ ra đồng thời cũng giúp cho cậu hiểu được, Vân Thiên... đích xác là có để ý tới cậu, chỉ như vậy thôi cũng khiến cậu cảm thấy mãn nguyện.

Nhược Nhiên là cố ý muốn cho Vân Thiên đau lòng, bởi vì chỉ có như vậy người kia mới có thể có cảm giác. Cái tên đàn ông lạnh lẽo như núi băng ấy, dùng một lớp băng thật dày để bảo vệ mình, những kích thích bình thường không cách nào khiến cậu ta tỉnh lại, cần phải làm như thế, cậu ta mới có thể đau, mới có thể chú ý tới.

Suy nghĩ thật lâu, lúc này Lâm Nhược Nhiên mới đặt bút viết.

Ngày 3 tháng 7. Hôm nay, Vân Thiên đã gọi mình là Nhược Nhiên, rốt cuộc cậu ấy cũng đã gọi tên mình...

.

.

Âu Dương Vân Thiên về đến nhà, trần trọc trở mình mãi nhưng không thể ngủ được, ngực vẫn nhói đau, đau đến mức phải dùng tay đè chặt. Mỗi một lần thấy Nhược Nhiên rơi lệ, anh đều bối rối không biết phải làm thế nào. Anh bây giờ, mỗi khi nhớ đến những hồi ức năm xưa, giống như là sóng biển vậy, từng đợt từng đợt xô vào lòng anh, ngay cả những chuyện vô cùng nhỏ nhặt cũng ào ào ập đến, hiện lên thật rõ trong tâm trí.

Âu Dương Vân Thiên không khỏi tự hỏi: nhiều năm như vậy mình vẫn không yêu một người nào, đến tận bây giờ có phải là vì luôn nghĩ tới Lâm Nhược Nhiên hay không?

Bởi vì cậu là người đầu tiên nói thích anh, cho nên trong vô thức vẫn luôn khắc sâu lần anh được cậu tỏ tình, dù sau này có rất nhiều người nói thích nhưng anh vẫn không cách nào đón nhận... hay là... Thật ra thì chính anh cũng thích Lâm Nhược Nhiên.

Nhưng mà ngày đó đã trả lời Nhược Nhiên như vậy, khiến cho cậu bé ấy bị tổn thương, mà càng tội tệ hơn chính là, từ đó trở đi anh liền trốn tránh cậu, không dám đối mặt với cậu.

Âu Dương biết mình sai lầm rồi, cho nên mới đau lòng như vậy? Hay là... bởi vì chính mình cũng thích cậu, trong tiềm thức tồn tại cảm giác sợ hãi với thứ tình yêu cấm kỵ này, cho nên mới trốn tránh?

Trái lo phải nghĩ, kiểm sát trưởng Âu Dương cảm thấy chuyện này còn khó xử lý hơn cả những vụ án phức tạp mà anh từng thẩm tra.

Âu Dương Vân Thiên không tìm được đáp án, cũng chỉ xác định được một điều: chính anh, vô cùng vô cùng vô cùng để ý tới Lâm Nhược Nhiên.

Sau chuyện đó, lại có một thời gian ngắn hai người không liên lạc với nhau.

Hầu như mỗi buổi tối, cả hai thường nhìn chăm chăm cái điện thoại của mình mà ngẩn người, nhưng cũng không biết phải lần nữa đối mặt với nhau như thế nào.

Lần này, lại đến phiên Âu Dương Vân Thiên chủ động.

Âu Dương giả bộ tình cờ gặp Cao Quách Nhân, nói bóng nói gió một hồi cũng hỏi thăm ra được Lâm Nhược Nhiên đang đảm nhiệm việc chỉ đạo chương trình huấn luyện cho đội đặc công. Âu Dương Vân Thiên cũng biết được cường độ tập luyện của những đợt huấn luyện này, cho nên chờ đến khi kết thúc sẽ mời Lâm Nhược Nhiên ăn cơm, giúp cậu tắm bổ một chút, nhưng mà anh phải nói lý do như thế nào đây? Chẳng lẽ bảo lần trước ăn chẳng được nhiều nên lần này muốn mời lại — đây quả thực là một cái cớ quá tệ, tự Âu Dương Vân Thiên cũng biết, nhưng mà anh không nghĩ ra cái cớ nào tốt hơn.

Sau khi kết thúc khóa huấn luyện mười ngày, Lâm Nhược Nhiên cảm giác mình quả thực mệt mỏi rồi, tất cả hạng mục huấn luyện cậu đều tự mình làm mẫu, thậm chí có khi luyện còn nhiều hơn so với các học viên, cũng may mà bình thường cậu vẫn kiên trì rèn luyện, sinh hoạt lại có quy luật, nếu không thì đúng là hành hạ cái thân già này.

Lâm Nhược Nhiên từ trụ sở huấn luyện trở lại đội đặc công, thả mình trong phòng tắm hơi một chút, rồi tẩy rửa một thân mỗi một đầy mồ hôi. Sau khi thay quần áo xong, cậu tính đi uống rượu cùng với đám cấp dưới, thỉnh thoảng thoải mái một chút cũng không sao.

Một đám người ôm vai bá cổ, cậu đẩy tôi đá kéo nhau ra khỏi cổng cục cảnh sát, Lâm Nhược Nhiên liếc mắt liền thấy một cỗ xe màu đen quen thuộc ở bên kia đường.

Cậu ta tới?

Âu Dương Vân Thiên đứng cách cục cảnh sát không xa cũng đã nhìn thấy Lâm Nhược Nhiên.

Hôm nay Lâm Nhược Nhiên mặc một chiếc áo T-shirt, quần jean rộng thùng thình, đi giày chiến đấu, thoát nhìn trần đầy anh khí. Thân hình có chút tinh tế, nhưng làm cho người ta cảm giác thật cứng cỏi kiên cường, tựa như một chiếc roi da không cách nào bẻ gãy.

Lâm Nhược Nhiên nói cười đùa giỡn với các đồng nghiệp, mái tóc mềm mại khê rũ trước trán, sau đó lại bị cậu hất sang một bên, vẽ anh tuấn của cậu vô cùng nổi bật giữa đám người này.

Âu Dương Vân Thiên phát hiện, dường như nhóm đặc công này ra khỏi cổng cục cảnh sát nhưng không hề có dấu hiệu tản ra, khả năng có lẽ đã hẹn nhau tụ tập rồi. Anh đứng nguyên tại chỗ, không biết có nên tiến lên hay không, cũng không biết phải mở miệng chào hỏi như thế nào.

Trong lúc Âu Dương Vân Thiên đang do dự không biết phải làm sao, thì anh đã bị Lâm Nhược Nhiên cùng đám cấp dưới của cậu phát hiện.

“Ồ? Kia là kiểm sát trưởng Âu Dương phải không?”

“Đúng rồi đúng rồi, tại sao anh ta lại ở chỗ này nhỉ?”

Lâm Nhược Nhiên đứng lại, nhìn Âu Dương Vân Thiên nhưng không thấy cử động, cậu trầm nghĩ trong lòng: Có nên tới chào hỏi không? Không được, việc quái gì tôi phải chủ động cơ chứ! Như thế thì quá tiện nghi cho cậu rồi à! Nếu không qua? Vậy chẳng phải Vân Thiên đã đi một chuyến uống công rồi sao, nhất định cậu ta sẽ rất thất vọng.

Xem ra là cậu ta cố ý tới đây, nhưng đã hẹn với đám cấp dưới rồi, chẳng lẽ lại để cho bọn họ leo cây?

Lúc này, đặc công Lý Bối lên tiếng: “Ah! Sếp Lâm, thì ra là sếp có hẹn rồi, bọn tôi còn tưởng sếp là hoa tàn ít bướm không ai thèm, cho nên mới đặc biệt hẹn sếp cùng đi ngắm zai đẹp, xem ra không cần nữa rồi!”

Đặc công Phương Triển Nhan cũng nói: “Đúng vậy. Kiểm sát trưởng Âu Dương đã tới đón rồi, sếp còn không mau qua đó đi, nhìn bộ dạng có vẻ như anh ta chờ cũng khá lâu rồi đó.”

“Sếp, đi hẹn hò nhanh kìa! Bọn tôi tự happy với nhau cũng được!”

“Sếp, đi chơi vui về nha.”

Tiếp theo, một đám đặc công mặc thường phục kéo nhau đi về hướng khác.

Âu Dương Vân Thiên đi tới, sau khi đến gần, thì ngượng ngùng dừng bước.

“Nhược Nhiên, cậu đã trở về.”

“Hửm?”

“Nghe Cao sir nói, cậu đảm nhiệm việc chỉ đạo khóa huấn luyện, một khoảng thời gian ngắn không có mặt ở cục.”

Lâm Nhược Nhiên không có hưởng ứng gì.

“Tôi muốn... mời cậu ăn cơm. Sau khóa huấn luyện nhất định là rất mệt mỏi rồi.”

Lâm Nhược Nhiên yên lặng gật đầu, cùng Âu Dương Vân Thiên lên xe.

Âu Dương Vân Thiên mang Lâm Nhược Nhiên đi tới một nhà hàng cao cấp mà anh đã đặt chỗ trước.

Đứng ở trước cửa nhà hàng, Lâm Nhược Nhiên hỏi: “Vân Thiên, sao hôm nay đột nhiên hào phóng muốn mời khách thế?”

Âu Dương Vân Thiên nói: “Bố mẹ muốn mời, cậu không cần khách khí.”

Lâm Nhược Nhiên vừa trầm nghĩ trong lòng “Quả nhiên vẫn là làm việc sau bàn giấy có phúc lợi tốt”, vừa theo Âu Dương Vân Thiên đi vào.

Các món ăn cũng là do Âu Dương Vân Thiên tỉ mỉ chọn lựa, bất cứ thứ gì cũng hợp với khẩu vị của Lâm Nhược Nhiên.

Được ăn ngon, Lâm Nhược Nhiên tâm tình càng ngày càng tốt, nụ cười trên mặt cũng ngày càng nhiều.

Thấy Lâm Nhược Nhiên vui vẻ, Âu Dương Vân Thiên cũng rất vui vẻ.

“Ăn ngon không? Hi vọng là cậu thích.”

“Ừm, cảm ơn, không nghĩ tới vừa xong khóa huấn luyện đã được ăn ngon như vậy.”

“Cậu sống một mình, tôi cũng một mình, sau này chúng ta có thể thường xuyên hẹn nhau ăn cơm, có thêm người thì khẩu vị cũng sẽ tốt hơn đó.”

Nghe được đề nghị của Âu Dương Vân Thiên, trong lòng Lâm Nhược Nhiên cảm thấy thật vui mừng.

“Ừ, thật ra thì tôi cũng rất nhớ những món ăn gia đình.” Tâm niệm vừa động, Lâm Nhược Nhiên cố ý nói tiếp: “Tôi không biết nấu, có đôi khi đến nhà đồng nghiệp ăn cơm, còn bị người ta xem là bóng đèn, thật là bất đắc dĩ.”

Âu Dương Vân Thiên lập tức nói: “Cậu có thể tới nhà tôi, tôi nấu cho cậu ăn.”

“Có thật không?”

“Thật mà. Chỉ có điều tôi không nấu được những món quá cầu kỳ như ở nhà hàng, chẳng qua là những món ăn gia đình bình thường mà thôi.”

Trong lòng Lâm Nhược Nhiên thầm kêu lên: chỉ cần là Vân Thiên nấu thì cái gì tôi cũng thích ăn hết á!

“Chờng nào thì đến nhà cậu được?” Lâm Nhược Nhiên lập tức hỏi.

“Ừm, chủ nhật tuần sau được không?”

“Được, có cần tôi mang thức ăn đến không?”

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu: “Đương nhiên không cần, cậu cứ thế mà tới là được rồi. À, cậu muốn ăn gì?”

Lâm Nhược Nhiên suy nghĩ một chút: “Muốn ăn lẩu, đừng bỏ cay, rồi còn muốn ăn rất nhiều món nữa....”

“Mùa hè ăn lẩu?” Âu Dương Vân Thiên có chút kinh ngạc trước đề nghị của Lâm Nhược Nhiên.

“Thế thì có sao đâu, có điều hòa nhiệt độ mà, đột nhiên lại thèm ăn lẩu quá.” Trong giọng nói của Lâm Nhược Nhiên có chút nũng nịu.

“Được, tôi sẽ chuẩn bị.”

“Vậy thì cậu nhớ mua nhiều loại thịt với thức ăn một chút, cậu còn nhớ tôi thích ăn gì chứ?”

Âu Dương Vân Thiên trình trọng gật đầu hứa hẹn: “Đương nhiên.”

Lâm Nhược Nhiên trong lòng cười đến nở hoa.

.

Về đến nhà, thả mình xuống ghế sofa, Lâm Nhược Nhiên chống cằm ngược nhìn trần nhà, phát ra một tiếng thở dài: nói đến tình yêu, thật có một loại cảm giác như đang đứng giữa Thiên Đường và Địa Ngục vậy, lúc trước còn vì chuyện năm xưa với Vân Thiên mà tổn thương không dứt, hiện tại tâm tình tốt đến mức bay bổng tận đâu ấy.

Cảm giác như vậy... Thật là kỳ quái.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Nhược Nhiên lại bắt đầu buồn bực: Cái gì mà tình yêu chứ! Còn chưa đến mức đó! Chẳng qua là bạn bè cũ lâu ngày gặp mặt thôi, thế mà mình đã bắt đầu có cảm giác yêu đương này nọ rồi?

Trong nhật ký hôm nay, Lâm Nhược Nhiên chỉ viết vồn vện một câu: Thì ra cảm giác yêu thương chính là như vậy.

Ngày thứ hai, sau khi bước vào phòng làm việc, Lâm Nhược Nhiên liền dùng ánh mắt hung hãn lườm đáp cấp dưới đang xúm tới.

“Ah! Sếp, vẻ mặt của sếp là sao? Sếp nở lòng phụ bạc bọn tôi đã cố ý giúp sếp như vậy sao?”

Mắt thấy đám thổ nhĩ đã hóa thân thành sói kia, Lâm Nhược Nhiên hất cằm lên, hừ nhẹ một tiếng, sau đó tay nắm chặt thành quyền nhướng mày nhìn đám cấp dưới.

Cho dù thấy sếp uy hiếp như vậy, cũng không ngăn được ánh mắt bắt đầu khiêu khích của đám cấp dưới.

“Sếp, ngày hôm qua hẹn hò với kiểm sát trưởng Âu Dương, chắc là rất happy nhĩ ~~! Đã làm những chuyện gì vậy nha ~~?”

Lâm Nhược Nhiên trừng mắt một cái, thầm nghĩ mấy đứa này đúng là điếc không sợ súng, dám dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện.

Thấy vẻ mặt cười đến mức hưng phấn của Phương Triển Nhan, Lâm Nhược Nhiên nín lấy cổ áo của cậu ta, kéo lại một góc, lộ ra một nụ cười nguy hiểm, thấp giọng nói: “Nhan Nhan, có vẻ gần đây cậu rất rảnh rỗi nha! Bỗng dưng tôi muốn tới nhà cậu chơi quá, thuận tiện muốn thăm Ngón Ngón nhà cậu nữa.”

Phương Triển Nhan lập tức lộ ra vẻ mặt đề phòng, khẩn trương ngó chừng Lâm Nhược Nhiên.

“Nếu như không muốn tôi đến đùa giỡn sinh cậu viên đại học bé bỏng nhà cậu, thì làm đám người kia ngậm miệng lại cho tôi!”

Phương Triển Nhan vừa nghe, lập tức lộ ra một nụ cười rất chi là cún con nịnh nọt, vừa hộ tống Lâm Nhược Nhiên đến phòng làm việc, vừa ngăn cản các đồng nghiệp khác tiếp tục nói.

“Được rồi được rồi, làm việc thôi làm việc thôi, tiểu Bối, tới đây, không nên quấy rầy Lâm sir.”

Phương Triển Nhan một bên nói, một bên nín lấy tay áo một đồng nghiệp: “Đi thôi, chúng ta đi luyện bắn súng một chút!..”

“Này! Triển Nhan, rốt cuộc cậu đứng về bên nào hả?”

Chớp mắt đã tới ngày chủ nhật, Lâm Nhược Nhiên muốn đến nhà Âu Dương Vân Thiên ăn cơm, vì hưng phấn mà đứng ngồi không yên, một bên nhìn đồng hồ, một bên âm thầm cầu nguyện, hi vọng gần đây thành phố yên bình, không có tội phạm xuất hiện, ảnh hưởng tới khoảng thời gian vui vẻ của mình và Vân Thiên.

Cho đến khi Lâm Nhược Nhiên tới nhà của Âu Dương Vân Thiên, thì nguyên liệu cho nồi lẩu cũng đã chuẩn bị xong. Thịt dê, thịt gà, cá, mực, hải sâm, còn có cá viên, tôm viên, cua, rau xà lách, giá đỗ, khoai tây cắt lát, đậu da, cải trắng, đủ các loại màu sắc. Lâm Nhược Nhiên biết tất cả những thứ cần thiết đều có rồi, Âu Dương Vân Thiên chuẩn bị rất kỹ càng.

Một nồi lẩu gà đang bốc khói nghi ngút trên bếp ga, mùi hương thơm lừng tản ra khắp nhà.

Lâm Nhược Nhiên lúc này, tựa như là một chú cún con đang ngồi trước một đồng thức ăn ngon nhưng lại bị ra lệnh không được ăn, vẻ mặt giống như là muốn nhảy qua ôm chặt cái bàn, ánh mắt đảo quanh Âu Dương Vân Thiên cùng cái bàn đầy thức ăn, vẻ mặt chờ đợi, nếu như có cái đuôi thì chắc chắn đang vẫy vẫy không ngừng.

“Vân Thiên, lúc nào thì có thể ăn?”

Âu Dương Vân Thiên nói: “Lập tức có thể, để tôi chuẩn bị xong đồ gia vị đã.”

Nhìn Lâm Nhược Nhiên xoay tới xoay tui vòng quanh bàn ăn, Âu Dương Vân Thiên quả thực rất muốn cười: “Nhược Nhiên, cậu ngồi xuống trước đi.”

“Không, tôi chờ cậu rồi cùng ngồi luôn.”

Quay đầu nhìn Âu Dương Vân Thiên một chút, ánh mắt Lâm Nhược Nhiên chợt trừng lớn —— Vân Thiên đang đeo tạp dề, OMG! Đây chính là kiểm sát trưởng Âu Dương của viện kiểm sát khiến người người nể sợ, đi tới đâu thì đóng băng nơi đó sao!

Âu Dương Vân Thiên đem các gia vị cần thiết bỏ ra từng chén, chuẩn bị xong, anh phát hiện Lâm Nhược Nhiên đang nhìn mình chằm chằm, lại hỏi: “Sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?”

Lâm Nhược Nhiên cười: “Lần đầu tiên tôi thấy cậu ăn mặc như thế đó.”

Cúi đầu nhìn tạp dề của mình một chút, Âu Dương Vân Thiên giải thích: “Sợ làm bẩn quần áo ấy mà.”

Lâm Nhược Nhiên gật đầu, trong lòng cười thầm: bộ dạng Vân Thiên mặc tạp dề thật là đáng yêu.

Đem các thứ bỏ vào nồi lẩu để nhúng ăn, lẩu lăm rồi Lâm Nhược Nhiên mới được ăn lẩu gia đình thế này, cho nên mặt mày vô cùng hớn hở.

“Ừm, ngon quá, thịt dê rất non, khoai tây đã nhúng chín chưa?”

“Vẫn chưa, chờ thêm chút nữa! Thử cá viên này đi, nó không tanh đâu!”

Lâm Nhược Nhiên nói muốn uống bia: “Ăn lẩu đương nhiên phải uống bia lạnh, như thế mới ghiền chứ.” Không đợi Âu Dương Vân Thiên trả lời, Lâm Nhược Nhiên chạy đến chỗ tủ lạnh mở cửa tìm kiếm, lấy hai lon rồi trực tiếp mở ra, sau đó đưa một lon cho Âu Dương Vân Thiên.

Âu Dương Vân Thiên không nói gì, nhận lấy.

“Yo, chúng ta cạn chén!”

Vừa bắt đầu uống thì không ngừng lại được rồi, hai người uống hết lon này lại lấy thêm, rồi cả rượu, ăn uống thỏa thích.

Sau khi ăn xong, Âu Dương từ chối đề nghị giúp đỡ của Nhược Nhiên, một mình dọn dẹp ở trong bếp.

Lâm Nhược Nhiên ăn đến no căng bụng, nghiêng người dựa vào ghế, nhìn Âu Dương Vân Thiên làm việc nhà.

Nhìn bóng lưng của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên lại suy nghĩ miên man: vóc người của Vân Thiên rất không tệ, thoát nhìn bên chắc, bờ vai rất rộng, cái eo rất đẹp, mông lại cong...

Uống một ngụm trà, Lâm Nhược Nhiên cười xấu xa, ánh mắt nhìn tới nhìn lui.

Chờ đến khi Âu Dương Vân Thiên dọn dẹp xong xuôi sạch sẽ, hai người chuyển qua phòng khách, cùng nhau xem ti vi.

Xem xong thời sự 10 giờ tối, Âu Dương Vân Thiên hỏi Lâm Nhược Nhiên: “Cũng khá muộn rồi đó, tôi đưa cậu về nhà nghỉ ngơi nhé.”

Lâm Nhược Nhiên nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa nhà Âu Dương, thoải mái không muốn nhúc nhích.

“Cậu có uống rượu, không thể lái xe.”

Mắt Âu Dương Vân Thiên giật giật mấy cái: “Aizz, phải rồi.”

“Tôi cũng có uống rượu.” Nhìn vẻ mặt có chút khó xử của Âu Dương Vân Thiên, ở trong lòng Lâm Nhược Nhiên thầm sang khoái.

Tôi cũng biết là sẽ như vậy, cho nên mới... Người này luôn luôn tuân theo pháp luật, tuyệt đối sẽ không vi phạm, để xem bây giờ cậu tính thế nào?

“Nếu không, như vậy, “ Âu Dương Vân Thiên đề nghị, “Nhược Nhiên, tối nay cậu ngủ lại nhà tôi được không?”

Lâm Nhược Nhiên lập tức gật đầu: “Cũng được.”

Âu Dương Vân Thiên lại bắt đầu do dự: “Nhưng nhà tôi chỉ có một cái giường...”

“Aizz, tôi không muốn ngủ trên ghế sofa, cậu đừng nghĩ...”

“Vậy thì tôi...”

Lâm Nhược Nhiên vỗ vào ghế sofa, nhấn giọng nói: “Cậu nhìn cái giường lớn như vậy, chẳng lẽ hai người nằm không đủ?”

Âu Dương Vân Thiên cứng đờ lại có chút lúng túng, sau đó đứng lên: “Tôi đi lấy đồ ngủ với khăn lông cho cậu.”

Tắm rửa sạch sẽ, thay đồ ngủ mà Âu Dương đưa cho, Lâm Nhược Nhiên xoay người nhìn tới nhìn lui vào cái gương trong phòng tắm: áo ngủ này xấu quá đi mất, căn bản là đồ cổ mà, không ngờ bây giờ còn có người mặc đồ ngủ kẻ caro sẫm màu thế này, đúng là chỉ có cậu ta mới thể thôi.

Cho đến khi hai người song song nằm trên giường thì bắt đầu cảm thấy lúng túng, chẳng ai dám nhúc nhích, cũng không ai ngủ được.

5. Chương 5

Biên tập: Namichan

Lâm Nhược Nhiên dựng thẳng lỗ tai lên, lắng nghe từng tiếng hít thở đều đặn của Âu Dương Vân Thiên.

Giữa đêm hè tĩnh lặng, nhìn ngắm ánh trăng sáng dịu lách qua song cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào gian phòng, suy nghĩ của Lâm Nhược Nhiên lại càng bay cao bay xa.

Từ lúc hai người gặp lại nhau cho đến giờ đã xảy ra rất nhiều chuyện, Lâm Nhược Nhiên đang nghiền ngẫm lại hết thấy. Giờ phút này cậu thật sự rất muốn hỏi Vân Thiên, rốt cuộc anh đang nghĩ như thế nào về cậu? Cuộc gặp gỡ của hai người giống như một cơn gió nhẹ thoảng qua, mà không phải là gặp gỡ để cùng chung sống. Điều đó khiến cho tâm tình của cậu giống như đang ngồi trên Yun-night Speed vậy, (Hán Việt là vận tiêu phi xa, nói cho dễ hiểu hơn là cái trò tàu lượn í ^^), thay đổi rất nhanh, mỗi một lần gặp mặt đều bắt đầu trong niềm vui vẻ trông chờ, để rồi kết thúc trong tâm trạng buồn đau luyến tiếc, vòng quay ấy cứ lặp lại vô tận, cứ dậm chân tại chỗ chẳng biết lúc nào ngừng.

Lâm Nhược Nhiên không nhịn được mà phát ra một tiếng than nhẹ.

“Nhược Nhiên, vẫn chưa ngủ sao?”

Nghe thấy Âu Dương Vân Thiên nhẹ giọng hỏi thăm, Lâm Nhược Nhiên đáp: “Ừ.”

“Bởi vì không quen à?”

Nhiều năm qua Lâm Nhược Nhiên vẫn luôn ngủ một mình, hiện tại nằm ở bên cạnh Âu Dương Vân Thiên, cảm giác thật sự có chút không quen.

“Không phải.”

“Lạ giường không?”

“Cậu biết rồi còn hỏi.”

Âu Dương Vân Thiên khẽ nghiêng người, nhìn Lâm Nhược Nhiên bên cạnh: “Tôi biết cậu sẽ không lạ giường, vậy tại sao lại không ngủ được?”

“Chẳng phải cậu cũng không ngủ được đấy thôi, sao còn hỏi tôi.”

“Đang suy nghĩ gì thế?”

Lâm Nhược Nhiên đang suy nghĩ gì? Cậu đang nhớ đến những chuyện xưa, nhớ đến những kỷ niệm trong quãng thời gian hai người học chung lớp, cuối cùng không thể tránh khỏi việc nhớ đến chuyện năm lớp sáu mà Âu Dương vẫn luôn né tránh.

Dù sao miệng vết thương cũng đã mở ra phân nửa, đau thì cũng đã đau, Lâm Nhược Nhiên cảm thấy dù có nhắc đến thì cũng chẳng sao nữa rồi.

“Lần trước, cậu đã nhắc đến những kỷ niệm hồi tiểu học. Vậy chuyện năm lớp sáu cậu còn nhớ rõ không?”

Nghe thấy Lâm Nhược Nhiên hỏi như vậy, Âu Dương Vân Thiên trầm mặc, không nói gì.

Nhớ được, nhất định là Vân Thiên còn nhớ rõ...

...

Đó là một ngày nắng ráo, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh sáng rực rỡ chan hòa bao phủ khắp nơi.

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp chấp dứt, mọi người chung quanh tản ra, có người chuẩn bị về nhà, có người còn đứng giữa sân trường chụp ảnh kỷ niệm cùng thầy cô bè bạn. Biết Âu Dương Vân Thiên và mình thi đậu cùng một trường trung học, Lâm Nhược Nhiên vô cùng vui vẻ.

Âu Dương Vân Thiên đang chia tay đội bóng của trường, Lâm Nhược Nhiên chạy đi tìm anh, kéo anh ra vườn hoa xinh đẹp phía sau trường học, tính toán sẽ nói ra những tình cảm chất chứa trong lòng mình cho anh biết.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhược Nhiên vì hưng phấn mà đỏ ửng lên, ánh mắt Âu Dương Vân Thiên thật dịu dàng, an tĩnh chờ đợi những điều cậu muốn nói.

“Vân Thiên, tớ thích cậu! Tớ rất thích cậu! Vân Thiên, tớ... thật sự rất thích cậu!”

Trong cuộc sống của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên đóng rất nhiều vai trò, vừa là bạn học cũng là bạn thân nhất, là thầy giáo nhỏ, là anh trai, còn là anh hùng, thần tượng...

Thật ra thì Lâm Nhược Nhiên còn muốn nói rất nhiều những lời khác, muốn cảm ơn Âu Dương đã luôn chăm sóc mình, muốn biểu đạt sự yêu thích cùng sùng bái... Nhưng mà cuối cùng vẫn không thể nói nên lời, lẩn qua lẩn lại cũng chỉ có hai câu.

“Vân Thiên, tớ thích cậu! Vân Thiên, tớ... thật sự rất thích cậu!”

Kết quả là hiển nhiên Âu Dương Vân Thiên bị sự bày tỏ nhiệt tình này hù dọa một phen, trên gương mặt luôn không chút biểu tình chợt hiện lên mấy phần kinh hoảng, theo bản năng lui về phía sau một bước, rồi lắp bắp thốt lên: “Cậu đang nói gì thế! Cậu... cậu rất kỳ quái! Cái gì mà thích chứ, tớ là con trai, cậu là biến thái sao! Bồng dừng lại nói với tớ những lời như thế...”

Biến thái... Biến thái!

Bên tai Lâm Nhược Nhiên vang vọng những lời này, cậu bé nhỏ nhắn ấy sợ đến ngất người. Cậu mang theo một tâm tư đầy nhiệt huyết, muốn bày tỏ với Vân Thiên, lại bị cậu ta gọi là “biến thái”.

Đứng ngây người nguyên tại chỗ, sắc mặt Lâm Nhược Nhiên trở nên trắng bệch. Cậu cảm thấy nhục nhã, ủy khuất, không biết phải làm thế nào, từng giọt nước mắt trong suốt thì nhau rơi xuống.

Âu Dương Vân Thiên nhìn cậu, sau đó đột nhiên quay đầu bỏ chạy, bóng dáng rất nhanh đã biến mất sau tàng cây.

Từ đó về sau, Âu Dương Vân Thiên bắt đầu trốn tránh Lâm Nhược Nhiên, không bao giờ nói chuyện với cậu nữa, tình bạn ngọt ngào đẹp đẽ ấy cứ thế mà đặt dấu chấm hết.

Mỗi lần Lâm Nhược Nhiên nhớ về vết thương này, đều vừa tức vừa hận.

Lên trung học, Lâm Nhược Nhiên mất đi vòng tay bảo vệ của Âu Dương Vân Thiên, cho nên chính cậu tự chiếu cố lấy mình. Từ một cậu bé ôn hòa an tĩnh, cậu càng ngày càng trở nên tinh quái, tất cả những người bắt nạt cậu, không lâu sau đều bị cậu chinh cho một trận nên thân.

Lâm Nhược Nhiên càng ngày càng tinh quái, nụ cười càng ngày càng狡 hoạt, gương mặt càng ngày càng thanh tú, những người bị cậu lừa gạt cũng càng ngày càng nhiều.

Tiểu bạch thỏ ngây thơ trong sáng, giờ đã biến thành một con hồ ly đáng sợ.

Cũng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Lâm Nhược Nhiên phát hiện cậu không có cảm giác với con gái, chính là cái loại động vật ngực lớn ấy. Thế nhưng những lúc cậu YY con trai với nhau, lại cảm thấy rất khoái trá.

Những năm qua Lâm Nhược Nhiên cũng không thích bất kỳ một người nào khác nữa, toàn bộ thế giới của cậu chỉ có mình Âu Dương Vân Thiên.

Nhưng mà Âu Dương Vân Thiên đã chạy mất, chạy đi mà không thèm ngoảnh đầu lại lấy một lần.

...

“Hiện tại, cậu còn cảm thấy tôi biến thái không?” Lâm Nhược Nhiên trầm tĩnh hỏi.

Âu Dương Vân Thiên không có lên tiếng.

“Tôi đang nói chuyện với cậu đó!”

Lại qua một hồi lâu, mới nghe được giọng nói của Âu Dương Vân Thiên: “Không có.”

“Gạt người!”

“Tôi không có lừa cậu!”

“Từ lúc tôi còn nhỏ như vậy đã bị cậu gọi là biến thái, hiện tại chỉ sợ cậu sẽ cảm thấy tôi càng thêm biến thái thôi!” Lâm Nhược Nhiên nhìn chằm chằm trần nhà.

“Không phải mà, Nhược Nhiên, khi đó, tôi...”

“Tôi nói thích cậu, cậu nói tôi biến thái!” Lâm Nhược Nhiên càng nghĩ càng giận, giơ chân hung hăng đá Âu Dương Vân Thiên một cước.

Âu Dương Vân Thiên đau đốn rên nhẹ một tiếng, nhưng không nói gì.

“Hiện tại thì sao? Hiện tại cậu nhìn tôi bằng ánh mắt thế nào? Chẳng phải là vẫn đang trốn tránh tôi đấy à? Nghe tôi nói một câu thích, liền trốn tôi mấy chục năm, có phải cậu có bệnh tật gì đó hay không thế?” Thấy Âu Dương Vân Thiên chẳng nói một lời nào, khiến Lâm Nhược Nhiên càng thêm tức giận.

“Hiện tại sao? Cứ mỗi lần họp lớp cũ, chẳng phải là cậu đều không tham gia đấy à? Sao bây giờ không tiếp tục trốn tránh tôi nữa đi?”

Nhược Nhiên đang tức giận, chủ động xé mở vết thương cũ khiến cho Âu Dương cảm thấy đau lòng. Chính anh đã khiến Nhược Nhiên tổn thương, anh cảm thấy lúc ấy mình không nên nói cậu như vậy, anh cũng không ngờ mình lại nói ra những lời độc địa đến thế, anh nghĩ đại khái là do mình bị sự bày tỏ của Nhược Nhiên làm cho kinh hoàng, mà còn tồi tệ hơn, mình lại trốn tránh cậu nhiều năm như vậy.

“Bây giờ tôi... đã không nghĩ như vậy nữa.” Âu Dương Vân Thiên do dự, chậm rãi mở miệng.

“Nhược Nhiên, tôi nghĩ bây giờ mình đã có thể坦然 đối mặt với cậu rồi. Mỗi người đều có quyền lựa chọn một cuộc sống cho riêng mình, muốn thích người như thế nào, lựa chọn bạn đời ra sao, đều là quyền tự do của bản thân. Hồi ấy đã nói cậu như vậy, lại còn trốn tránh cậu nhiều năm là bởi vì tôi vẫn chưa hiểu rõ ràng. Tôi biết mình sai lầm rồi, chúng ta vẫn tiếp tục làm bạn bè tốt của nhau được không, Nhược Nhiên?” Vừa nói, Âu Dương Vân Thiên vừa nắm tay Lâm Nhược Nhiên thật chặt.

Cảm giác được hơi ấm tỏa ra từ bàn tay của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên để cho anh cầm một chút sau đó rút tay lại, cậu đau khổ suy nghĩ: có lẽ những khúc mắc từ hồi ấy đã có thể buông xuống, không cần quay đầu lại so đo làm gì nữa, nhưng mà tình cảm này thì sao đây? Mình có thể buông tay được không? Thật rất muốn hỏi Vân Thiên, nếu như mình còn thích cậu ấy, để cậu ấy biết được tâm ý của mình, thì Vân Thiên còn có thể ôn hòa nhã nhặn với mình nữa không, còn có thể tiếp tục làm bạn bè được không?

Lâm Nhược Nhiên không hỏi ra miệng, cậu sợ biết được đáp án.

Đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, Lâm Nhược Nhiên nói: “Tôi muốn về nhà!”

Âu Dương Vân Thiên ngẩn ra, cũng ngồi dậy: “Cái gì?”

“Tôi nói tôi muốn về nhà.”

Âu Dương Vân Thiên sợ rằng như vậy là kết thúc, liền vội vàng vươn tay kéo Lâm Nhược Nhiên lại: “Đừng, đã trễ thế này rồi, cậu đừng nháo nữa.”

Lâm Nhược Nhiên hất bàn tay đang nắm lấy mình ra, bướng bỉnh nhắc lại: “Tôi muốn về nhà.”

Âu Dương Vân Thiên cảm thấy hiện tại Lâm Nhược Nhiên còn tùy hứng hơn cả một đứa trẻ, nói gió chính là mưa.

“Đã trễ thế này, cậu...”

“Không cần cậu lo!”

Lâm Nhược Nhiên ôm lấy quần áo của mình, vẫn mặc đồ ngủ, thay giày thể thao.

Âu Dương Vân Thiên đi theo sau Lâm Nhược Nhiên, không biết phải làm thế nào mới có thể ngăn cậu lại.

“Cậu ra cửa với bộ dạng này...”

Lâm Nhược Nhiên liếc Âu Dương Vân Thiên một cái: “Thì sao? Chưa từng thấy à? Vậy hôm nay để cho cậu mở mang tầm mắt đó.”

“Cậu không thể lái xe...”

“Bia cũng được coi là rượu à? Với lại uống từ lúc nãy, giờ này thì cồn cũng sớm bay đi mất tiêu rồi, nếu không thì tôi ngồi xe taxi.”

“Nhược Nhiên...”

Mở cửa lớn ra, Lâm Nhược Nhiên quay đầu lại nói: “Xe tôi tạm thời để ở chỗ cậu đã, đồ ngủ tôi mượn về.” Nói xong Lâm Nhược Nhiên liền đóng cửa lại, đi thật.

Một mình Âu Dương Vân Thiên ngồi trong phòng khách tối đen như mực, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Tại sao lại biến thành như vậy chứ... Mỗi lần hẹn gặp đều thật vui vẻ, nhưng cứ đến cuối cùng lại khiến cho Nhược Nhiên thương tâm, tức giận.

Âu Dương Vân Thiên ở trong lòng ai oán.

.

.

Lâm Nhược Nhiên về đến nhà, vẫn chưa bình tĩnh lại được, trực tiếp đi tới trước tủ lạnh, vừa đem mút hoa quả tống vào trong miệng, vừa âm thầm oán trách trong lòng.

Chẳng lẽ Vân Thiên cũng chỉ muốn làm bạn bè thôi sao?

Lâm Nhược Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy như đưa đám, ảo não thở dài.

Nhắc lại câu chuyện ngày xưa, hậu quả là khiến cho hai người lại có một khoảng thời gian không liên lạc với nhau nữa. Cả hai đều có ý nghĩ muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, nhưng lại sợ chỉ cần thốt lên một câu nói không ổn thì sẽ khiến đối phương bị tổn thương, rồi cuộc sống sẽ trở lại như trước đây, như khi mà hai người chưa hề gặp lại.

Thậm chí Âu Dương Vân Thiên còn muốn hỏi ý kiến của Ôn Thiên Thiên, rốt cuộc phải làm thế nào để hai người có thể chung sống hòa hợp, nhưng anh lại nghĩ đến chuyện nếu quả thực mở miệng hỏi, thì chắc chắn sẽ bị cái miệng như loa phát thanh của Ôn Thiên Thiên truyền bá khắp viện kiểm sát luôn, khi đó... Vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt Âu Dương Vân Thiên đã tràn đầy hắc tuyến rồi, kết quả anh thà rằng cứ một mình ôm lấy phiền não còn hơn.

Chớp mắt đã đến đầu tháng chín.

Một ngày nọ, lúc cùng nhau ăn cơm trưa, Ôn Thiên Thiên ngồi ở bên cạnh Âu Dương Vân Thiên.

Ngồi nghe mấy người ở bàn bên cạnh tám với nhau về thời trang, Ôn Thiên Thiên chợt hỏi Âu Dương Vân Thiên: “Âu Dương, sao gần đây không thấy bạn học cũ tới tìm anh nữa vậy?”

Âu Dương Vân Thiên sững sốt, sau đó lập tức che dấu tâm tình của mình: “Ah, sao thế?”

“Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy bạn học cũ của anh tuy bằng tuổi nhưng lại nhìn trẻ hơn anh rất nhiều. Âu Dương, không phải là tôi nói anh già đâu nha! Mặc dù thoát nhìn thì anh rất nghiêm túc, đúng là có cảm giác rất cứng nhắc bảo thủ, còn vị Lâm tiên sinh kia lại biết cách ăn mặc, quần áo trẻ trung hợp mốt, tuyệt đối không giống một người đã ngoài ba mươi tuổi; hơn nữa anh ta còn rất đẹp trai, lông mi lại vừa cong vừa dài. Aizz! Âu Dương, không phải là anh giấu Lâm tiên sinh đi rồi chứ!”

Trong miệng thì nói “Đâu có, nói gì vậy chứ.”, còn trong lòng Âu Dương Vân Thiên vẫn còn đang hoạt động hết công suất, tìm được một cái cớ để hẹn gặp Nhược Nhiên.

Thời điểm nhận được điện thoại của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên kích động đến mức hô hấp dồn dập, thật ra thì trong lòng cậu đang rất sợ, sợ Vân Thiên lại trốn tránh thêm lần nữa, sợ Vân Thiên sẽ không chịu gặp cậu.

“Sao cơ? Mua quần áo?”

“Ừm, đúng vậy,” bên kia điện thoại, Âu Dương Vân Thiên nói: “Tôi cảm thấy cậu chọn đồ rất ổn. Cậu cũng biết rồi đấy, bây giờ ngoại trừ những bộ âu phục để lên tòa, quả thực tôi không có đồ bình thường nào mặc cho ra hồn hết á. Vừa lúc trời chớm thu, tôi muốn mua thêm một số quần áo cho hợp mùa, cậu giúp tôi chọn với nhé!”

Lâm Nhược Nhiên cau mày, trong lòng thầm nghĩ: những lời này chẳng giống với phong cách của Vân Thiên chút nào cả. Không ngờ cậu ta lại muốn mua quần áo, không phải tên kia từ đầu đến cuối năm đều chỉ mặc âu phục đấy sao? Lần này lại có ý gì đây? Muốn tiếp tục làm bạn bè hay sao? Tâm tư của cái tên đầu gối này, quả thực khó suy đoán lắm ấy.

Cuối cùng cũng đến chủ nhật, Âu Dương Vân Thiên cùng Lâm Nhược Nhiên đi mua đồ.

Thấy Âu Dương Vân Thiên vừa mới bước vào đã chạy lại ngó mấy bộ âu phục màu xanh đen, Lâm Nhược Nhiên nhăn mặt đánh một phát vào tay Vân Thiên: “Không cho phép cậu động vào nó, ngoan ngoan đi theo tôi là được rồi, không được cầm thứ gì lên hết nhé!”

Cầm một bộ âu phục màu ghi, rồi thêm một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, Lâm Nhược Nhiên đo xem có vừa người Âu Dương Vân Thiên không, rồi lại đặt xuống.

“Nhược Nhiên, đừng chọn bừa nha.” Âu Dương Vân Thiên nhìn Lâm Nhược Nhiên không ngừng cầm lên rồi lại đặt xuống, đứng một bên lo lắng nói.

“Cậu cứ nghe tôi là được!”

Âu Dương Vân Thiên đành phải ngoan ngoãn im miệng.

Cuối cùng Nhược Nhiên chọn một bộ âu phục màu ghi, còn có một chiếc áo sơ mi mỏng màu cà phê.

Nhìn bộ âu phục, Âu Dương Vân Thiên cau mày: “Lúc lên tòa phải mặc đồ màu tối đó.”

“Ngoài việc lên tòa thì cuộc sống của cậu không còn việc gì khác à?”

Phát hiện Lâm Nhược Nhiên tựa hồ muốn lấy một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, Âu Dương Vân Thiên không nhin được mà kéo cậu lại: “Đừng.”

Lâm Nhược Nhiên liếc Âu Dương Vân Thiên một cái, nở một nụ cười tinh quái: “Cậu đương nhiên là không hợp, cái này là để tôi mặc mà.” Tiếp theo lại hỏi: “Cà vạt thì sao? Cậu muốn mua vài cái không?”

Nghe đề nghị của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên lắc đầu liên tục, nếu như đồng ý, không biết cậu lại lựa ra mớ cà vạt có hoa văn lòe loẹt thế nào nữa.

Mang theo một túi giấy lớn, hai người rời khỏi shop quần áo, đứng trước cửa, Lâm Nhược Nhiên chợt dừng bước.

“Sao cậu không đi nữa?” Âu Dương Vân Thiên kinh ngạc hỏi.

Lâm Nhược Nhiên hừ nhẹ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên nhìn Âu Dương Vân Thiên: “Này, mắt công đi chọn quần áo với cậu, có nên mời tôi một bữa cơm không, hửm?”

Âu Dương Vân Thiên đi lấy xe, Lâm Nhược Nhiên xách túi giấy đứng chờ ở bên đường, nụ cười tinh nghịch bất cần đời vừa rồi tắt ngúm, trên mặt cậu toát lên vẻ cô đơn cùng thương cảm.

Một lần nữa mình gặp lại cậu ấy, ngoại trừ một chút lúng túng ban đầu, cả hai chúng ta đều che giấu tâm tình rất giỏi, chẳng ai dám nhắc lại chuyện xưa. Một chiều kia đã mở miệng nói ra, nhưng tại sao bây giờ lại tiếp tục như vậy chứ? Quan hệ giống như bạn nhậu à? Nếu quả thật có thể không chút kiêng kỵ gì mà nói ra tất cả mọi chuyện, vậy thì tốt rồi. Nhưng mà mình dám nói không? Vân Thiên dám nói không?

Thấy Âu Dương Vân Thiên đã lái xe tới chỗ mình, Lâm Nhược Nhiên thoáng cái lại cười thật tươi, rồi lên xe.

Sau khi cùng nhau ăn cơm xong, Âu Dương Vân Thiên đưa Lâm Nhược Nhiên về nhà.

Lúc xe chạy qua quảng trường, Lâm Nhược Nhiên chợt kêu to: “Dừng xe! Dừng xe đi!”

Âu Dương Vân Thiên vội vàng đỗ xe vào lề đường, “Có chuyện gì thế? Nhược Nhiên?”

Lâm Nhược Nhiên nhanh chóng nhảy xuống xe, chạy đến trước tủ kính của một quán ăn nhanh ven đường, rồi cúi người xuống nhìn không chớp mắt.

Âu Dương Vân Thiên cũng xuống xe, đi tới, muốn nhìn rõ cuộc là thứ gì đã hấp dẫn Lâm Nhược Nhiên đến thế.

Trong tủ kính, một số quà tặng khuyến mãi gần đây của cửa hàng được bày biện rất đẹp mắt — đồ chơi hình chuột hamtaro (1) được chế tạo bằng nhựa dẻo, mỗi bộ gồm chín bé hamtaro cao khoảng một tấc (xấp xỉ 10cm), màu sắc khác nhau, tạo hình cũng khác, có bé trên đầu được gắn chiếc nơ com bướm nhỏ xinh, có bé lại đeo một chiếc cà vạt, còn có quần yếm nữa, cực kỳ ngây thơ đáng yêu ấy.

Gương mặt Lâm Nhược Nhiên gần như dán chặt lên tủ kính, say sưa ngắm mấy bé chuột.

“Cậu thích cái này sao?” Âu Dương Vân Thiên tò mò hỏi.

“Ừ.”

Âu Dương Vân Thiên cảm thấy có chút khó hiểu, không biết tại sao mấy con chuột hoạt hình làm bằng nhựa tổng hợp này lại có thể hấp dẫn Lâm Nhược Nhiên đến thế.

Ngắm một hồi lâu, lúc này Lâm Nhược Nhiên mới đứng thẳng người lên.

“Cậu muốn cái này thật à?”

Thấy Lâm Nhượng Nhiên gật đầu, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy rất hứng thú. Anh không tưởng tượng được một người sĩ diện như Lâm Nhượng Nhiên mà lại đến tiệm thức ăn nhanh mua một suất trẻ em, rồi còn hỏi nhân viên cửa hàng muốn có bộ đồ chơi quà tặng ấy thì phải làm như thế nào.

Lâm Nhượng Nhiên tay chống cằm, mày nhíu lại, giống như là đang tính toán gì đó vậy.

“Không phải cậu vì món quà tặng ấy mà đi ăn suất trẻ em thật đấy chứ?” Âu Dương Vân Thiên hỏi.

Lâm Nhượng Nhiên liếc Âu Dương một cái, giọng nói hết sức không vui: “Đúng đó, thì sao nào?”

“Nhưng cậu là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi rồi đó.”

Lâm Nhượng Nhiên hừ một tiếng, sau đó thì vênh mặt lên nhìn ra hướng khác.

Âu Dương Vân Thiên nhin không được lại quay đầu liếc món đồ chơi được bày trong tủ một cái.

Một lần nữa lái xe lên đường, Âu Dương Vân Thiên nắm tay lái, cảm thấy hứng thú hỏi: “Chùng nào thì cậu thích chuột hamtaro thế? Sao trước đây tôi lại không biết nhỉ?”

Lâm Nhượng Nhiên trầm giọng cười một tiếng, trong giọng nói có chứa chút buồn phiền: “Những chuyện cậu không biết thì nhiều lắm.”

“Tại sao lại thích vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa, đại khái là vì cảm thấy đáng yêu thôi!”

Nguyên nhân thực sự Lâm Nhượng Nhiên thích chuột hamtaro là bởi vì khi xem anime, cậu thấy mấy bé chuột thoát nhìn rất nhỏ nhắn ngây thơ, bộ dạng rất dễ bắt nạt. Dương nhiên, cái nguyên nhân này cậu không có ý định nói cho Âu Dương Vân Thiên biết.

“Cậu còn thích động vật nhỏ nào nữa không?”

“Không có, chỉ thích hamtaro thôi.”

“Vậy...” Âu Dương Vân Thiên như nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Cậu còn sợ động vật nào không? Hay là vẫn loại đó?”

Lâm Nhượng Nhiên vừa nghe liền thay đổi sắc mặt, gương mặt xám ngắt, hai tay khoanh trước ngực, làm bộ giống như đang muốn nói: “Không được nói chuyện đó!”

“Biết rồi, biết rồi, không nói nữa là được chứ gì.”

Về đến nhà, Lâm Nhượng Nhiên tắm rửa sạch sẽ, để nguyên một đầu ướt nhẹp, ngồi xuống bên chiếc bàn đọc sách bắt đầu viết nhật ký, thỉnh thoảng lại cắn cắn đầu bút.

Hôm nay... Thái độ của Vân Thiên vô cùng bình thường, cũng không còn làm ra những hành động khiến cho mình hiểu lầm nữa. Sau này thì sao? Chẳng lẽ cứ tiếp tục như vậy? Mình vẫn đang độc thân, mỗi tối lại cô đơn ngủ một mình à? Lắc đầu muốn nói không được, nhưng lại không biết phải làm thế nào mới có thể thay đổi tình hình hiện tại.

.

.

Âu Dương Vân Thiên ở nhà, đầu tựa vào giường, nghĩ tới món đồ chơi hôm nay thấy trong tủ kính, lại nghĩ tới động vật mà Lâm Nhượng Nhiên rất sợ... Rắn. Đồng hồ ức của anh chậm rãi hướng về mùa hè năm lớp bốn.

Biểu hiện của Lâm Nhượng Nhiên trước mặt các bạn học lúc nào cũng rất gan dạ, cưỡi xe, leo cây, buổi tối kể chuyện ma quỷ, bộ dạng giống như cái gì cũng dám làm. Những trò chơi mà các cậu bé yêu thích cậu cũng chơi không sót trò gì, lúc chơi chỉ cần bị một vết thương nhỏ cậu sẽ khóc, lúc chơi thua cậu cũng khóc, nhưng mà các lần sau cậu lại tiếp tục tham gia.

Một ngày nọ, các cậu bé tụ tập một chỗ chơi trốn tìm, trong lúc đang chơi đùa vui vẻ, không biết là người nào, từ chợ thủy sản gần đó mang đến một con rắn xanh dài chừng một mét.

Vừa nhìn thấy con rắn kia, cậu bé Lâm Nhược Nhiên biến sắc, mặt xanh không thua con rắn là bao, sau đó thì khóc đến kinh thiên động địa, trốn đông nấp tây. Mấy cậu bé khác thấy vậy, cố tình đến gần cậu, thiếu chút nữa thì Nhược Nhiên bị cột vào cây cùng với con rắn.

Âu Dương Vân Thiên ngăn trò đùa quá trớn này lại, túm lấy con rắn quăng đi rất xa, sau đó mang Lâm Nhược Nhiên về nhà.

Lâm Nhược Nhiên khóc đến mức thở không ra hơi, cổ họng khàn đặc, Âu Dương Vân Thiên không muốn để cho cha mẹ cậu trông thấy bộ dạng như vậy, bèn dẫn cậu đến quán kem, vừa ăn vừa an ủi. Ngồi trên ghế, thân thể nhỏ bé mảnh mai của Lâm Nhược Nhiên vẫn run rẩy không ngừng, Âu Dương Vân Thiên đành phải ôm chặt lấy cậu, không ngừng nói với cậu rằng rắn đã không có nữa rồi.

Lâm Nhược Nhiên vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, là học sinh được các thầy cô rất cưng chiều, cho nên những bạn học cũng muốn được thầy cô yêu thích rất ghen tỵ, bọn họ cố ý bắt nạt cậu, hiện tại nắm được cái nhược điểm này, đương nhiên là không dễ dàng bỏ qua rồi.

Sau khi chuyện đó bị đồn thổi rộng rãi, tên của Lâm Nhược Nhiên lập tức được gắn với đại danh từ “tiểu quỷ nhát gan”, các cô bé không sợ rắn cũng xì xào bàn tán sau lưng cậu, sau đó có người còn mang rắn giả đến hù dọa cậu, rồi bỏ hình con rắn vào trong ngăn tủ của cậu, những thứ rắn giả này cũng có thể hù Lâm Nhược Nhiên khóc lớn không ngừng.

Giống như là tìm được một trò vui, mấy trò đùa dai kiểu này càng ngày càng quá trớn, đến khi có người thật sự mang con rắn nhỏ còn sống tới dọa Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên nổi giận.

Lời mấy bạn học từng dọa Lâm Nhược Nhiên ra đánh một trận, Âu Dương Vân Thiên quăng lại một lời hăm dọa: sau này người nào còn dám làm như vậy, gặp một lần, đánh một lần, chưa đánh tới răng rơi đầy đất thì còn chưa xong.

Trong trường học, Âu Dương Vân Thiên rất có uy nghiêm, hàng năm thành tích đều đứng đầu bảng, khí chất trưởng thành vượt xa số tuổi thực, vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm túc, tác phong thì bất cẩu ngôn tiếu. Có rất nhiều người vừa kính vừa sợ Vân Thiên, hơn nữa anh còn là tiền đạo của đội bóng, có cả một nhóm người ủng hộ, cho nên một khi người luôn luôn xử sự ôn hòa như Âu Dương nổi bão tố, thì không có bất cứ một người nào dám hé miệng nhắc tới một chữ “rắn” nữa.

Âu Dương Vân Thiên theo bản năng giơ tay lên trước mặt mình, vừa nhìn vừa ngẫm nghĩ: hiện tại Nhược Nhiên đã không còn cần mình bảo vệ nữa rồi! Cậu ấy đã là đặc công, tài bắn súng thuộc hạng nhất, thân thủ mạnh mẽ, vậy cậu ấy...Không lẽ còn sợ cái loại động vật nhỏ dãi đó à?

Âu Dương Vân Thiên lại nhớ, sau chuyện đó, có đôi lần mình thấy Nhược Nhiên đi học với đôi mắt đỏ hoe, hỏi cậu ấy đã xảy ra chuyện gì, cậu ấy nói là gặp ác mộng, mơ thấy loại động vật đó. Không biết bây giờ Nhược Nhiên có còn gặp ác mộng như vậy nữa không? Nếu như vẫn mơ tới... thì nghiêng mình tiếp tục ngủ? Hay là sợ đến mức cả người phát run, một mình ngồi co ro ở góc tường?

Âu Dương Vân Thiên không nhận được lại than thở một tiếng, sau đó tính toán phải tìm một cái cớ gì đó để đến nhà Nhược Nhiên quan sát một chút mới được.

Lúc nghe thấy Âu Dương nói muốn đến nhà mình, Lâm Nhược Nhiên sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó ném qua một câu: “Tôi sẽ không nấu cơm đâu.”

Đầu điện thoại bên kia, thanh âm Âu Dương mang theo nụ cười: “Vậy thì tôi sẽ làm.”

Lâm Nhược Nhiên chợt có một loại cảm giác thất bại, giận dữ nói: “Là cậu nói đó nha, tự mình mua thức ăn đi.”

“Được.”

Thấy đối phương vui vẻ đồng ý như vậy, Nhược Nhiên càng thêm buồn bực, nhỏ giọng nói thầm: “Biết nấu ăn thì có cái gì hơn người chứ.”

.

.

Âu Dương Vân Thiên bước vào nhà Lâm Nhược Nhiên, không phát hiện thấy có chuyện gì bất ngờ xảy ra, không gian nhỏ nhò tràn đầy phong cách Lâm Nhược Nhiên, bài trí trong nhà đều là những thứ Lâm Nhược Nhiên yêu thích cùng cá tính của cậu, cũng là những thứ anh thích, từ hình thức cho đến màu sắc.

Âu Dương Vân Thiên không khỏi cười thầm, Nhược Nhiên chính là như vậy, thích thì sẽ nói thích, nếu như không thích, thì cho dù làm thế nào vẫn cứ không thích.

Đi tham quan xung quanh một chút, Âu Dương Vân Thiên phát hiện, thực sự Lâm Nhược Nhiên rất thích chuột hamtaro, khắp nơi đều có bóng dáng của con vật nhỏ nhắn ấy.

Trong phòng khách, một chiếc kệ cổ (2) được dùng để ngăn đôi, tách thư phòng ra. Trên các ngăn kệ, người khác thường trưng bày đồ sứ, đồ trang sức bằng ngọc, còn Lâm Nhược Nhiên thì bày lên đủ mẫu chuột hamtaro đồ chơi, bé thì bằng lông nhung, bé thì bằng nhựa dẻo, cũng có bé được làm từ sứ. Ngay cả chiếc khăn lông, cái cốc sứ miệng cậu dùng đều in hình hamtaro; trên tủ lạnh dán hình hamtaro, tấm để chuột máy tính hay dụng cụ vệ sinh bàn phím đều có hình hamtaro, khắp nơi đều là hamtaro.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên dứt khoát lôi bộ đồ ngủ cùng cái áo T-shirt có hình hamtaro của cậu ra.

“A, cái này cũng có nữa!” Âu Dương Vân Thiên không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Cậu thấy thế nào?” Trên mặt Lâm Nhược Nhiên có mấy phần đắc ý.

“Áo T-shirt này, áo ngủ này mà cậu cũng mặc á?” Âu Dương Vân Thiên cảm thấy khó có thể tin.

Lâm Nhược Nhiên cười: “Đương nhiên, nếu không lần sau cùng nhau đi dạo phố, tôi sẽ mặc áo này cho cậu xem.”

“Ế, là cậu nói đó nha.”

Lâm Nhược Nhiên hừ cười: “Nói cho cậu biết, tôi mặc áo này trông rất đẹp trai, cho cậu tức chết luôn.”

Âu Dương Vân Thiên không có nuốt lời, đem thức ăn tối lấy lòng, rửa sạch sẽ, rồi xắn tay áo lên bước vào phòng bếp. Anh nhìn ngó xung quanh tìm kiếm gia vị cùng các dụng cụ nhà bếp, thuận miệng nói: “Bao nhiêu năm rồi cậu không bước chân vào nhà bếp thế hả, may mà tôi có đem một ít gia vị tối, nếu không thì khỏi nấu luôn rồi.”

Lâm Nhược Nhiên ưỡn ngực nghiêm mặt trả lời: “Ngày nào tôi cũng tự nấu nước đó.”

“Như thế mà cậu còn có mặt mũi để khoe nữa hả.”

Người ăn miệng ngán (ý là em Nhiên ngồi chờ ăn nên đuối lý hơn ấy :>), Lâm Nhược Nhiên không thèm ngụy biện nữa.

Đầu tiên, Âu Dương Vân Thiên dùng một ít đậu phụ rán, đậu hũ đông lạnh, chà bông, đậu nành, hạt tiêu trộn vào nhau làm thành món rau trộn khai vị, để cho Lâm Nhược Nhiên vừa ngồi uống bia vừa ăn, còn mình thì đem các nguyên vật liệu đã được rửa sạch ra, chuẩn bị nồi để nấu.

Trước kia, Lâm Nhược Nhiên cũng từng tự mình làm rau trộn, nhưng cậu chưa thử trộn thêm hạt tiêu với chà bông vào lần nào, nếm thử một miếng, hương tiêu thơm lừng tan chảy trong miệng, độ mặn ngọt vừa phải, vị cũng khá là ngon. Cậu rót một chén bia cho mình, ngồi xuống chuyên tâm ăn.

“Aizz, tôi thấy nếu cậu không làm kiểm sát trưởng, thì mở một quán ăn cũng được đó.”

Nhìn động tác rất thuần thục của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên trêu ghẹo nói.

“Ừ, được thì được đó, nhưng mà không có bà chủ.” Âu Dương Vân Thiên nghe Lâm Nhược Nhiên cười giỡn mình, thuận miệng đáp.

Lâm Nhược Nhiên cơ hồ muốn hét lên “Chính là tôi đây nè”, cũng may mà nhịn được, nuốt trở về.

Stop! Sao lại là tôi chứ, cậu cũng có thể làm bà chủ mà, hừ hừ, còn tôi đương nhiên là làm ông chủ rồi. Lâm Nhược Nhiên vừa đem đậu hũ đưa vào trong miệng, vừa cười xấu xa suy nghĩ.

Lúc rau trộn bị Lâm Nhược Nhiên ăn gần hết, đồ ăn nóng cũng đã được dọn lên bàn. Sườn xào chua ngọt, rau xào với giá, tôm rán sốt cà chua, tuy đều là những món ăn gia đình bình thường, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng đã cảm thấy nhất định là ăn rất ngon.

Xới bát cơm nóng hổi, hai người ngồi đối diện bắt đầu ăn.

Đã từng ăn qua đồ ăn do Âu Dương làm, Lâm Nhược Nhiên biết tay nghề của anh quả thực không tệ, cũng chẳng cần nói thêm những lời khen ngợi làm gì, chỉ cần ăn sạch sành sanh các món ăn chính là khích lệ lớn nhất đối với các đầu bếp cực khổ.

“Ừm, kể ra thì biết nấu ăn tốt hơn thật.” Lâm Nhược Nhiên cảm thấy có chút động tâm.

“Nếu cậu muốn học, tôi có thể dạy cho cậu.”

“Thôi, thôi, không cần đâu.” Lâm Nhược Nhiên lắc đầu, cậu sợ phiền toái, hơn nữa lại lười động tay động chân.

“Đồ lười biếng.” Âu Dương Vân Thiên phun ra kết luận.

“Aizz, cậu có biết đặc công rất cực khổ không hả, tôi mà lười á?”

Âu Dương Vân Thiên hiển nhiên không đem lý do của Lâm Nhược Nhiên để vào trong mắt, “Chẳng lẽ công việc ở viện kiểm sát không khổ cực sao?”

“Cậu thường ngồi trong phòng làm việc mà.”

“Những lúc tôi phải chạy đông chạy tây ở ngoài cậu còn chưa thấy đâu.”

Lâm Nhược Nhiên không nói thêm gì nữa, cậu biết nội dung công việc ở viện kiểm sát, cũng biết Âu Dương Vân Thiên làm việc rất cực khổ.

Ăn cơm xong, hai người ngồi xuống nói chuyện phiếm. Tám chuyện trên trời dưới đất một hồi lâu, hai người chợt phát hiện, những thứ mà đối phương thích, thì mình cũng rất có hứng thú. Chơi cùng một trò chơi điện tử, đặt cùng một tạp chí, thường xem thời sự lúc chín giờ, hay mua đồ ở cùng một siêu thị, cho dù nói đến những tin tức xã hội gì, thì người kia đều có thể đón nhận đề tài rồi cùng nhau bình luận.

“Chúng ta có rất nhiều điểm chung.” Lâm Nhược Nhiên rút ra kết luận.

“Ừ, cá tính cùng sở thích của chúng ta cũng khá giống nhau đó.”

Một mối dựa lưng vào ghế sofa, Lâm Nhược Nhiên nói: “Có đôi khi tôi cũng hàn huyên cùng với những người trong cục cảnh sát nhưng lại thấy không hợp nhau, những tin tức tôi quan tâm thì họ không chú ý chút nào cả.”

“Chú ý cập nhật tin tức trên các phương diện thì có thể hỗ trợ công việc tốt hơn đó.”

Âu Dương Vân Thiên thích xem tin tức, nhưng không phải là để tám.

Lâm Nhược Nhiên tay chống cằm, ngẩng đầu hỏi Âu Dương Vân Thiên: “Với trình độ học vấn cùng kinh nghiệm của cậu, làm một luật sư chắc chắn không thành vấn đề, cậu đã từng nghĩ đến chưa?”

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu: “Không được.”

“Hơ? Tại sao?”

Về mặt Âu Dương Vân Thiên vốn đang hơi buông lỏng, lại khôi phục thói quen nghiêm túc bình tĩnh thường ngày: “Tôi không thích, nói thẳng ra là không thích cái vòng luẩn quẩn ấy. Tôi chỉ hi vọng được làm một viên chức phục vụ xã hội, chứ không thích làm một luật sư lắm tiền.”

Lâm Nhược Nhiên cười nói: “Không nhất định, cậu cũng có thể làm một luật sư nghĩa hiệp mà.”

Âu Dương Vân Thiên nhìn Lâm Nhược Nhiên: “Cậu ở trong giới cảnh sát chắc cũng ít nhiều nghe qua một số tin tức. Bản thân tôi chỉ muốn giải quyết những vấn đề thiết thực hơn, còn cái chủ nghĩa cá nhân anh hùng ấy, vẫn là để cho những người yêu thích nó thôi.”

Hai người nói chuyện cho đến xế chiều, lúc đó Dương Vân Thiên mới rời đi.

Sau khi anh đi, một lần nữa Lâm Nhược Nhiên ngồi trong phòng khách tĩnh lặng của mình, cậu cảm thấy có chút mất mát.

Chú thích:

(1) Hamtaro là bé này nè:

nhìn iu chút đi dc í, tròn tròn nộn nộn, mún nựng ghê

Namichan cũng mún có cả bộ sưu tập như anh Nhiên ;_;

cả tập đoàn hamtaro nè, bé nào cũng siêu cấp đáng iu hết á

(2) Kệ cổ: trong bản raw là “bác cổ”, Namichan hem bít là cái gì, wa baidu search cái hình thì được cái này nè, cho nên edit thành “kệ” lun ^^

6. Chương 6

Biên tập: Namichan

Từ sau lần đó, Âu Dương Vân Thiên và Lâm Nhược Nhiên lại liên tục hẹn gặp, không chỉ là ăn cơm với nhau mà còn làm rất nhiều việc khác nữa. Đường như ngoại trừ giờ hành chính phải làm việc ra thì toàn bộ thời gian rảnh rỗi của hai người đều dành cho nhau.

Lâm Nhược Nhiên làm thêm một bộ chìa khóa nhà, giao cho Âu Dương Vân Thiên.

Nhìn chiếc vòng kim loại nho nhỏ có xâu hai chiếc chìa khóa, còn gắn thêm một bé chuột hamtaro xinh xắn, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy kinh ngạc: “Đây là...”

Lâm Nhược Nhiên gãi gãi đầu ngập ngừng nói: “Tính tôi vốn bừa bãi, sợ không cẩn thận lại làm mất chìa khóa, cho nên đưa cậu giữ hộ một bộ, nhờ tôi có làm rớt hoặc tìm không được, thì cùng lắm là đến chỗ cậu lấy chìa khóa là xong, chứ nếu không lại phải tìm người phá ổ khóa rồi tốn tiền mua ổ mới thì phiền lắm.”

Âu Dương Vân Thiên suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, bèn cẩn thận cất chum chìa khóa.

Lâm Nhược Nhiên thấy đạt được mục đích rồi, trong lòng cười thầm.

Mỗi ngày cuối tuần, Lâm Nhược Nhiên thường đến nhà Âu Dương Vân Thiên ăn cơm, sau đó lại lấy lý do là để cảm ơn, hẹn Âu Dương cùng đi xem phim, nghe nhạc, mua sách, hoặc là cùng nhau dạo phố.

Càng làm nhiều việc với nhau, càng cảm giác được những lúc hai người gặp gỡ rồi cùng nhau mua sắm, dạo phố thật giống như một đôi tình nhân vậy, vô cùng vui vẻ; nhưng chỉ vừa chia tay một cái là cả hai lại bắt đầu một mình than ngắn thở dài.

Một ngày nọ, Lâm Nhược Nhiên nhận được một hộp quà xinh xắn.

Trước ánh mắt không ngừng lóe sáng như bóng đèn neon của đám cấp dưới, Lâm Nhược Nhiên nhìn hộp quà màu trắng xinh xắn trong tay.

“Sếp, gần đây sếp nhận được không ít quà nha.”

Nghe nói như vậy, Lâm Nhược Nhiên trừng mắt: “Ai nói!”

Dùng ánh mắt dạy dỗ đám cấp dưới đang hóng hớt nghỉ ngơi một phen, Lâm Nhược Nhiên bước vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại.

Mở hộp quà ra, vừa nhìn một cái, Lâm Nhược Nhiên kinh ngạc không dứt, thì ra là bộ đồ chơi hình chuột hamtaro mình từng ngắm trong tủ kính của tiệm thức ăn nhanh, tổng cộng có chín bé, một bé cũng không thiếu.

Lâm Nhược Nhiên lật qua lật lại hộp đồ chơi trong tay, ngắm không chớp mắt.

Khi đó biết nếu ăn một suất trẻ em thì sẽ được tặng một bé trong bộ hamtaro này, ngày hôm sau Lâm Nhược Nhiên đi làm liền cường bức đám cấp dưới đến đó ăn, đe dọa họ phải ăn để cậu có đủ bộ chín bé hamtaro, nếu không sẽ mở thêm hai khóa huấn luyện taekwondo.

Đám cấp dưới đương nhiên là sợ ăn đòn, nhưng nghĩ đến việc một người đàn ông cao lớn mà lại đi ăn suất trẻ em thì đã rất mất mặt rồi, hơn nữa còn phải xin được tặng bộ đồ chơi thì lại càng mất mặt hơn, cho nên liên tục kêu đau rồi thì bịa đủ mọi lý do, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Lúc ấy, anh hùng Phương Triển Nhan nhảy ra cứu mọi người, nói bé sinh viên đại học nhà cậu ta đi làm thêm ở tiệm thức ăn nhanh, nhờ cậu nhóc hỏi giúp một chút xem có thể xin được một bộ không, kết quả Phương Triển Nhan anh dũng trở lại với bộ mặt xám xịt.

Thì ra bộ hamtaro kia không được sản xuất hàng loạt, chỉ là hàng mẫu thử đưa ra thăm dò thị trường, chờ mẫu này xong rồi mới tung ra mẫu khác, muốn ôm đủ một bộ thì cũng phải tìm kiếm trong một thời gian ngắn, hơn nữa lần này được sản xuất với số lượng có hạn, chỉ được phân phát cho một số cửa tiệm. Cho dù đi ăn ở tất cả các tiệm trong thành phố, thì còn phải xem ‘thiên thời địa lợi nhân hòa’ hay không nữa, may ra mới gom được đủ bộ.

Lâm Nhược Nhiên nghe vậy, nheo mắt nhìn đám thuộc hạ: “Dù sao nhà các cậu ở Đông Nam Tây Bắc gì cũng có, cố gắng gom từng cái là được.”

“Ah không ~ không~~... ĐỪNG... ĐỪNG mà~...”

Cuối cùng cũng bởi vì mức độ khó khăn quá cao, hơn nữa công việc bận rộn, chẳng ai chịu giúp Lâm Nhược Nhiên chuyện này cả. Thế là cả đội ngậm ngùi nhận thêm hai khóa huấn luyện taekwondo, trong lúc tập luyện lần lượt bị cậu chỉnh cho một trận nên thân.

Hiện tại, thấy một bộ chín bé hamtaro xinh xinh xếp ngay ngắn trên bàn, Lâm Nhược Nhiên có chút cảm động.

Không biết Âu Dương đã làm thế nào để gom được cả bộ thế này.

Lâm Nhược Nhiên biết Âu Dương Vân Thiên tuyệt đối sẽ không uy hiếp để có được, với cá tính của cậu ta, nhất định là đã đi ăn để lấy từng con từng con một, hơn nữa chỉ có thể là tự cậu ấy ăn, ai chứ Vân Thiên sẽ không tìm người khác làm hộ đâu. Cậu ấy đã phải ăn ở bao nhiêu tiệm đây? Hơn nữa đã phải ăn bao nhiêu lần? Tối thiểu là đã lần lượt ăn ở các tiệm Đông Nam Tây Bắc khắp nơi trong thành phố rồi.

Lâm Nhược Nhiên tưởng tượng một chút, một người đàn ông cao lớn mặc âu phục tối màu, vẻ mặt nghiêm túc chạy đến tiệm thức ăn nhanh đã cảm thấy không thể tin nổi rồi, hơn nữa lại ăn suất trẻ em rồi còn bắt thăm đồ chơi, khỏe miệng Lâm Nhược Nhiên mới vừa cong lên thành một vòng cung hoàn mỹ, liền hạ xuống.

Buổi tối về đến nhà, Lâm Nhược Nhiên xếp chín bé hamtaro nhỏ xinh ngay ngắn trên tủ, nhìn ngắm một chút, lại cảm thấy mũi chua chua.

Vân Thiên vốn là như vậy, chỉ cần biết mình thích gì, cậu ấy sẽ lặng lẽ đi mua để tặng mình. Có rất nhiều lần, cậu ấy thậm chí không cần hỏi, mà âm thầm quan sát, sau đó sẽ tạo cho mình những niềm vui bất ngờ.

Chẳng lẽ những việc ấy còn chưa tính là theo đuổi sao? Người ta vẫn thường nói, tình càng nặng thì hận càng sâu, nhưng nếu không biết tình cảm của nhau thì lấy cái gì mà hận, lấy cái gì mà tranh giành, rồi sao lại có thể giận chứ? Minh và Vân Thiên đã giảng co lâu như thế rồi, cậu tới tới lui, nhưng ai cũng không chịu vươn tay phá vỡ ranh giới mỏng manh ấy, rõ ràng những lúc gặp gỡ đều có cảm giác yêu thương, nhưng ai cũng không dám mạo hiểm một bước kia.

Mình sợ bị tổn thương thêm lần nữa. Còn cậu ấy thì sao? Có phải là cậu ấy cũng đang sợ? Cậu đang sợ cái gì cơ chứ?

Lâm Nhược Nhiên quyết định thử thăm dò một chút, cậu kéo Âu Dương Vân Thiên đi ra ngoài uống rượu, nói là để cảm ơn bộ hamtaro anh tặng.

Lúc ăn cơm cùng nhau, Âu Dương cũng không nói thêm gì về chuyện bộ đồ chơi hamtaro, anh chỉ nói đơn giản: “Cậu thích là tốt rồi.”

So với mấy bé chuột hamtaro nhỏ xinh, Lâm Nhược Nhiên vẫn thích Âu Dương hơn rất nhiều.

Lâm Nhược Nhiên uống đã ngà ngà say, ngồi ở trong xe taxi, cậu tựa vào vai Âu Dương cười không ngừng.

Âu Dương không yên lòng, mang Lâm Nhược Nhiên về đến tận cửa nhà.

Trước khi lấy chìa khóa ra, Lâm Nhược Nhiên kéo tay Âu Dương Vân Thiên, đôi mắt hoa đào cười lên cong cong phảng phất men say, ánh mắt mông lung dường như có một loại từ tính, khiến cho Âu Dương Vân Thiên biến thành cứng ngắc không chịu nổi, không cách nào nhúc nhích.

“Cảm ơn món quà cậu tặng, tôi rất thích.” Nói xong câu này, Lâm Nhược Nhiên hơi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Âu Dương Vân Thiên.

Động tác của đội trưởng đội đặc công rất nhanh nhẹn, kiểm sát trưởng Âu Dương đang trong tình trạng không phòng bị, kết quả đương nhiên là bị ăn đậu hủ.

Mắt Âu Dương Vân Thiên đột nhiên trừng lớn, đứng đờ ra tại chỗ giống như bị đóng băng vậy.

Lâm Nhược Nhiên cố ý cau mày, miệng méu máo, nheo mắt lại hỏi: “Cậu cảm thấy rất chán ghét phải không?”

Nháy mắt liên tục một lúc mấy cái, Âu Dương Vân Thiên sững sờ lắc đầu: “Không... Không ghét.”

Nhược Nhiên phát tay: “Không ghét là tốt rồi.”

Âu Dương Vân Thiên đã có chút tỉnh táo, lắp bắp hỏi: “Cậu... tại sao lại... muốn... hôn tôi?”

“Để cảm ơn chứ sao. Cậu thu thập bộ hamtaro đó nhất định đã tốn không ít thời gian.”

Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên: “Nhược Nhiên, cậu cũng... cảm ơn người khác như thế sao?”

Lâm Nhược Nhiên bĩu môi: “Ai nói! Chỉ có cậu thôi đó. Chúng ta là bạn thân mà.”

Âu Dương Vân Thiên phảng phất như bị đâm một cú thật mạnh, khuôn mặt bắt đầu nhăn nhó: “Ừm, ừm...”

Mở cửa ra, Lâm Nhược Nhiên quay người lại nói với Âu Dương: “Vân Thiên, về cẩn thận nhé.” Sau đó liền khép cửa lại, dựa người vào cửa, tìm cậu còn đang không ngừng nhảy thành thịch thịch trong ***g ngực.

Lâm Nhược Nhiên vui sướng hài lòng, ngồi xuống bắt đầu viết nhật ký.

Ngày 27 tháng 9, trời đẹp, nhiều mây. Hôm nay mình hôn Vân Thiên rồi, hạnh phúc quá đi!

.

Kiểm sát trưởng Âu Dương về đến nhà, lặn qua lộn lại đến nửa đêm nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh đôi mắt mông lung phảng phất men say của Nhược Nhiên, vẻ mặt đáng yêu mê người, còn có cảm giác ngọt ngào như có một làn nước ấm chảy qua khi đôi môi cậu khẽ chạm vào môi anh.

Không ghét, mình thực sự không ghét chút nào cả! Dường như... mình đã thích Nhược Nhiên mất rồi, hơn nữa có lẽ Nhược Nhiên cũng thích mình giống như mình thích cậu ấy vậy.

Một nụ hôn bất chợt, khiến cho Âu Dương Vân Thiên rối loạn không thôi.

Bước thăm dò kế tiếp diễn ra ở một tuần sau đó.

Lâm Nhược Nhiên lại phải chỉ đạo một khóa huấn luyện, bất quá lần này chỉ có hai ngày, không khổ cực như những lần trước.

“Bắn súng?”

“Ừ.”

Lúc ăn cơm cùng nhau, Lâm Nhược Nhiên bày ra một bộ mặt hớn hỏ dương dương đắc ý: “Kỹ thuật bắn súng của tôi cũng thuộc hạng nhất nhì đó, hồi còn ở trong tổ trọng án đã rất nổi danh rồi.” Nhích tới gần Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên nhỏ giọng nói.

Âu Dương Vân Thiên nhìn người trước mặt, anh cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, khó có thể tưởng tượng được cậu bé vốn ngoan ngoãn nhu nhược năm xưa, nay đã trở thành cao thủ trong giới cảnh sát.

Âu Dương Vân Thiên lái xe đưa Lâm Nhược Nhiên về nhà, vừa mới lên xe, Lâm Nhược Nhiên bắt đầu than thở bả vai của mình đau thế này mỗi thế nọ.

“Đau rất lợi hại phải không? Tôi đưa cậu đi khám bác sĩ nhé?”

Xoa xoa bả vai của mình, Lâm Nhược Nhiên lắc đầu: “Không cần đâu, ngủ một đêm sẽ hết đau ngay í mà. Aizz! Vai cứng đờ cả rồi!”

Tay Lâm Nhược Nhiên lướt qua vai mình, trượt xuống phía dưới, cực khổ nghiêng người một cái, dường như với không tới chỗ đang đau nhức.

Âu Dương Vân Thiên đưa tay ra, đặt lên bả vai của Lâm Nhược Nhiên: “Đau ở đâu?”

“Xuống phía dưới, xuống dưới chút nữa, ừm, chính là chỗ đó đó.”

Âu Dương Vân Thiên nhẹ nhàng xoa bóp chỗ dưới vai: “Người căng cứng cả rồi, thả lỏng một chút đi.”

“Cậu dùng sức một chút đi, a, mạnh hơn một chút, chẳng phải là vừa ăn cơm tối à, sao mà một chút khí lực cũng không có thế.”

Âu Dương Vân Thiên không nhịn được nói: “Aizz, tôi cũng không phải là cậu nha.”

“Người suốt ngày ngồi trong phòng làm việc đúng là vô dụng mà.”

Âu Dương Vân Thiên dùng sức xoa bóp bả vai căng cứng của Lâm Nhược Nhiên.

“Ừm, Vân Thiên, tay nghề bác sĩ Mông Cổ của cậu cũng không tệ lắm nha.”

“Cậu thấy thoải mái hơn chưa?”

Lâm Nhược Nhiên giống như một chú cún con được chủ nhân vuốt ve vậy, khẽ ngẩng cổ lên, khép hờ hai mắt, bộ dạng rất thoải mái, không ngừng nhỏ giọng “ừm ừm”.

“Rất dễ chịu sao?” Âu Dương Vân Thiên bắt đầu hoài nghi, được một người ngoài nghề như anh xoa bóp, thật có thể giúp cho Nhược Nhiên thoải mái hơn sao?

“Lại dùng sức một chút đi.”

Như thế còn chưa đủ mạnh sao? Âu Dương Vân Thiên cảm giác mình đã rất dùng sức rồi mà, nghe cậu nói thế, dứt khoát hung hăng siết mạnh hơn nữa.

“Ah ah...ừm...” Lâm Nhược Nhiên đột nhiên lớn tiếng rên rỉ, không phải là tiếng rên như kiểu kêu lên đau đớn, mà là kéo âm cuối thật dài, trong hơi thở mang theo tiếng rên rỉ.

A! Cảm giác rất gọi tình nha...

Âu Dương Vân Thiên lập tức hóa đá.

Lâm Nhược Nhiên tựa hồ cũng ý thức được một tiếng rên kia của mình có hiệu quả rung động rất lớn, bả vai co lên dựa vào cửa kính im lặng không nhúc nhích.

Qua thật lâu sau, Âu Dương Vân Thiên mới khởi động xe. Lần này anh không dám đưa người về đến tận cửa nhà nữa, anh sợ mình không nhịn được sẽ cùng vào nhà.

Đêm nay tâm tình Lâm Nhược Nhiên vô cùng tốt, ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường.

Quả nhiên Vân Thiên cũng có ý với mình.

.

Âu Dương Vân Thiên đứng ở bên bồn rửa mặt, không ngừng cầm khăn lông ướt lau thật mạnh, vừa lau vừa tự cảnh cáo mình — không được suy nghĩ lung tung nữa, nhưng mà cho đến khi nằm ở trên giường rồi, trong lòng kiểm sát trưởng Âu Dương vẫn còn rất ngổn ngang.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của Nhược Nhiên, không ngờ thân thể của mình lại có phản ứng... Tại sao lại có thể như vậy chứ!

Ra sức vò vò mái tóc của mình, hiện tại Âu Dương Vân Thiên có thể khẳng định một chuyện — anh thật sự... thích Nhược Nhiên.

Âu Dương Vân Thiên biết rằng sau khi hai người gặp lại nhau lần nữa, nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra, chỉ có điều anh không nghĩ tới bây giờ chẳng những từng bước xóa tan khoảng cách giữa hai người, mà tâm tư của mình cũng dần thay đổi, nói chính xác hơn là: chẳng biết từ lúc nào, trái tim của mình đã bị con hồ ly kia trộm đi mất rồi.

Từ trước đến nay Lâm Nhược Nhiên vẫn luôn quán lấy không tha Âu Dương Vân Thiên, định kỳ sẽ tới viện kiểm sát tìm anh, đồng thời mượn cơ hội tám chuyện với Ôn Thiên Thiên để hỏi lung tung này nọ.

Có được một tấm giấy thông hành là gương mặt đẹp trai cùng với giọng nói ngọt ngào, Lâm Nhược Nhiên lượn qua lượn lại trong viện kiểm sát mà không gặp một trở ngại nào cả.

Ôn Thiên Thiên đã hoàn toàn coi Lâm Nhược Nhiên như người phe mình, có chuyện lớn nhỏ gì cũng nói cho cậu nghe.

“Tiệc rượu?”

“Đúng vậy, Âu Dương không nói cho anh nghe sao?”

Lâm Nhược Nhiên nheo mắt lại, lắc đầu.

Ôn Thiên Thiên nói tiếp: “Là tiệc khiêu vũ của công đoàn luật sư, được tổ chức định kỳ, những người đến tham dự đều là luật sư có máu mặt. Âu Dương khá thân với hội trưởng hội luật sư nên đương nhiên là được mời. Mặc dù anh ta không thích những hoạt động xã giao như thế, nhưng mà nể mặt mũi người ta nên cũng miễn cưỡng tham dự.”

Lâm Nhược Nhiên vừa nghĩ tới Âu Dương Vân Thiên không biết khiêu vũ, trong đầu lập tức lóe lên một chủ ý khác.

.

“Cậu dạy tôi khiêu vũ?” Dương Vân Thiên nhìn Lâm Nhược Nhiên hăng hái bừng bừng, không biết sức mạnh hưng phấn này của cậu là đâu mà tới, “Tôi không muốn học.”

Lâm Nhược Nhiên trưng ra một vẻ mặt cậu-chắc-chắn-phải-học: “Cậu tham dự những bữa tiệc xã giao như vậy, cần phải mời người khác khiêu vũ nữa chứ.”

Âu Dương Vân Thiên cương quyết từ chối: “Tôi không học, tôi vốn không thích đến những nơi như thế mà. Đến đó, chỉ nói chuyện với bạn bè thôi còn chưa muốn, chứ nói gì đến chuyện khiêu vũ.”

Lâm Nhược Nhiên len lén cười thầm, cậu đương nhiên biết Âu Dương sẽ không học mà, chẳng qua là hỏi một chút xem thế nào thôi! Nghĩ đến nhiều năm như vậy, Âu Dương vẫn chưa có ôm eo nhảy nhót với người nào, trong lòng cậu vô cùng vui vẻ.

Lâm Nhược Nhiên lại đòi chọn trang phục giúp Âu Dương, đương nhiên là bị từ chối lần nữa. Bất quá Âu Dương Vân Thiên vẫn có chút nhượng bộ, tỏ ý có thể mặc âu phục mà Lâm Nhược Nhiên chọn cho anh lần trước.

“Mấy buổi tiệc như thế này, tôi cũng muốn được xem một chút.” Lâm Nhược Nhiên dựa người vào ghế sofa nhà Âu Dương, nói với vẻ mặt thèm muốn.

“Cục cảnh sát chưa từng tổ chức bữa tiệc nào sao?”

Lâm Nhược Nhiên bĩu môi: “Làm ơn đi! Ngoại trừ đàn ông con trai ra, thì cũng là mấy lão già lụ khụ. Chưa nói đến chuyện cục cảnh sát là cái chùa ra, thì tiệc ở chỗ chúng tôi cũng chỉ là tiệc đứng, ăn qua loa vài miếng cho xong chuyện. Chắc chắn là không giống với hội luật sư rồi, đám luật sư kia nhất định là có tiền, quần áo cầu kỳ đầu tóc bóng loáng, nguy nga lộng lẫy, xa hoa trụy lạc, rồi còn mỹ nữ mặc áo dạ hội thướt tha nữa...”

“Cậu thích những bữa tiệc như thế à?”

“Muốn đi xem, trong cục cảnh sát toàn là những người thô kệch suốt ngày đương đầu với bọn tội phạm, không giống những luật sư nho nhã lịch thiệp chút nào.”

Lâm Nhược Nhiên dựa cằm vào tay vịn của ghế sofa, đôi mắt to tròn chớp chớp, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Âu Dương Vân Thiên: “Vân Thiên, cậu mang tớ đi cùng đi ~, tớ muốn xem như thế nào mà ~.”

Âu Dương Vân Thiên lộ ra vẻ mặt do dự: “Kỳ thực những bữa tiệc thế này rất nhàm chán đó.”

“Tôi sẽ không gây thêm phiền toái cho cậu đâu, chẳng qua là đi xem một chút thôi, tôi chưa bao giờ được tham gia những bữa tiệc cao cấp như thế mà.”

Nhìn vẻ mặt khẩn cầu như cún con của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, phẳng phất có thể thấy được phía sau Nhược Nhiên có một cái đuôi hồ ly đang không ngừng đong đưa.

Cuối cùng, hai người vẫn là cùng lúc xuất hiện ở bữa tiệc của hội luật sư. Lâm Nhược Nhiên thanh tú tuấn mỹ lập tức trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý, rất nhiều người chạy lại hỏi thăm Âu Dương Vân Thiên, cho rằng Nhược Nhiên là người mới tới viện kiểm sát.

Lâm Nhược Nhiên cũng không phát hiện có điều bất ngờ gì xảy ra như cậu đã lường trước.

Một vị luật sư lại gần, liền đem cô gái đang đi bên cạnh mình giới thiệu cho Âu Dương Vân Thiên: “Vân Thiên, đây là em vợ tôi, Mạnh Uyển Đình. Tôi từng nhắc đến cậu trước mặt cô ấy, cho nên cô ấy rất muốn được gặp cậu đó.”

Âu Dương Vân Thiên khách khí bắt tay Mạnh tiểu thư.

Lâm Nhược Nhiên ở một bên nhìn, trong đôi mắt bốc lửa.

Tôi biết thế nào hội luật sư mời Vân Thiên tới đây cũng chỉ là để làm những chuyện như thế này mà, hết đem em gái, em vợ rồi thì em họ, chị họ toàn bộ đều kéo tới giới thiệu cho kiểm sát trưởng đẹp trai trẻ tuổi đầy hứa hẹn đây mà, hừ!

Lâm Nhược Nhiên cố ý đi qua rồi đụng một cái, nở một nụ cười quyến rũ với cô nàng họ Mạnh kia, muốn quyến rũ cô ta cho đỡ ngứa mắt.

Bất quá gần như toàn bộ lực chú ý của cô ta hiển nhiên đều đang đặt ở trên người Âu Dương Vân Thiên.

Lâm Nhược Nhiên thầm nghĩ: so với chính cậu được giới thiệu thành một viên chức bình thường, bạn thân của kiểm sát trưởng Âu Dương thì đương nhiên là Âu Dương vẫn có giá trị hơn rồi.

Len lén quan sát một chút, Lâm Nhược Nhiên phát hiện Âu Dương Vân Thiên tựa hồ không có ý gì với Mạnh tiểu thư kia, bất quá cũng không thể nói rằng trong lòng cậu ta không có ý gì.

Nhân cơ hội Mạnh Uyển Đình đi chào hỏi những người khác, Lâm Nhược Nhiên dựa vào gần Âu Dương Vân Thiên, nói thầm: “Thật đúng là không ủy khuất dòng họ của cô ta chút nào.”

Âu Dương Vân Thiên nghe nhưng không hiểu: “Sao cơ?”

“Mạnh tiểu thư quả nhiên là mạnh mẽ (lỗ mãng)! Mặc bộ váy thiếu nữ như thế, ngực 34D thì sao chứ! Có tự hào cũng chẳng cần khoa trương như vậy.”

Âu Dương Vân Thiên xoay mặt nhìn Lâm Nhược Nhiên: “Sao cậu biết là cô ta 34D?”

Lâm Nhược Nhiên chẳng quan tâm để ý tới hàm ý trong lời của Âu Dương Vân Thiên, hất đầu: “Tôi nhìn là biết. Cậu nhìn cô ta xem, thấy ai cũng cười toe toét.”

Âu Dương Vân Thiên nhìn vẻ mặt như ăn phải giấm chua của Lâm Nhược Nhiên: “Giống tôi không phải là càng tệ hơn sao, thấy ai cũng chẳng cười nổi.”

“Cậu cần bản là mặt bài tú lơ khơ rồi, nếu cười mới là lạ ấy. Còn cô ta có phải đâu.”

Rất nhanh, Mạnh Uyển Đình lại đi tới bên cạnh Âu Dương Vân Thiên, tiếp tục tìm đề tài bắt chuyện với anh.

Lâm Nhược Nhiên phát hiện Mạnh tiểu thư đang uống một cốc nước chanh đá, khó trách cô ta không sợ cái vẻ lạnh như băng của Âu Dương, cũng không sợ vẻ mặt chua lét của mình. Trái lại khóe miệng của Âu Dương mang theo một nụ cười không dễ dàng thấy được, còn bất chợt nghiêng mắt nhìn Lâm Nhược Nhiên một cái, khiến cho trong lòng cậu cảm thấy tức giận.

Sao nào, nhìn tôi ghen thú vị lắm à?

Lúc Âu Dương và Mạnh tiểu thư cùng nhau đi chào hỏi người quen, nhìn bóng dáng hai người đứng chung một chỗ thật xứng đôi, Lâm Nhược Nhiên chợt cảm thấy hoảng hốt.

Lâm Nhược Nhiên lòng dạ rối bời, liệu linh muốn rủ Âu Dương về trước, vốn rất hi vọng Âu Dương sẽ về cùng mình. Cậu cũng to gan phỏng đoán, dựa theo những kinh nghiệm trước đây, Âu Dương sẽ không để cậu đi một mình, hơn nữa cậu ấy cũng đã nói không thích những nơi như thế này, nên Nhược Nhiên cho rằng Âu Dương sẽ về với cậu. Không ngờ kết quả lại khác, Âu Dương ở lại, còn nói: “Cậu về trước đi!”

Lâm Nhược Nhiên về đến nhà, nằm úp sấp trên ghế sofa. Cậu cảm thấy rất lạnh.

Một người mới quen có thể dễ dàng thắng được tình cảm hơn ba mươi năm của mình với Vân Thiên —— bởi vì cô ta là phụ nữ.

Âu Dương Vân Thiên, đồ khốn kiếp!

.

Đầu óc Lâm Nhược Nhiên đang chìm trong một nỗi hoảng sợ mơ hồ, cậu gặp ác mộng.

Rắn! Rất nhiều rắn! Chúng quấn lấy cậu, bò lên bò xuống dọc theo thân thể cậu, cái lưỡi đáng sợ không ngừng thè ra thụt vào, làn da trơn nhẵn, cơ thể mềm oặt di chuyển trên từng tắc da tắc thịt. Cậu sợ đến mức đứng ngây ra một chỗ không dám nhúc nhích, liệu mạng hết lên nhưng cổ họng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Một con rắn lớn uốn éo thân mình chậm rãi trườn lên mặt cậu, há cái miệng ra thật to...

“Ah!” Sợ hãi kêu lên một tiếng rồi choàng tỉnh, Lâm Nhược Nhiên đổ một thân mồ hôi lạnh khiến cho đồ ngủ cũng ướt đầm.

Lâm Nhược Nhiên vô cùng kinh hoảng, cậu co rúm người lùi vào góc giường, hai hàm răng không ngừng va vào nhau, chẳng biết phải làm như thế nào mới có thể chịu đựng đến khi trời hừng sáng.

Mình rất muốn Vân Thiên...

Run rẩy cầm chiếc điện thoại lên, Lâm Nhược Nhiên bấm số máy vô cùng quen thuộc.

Nghe được tiếng “Nhược Nhiên” vang lên thật dịu dàng, Lâm Nhược Nhiên lập tức khóc nức nở: “Vân Thiên, rắn...”

“Nhược Nhiên đừng sợ, tôi lập tức tới nhà cậu!”

Tay run run để điện thoại xuống, Lâm Nhược Nhiên ôm đầu gối, quấn chặt mình trong chăn.

Không kịp hỏi rõ mọi chuyện, Âu Dương Vân Thiên đã vội vã lên xe, đây là lần đầu tiên anh phạm luật nhưng lại phạm hết tất cả những quy định trong luật an toàn giao thông, vượt đèn đỏ, vượt quá tốc độ, đi ngược chiều... Dù sao Âu Dương cũng chẳng nghĩ được nhiều như vậy, bây giờ hình ảnh Nhược Nhiên đang choán hết tâm trí anh.

Âu Dương Vân Thiên gõ cửa kêu to: “Nhược Nhiên, Nhược Nhiên!”

Cửa mở ra, Lâm Nhược Nhiên nhào tới, Âu Dương Vân Thiên nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu: “Nhược Nhiên, đừng sợ, đừng sợ mà...”

“Rất nhiều rắn...”

Không thấy bóng dáng loài động vật nhỏ dài ấy trong nhà Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên biết cậu mơ thấy ác mộng.

Lâm Nhược Nhiên được Âu Dương Vân Thiên ôm vào trong ngực, cậu cảm giác trong nhà có thêm một người, cũng giống như mình được cứu rồi vậy, tâm trạng hoảng hốt kinh sợ cũng dần tan biến, hô hấp bình ổn trở lại.

“Tôi vô dụng lắm phải không?” Cúi đầu xuống thật thấp, Lâm Nhược Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Vuốt ve mái tóc mềm mại của Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên dịu dàng nói: “Không phải đâu.”

Động tác vuốt ve nhẹ nhàng này của Âu Dương chợt khơi dậy những ký ức in sâu trong tâm trí của Lâm Nhược Nhiên.

Hồi còn nhỏ, mỗi lần cậu cảm thấy đau lòng, sợ hãi, mất mát, cô đơn hay tủi thân, Âu Dương đều vuốt nhẹ mái tóc của cậu như vậy. Động tác dịu dàng an ủi trong cái ôm ấm áp này của anh khiến cho cậu cảm thấy mình được dỗ dành, những cảm xúc ngọt ngào nảy lên trong lòng sẽ giúp cậu bình ổn trở lại. Anh là người mà cậu rất tin tưởng, cũng là người đã tiếp thêm sức mạnh cho cậu.

Chăm chú nhìn Âu Dương Vân Thiên, vẻ mặt Lâm Nhược Nhiên trở nên si ngốc.

Đột nhiên trong đầu Lâm Nhược Nhiên chậm rãi hiện lên gương mặt của cô nàng họ Mạnh kia, cậu dồn sức nín lấy cổ áo Âu Dương Vân Thiên, nhìn anh quát to: “Nhìn tôi buồn cười lắm phải không?”

Âu Dương Vân Thiên sợ hết hồn!

“Nhìn tôi buồn cười lắm phải không? Nhất định là rất nực cười rồi! Đi theo cậu, nói thích cậu, cho dù bị cậu gọi là biến thái nhưng vẫn tiếp tục thích cậu! Cậu xem tôi là cái quái gì? Là thú cưng à? Cao hứng thì dắt đi, ôm một cái, có đàn bà thì bỏ chạy bám theo đuôi đàn bà đến nơi khác!”

Âu Dương Vân Thiên xiết chặt tay Lâm Nhược Nhiên: “Nhược Nhiên, cậu đang nói gì vậy?”

Lâm Nhược Nhiên hất tay của Âu Dương ra, lực đạo lớn đến mức dường như muốn bẻ gãy tay anh luôn.

“Nhiều năm như vậy tôi vẫn một mực chờ cậu! Thấy cậu không kết hôn, tôi liền cho rằng mình vẫn có hi vọng! Tôi đúng là ngu nhất thiên hạ mà! Tôi cần quái gì phải chờ cậu! Tôi chưa kết hôn là vì, là vì... chưa tìm thấy người hợp với mình thôi!”

Lâm Nhược Nhiên rống to, sau đó cậu kéo Âu Dương Vân Thiên lên, dùng sức đẩy anh.

“Cút! Cút ra ngoài cho tôi! Tôi không cần cậu! Cút mau!”

Âu Dương Vân Thiên cố gắng trấn an Lâm Nhược Nhiên: “Nhược Nhiên, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện một chút đã...”

“Tôi không nghe! Cậu câm miệng đi! Tôi ghét cậu nhất! Cậu cút ra ngoài! Tôi không nhớ cậu!”

Cuối cùng đội trưởng đội đặc công vẫn không sử dụng đến bản lĩnh của mình, cậu sợ lỡ tay khiến kiểm sát trưởng bị thương, nhưng sức của cậu cũng thừa đủ để lôi anh ra ngoài.

Sau khi đuổi Âu Dương Vân Thiên đi, Lâm Nhược Nhiên lập tức hối hận.

Có lẽ Vân Thiên nói đúng, bình tĩnh ngồi nói chuyện một chút thì hơn, nhưng mà, mình thật sự đá cậu ta ra ngoài mất rồi.

Đáng đời!

Lâm Nhược Nhiên cười khổ, không biết câu “Đáng đời!” này là nói mình, hay là nói Vân Thiên.

Ngồi hồi lâu trong phòng khách, càng ngồi càng cảm thấy bất an, Lâm Nhược Nhiên muốn đi tìm Âu Dương Vân Thiên, nói cho anh biết những lời vừa rồi của cậu không có ý gì hết, chỉ là do cậu quá sợ hãi nên nói nhầm thôi, mong anh đừng để trong lòng.

Bạn bè bình thường cũng được, cuộc sống của cậu không thể thiếu Vân Thiên.

Vội vàng mặc đồ ngủ rồi chạy xuống lầu, Lâm Nhược Nhiên vừa mới ra khỏi cổng của tòa nhà đã thấy Âu Dương Vân Thiên ở cách đó không xa. Anh đang đứng dựa vào xe của mình.

Lâm Nhược Nhiên chợt dừng bước.

Vân Thiên vẫn chưa đi sao? Cũng khá lâu rồi mà cậu ấy vẫn ở đây, vẫn đứng ở dưới nhà mình.

Âu Dương Vân Thiên cũng đã thấy Lâm Nhược Nhiên, anh cất bước đi về phía cậu.

Lâm Nhược Nhiên giật mình, xoay người chạy trở về, nhưng mới chạy được vài bước đã bị Âu Dương bắt được.

“Buông ra! Buông tôi ra! Nếu không tôi kiện cậu tội đánh lén cảnh sát!” Lâm Nhược Nhiên không ngừng giãy dụa.

Âu Dương Vân Thiên nhanh tay ôm cậu rồi bế lại chỗ xe anh đang đậu, nhét vào ghế sau.

“Buông ra! Kiện cậu tội giam giữ trái phép!”

Ghì chặt bả vai Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên ép cậu nhìn mình.

“Vậy còn cậu?”

“Tôi làm sao?”

“Cậu trộm mất trái tim của tôi, chẳng lẽ không cần chịu trách nhiệm?”

Lâm Nhược Nhiên thoáng cái ngậy ngẩn cả người.

Âu Dương Vân Thiên nhìn Lâm Nhược Nhiên, băng giá trong ánh mắt đã hoàn toàn tan chảy, trở nên ấm áp sâu thẳm như mặt biển dưới ánh nắng mặt trời: “Nhược Nhiên, tôi thích cậu. Trước kia, tôi thích cậu như là một người bạn thân. Bây giờ, tôi thích cậu cũng giống như là cậu thích tôi.”

“Thôi đi, tôi không cần cậu thương hại!” Lâm Nhược Nhiên giãy dụa kêu to.

“Tôi không lừa cậu, tin tưởng tôi, Nhược Nhiên, cho tôi một cơ hội, tôi nghĩ bây giờ tôi đã đủ trưởng thành để đối mặt với tất cả mọi chuyện và gánh chịu trách nhiệm. Tôi thật lòng thích cậu!”

Lâm Nhược Nhiên ngưng giãy dụa, mắt mở to nhìn Âu Dương Vân Thiên.

“Nhược Nhiên...” Âu Dương khẽ gọi.

“Ừm, được rồi.” Lâm Nhược Nhiên dùng ánh mắt hấp dẫn Âu Dương, ý bảo anh rằng: “Tới đây tới đây, hôn tôi đi nè.”

Lần này kiểm sát trưởng Âu Dương đã thông minh hơn nhiều.

Ôm chặt người yêu, đôi môi Âu Dương khẽ đặt lên môi Lâm Nhược Nhiên, rốt cuộc cậu cũng biết được hương vị của anh mà cậu hằng ao ước.

Hai đôi môi mềm mại quấn chặt lấy nhau, mút vào, cả hai đều có cảm giác thật thoải mái, thật ngọt ngào.

Hôn một hồi lâu, buông cánh tay đang ôm lấy cổ Âu Dương ra, Lâm Nhược Nhiên hỏi: “Cậu có mang theo chìa khóa nhà tôi không?”

“Sao thế? Đang ở nhà tôi, vội vàng ra ngoài nên không mang theo cái gì cả.”

Tựa vào trong ngực Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên nói: “Mang tôi tới nhà cậu đi. Tôi không mang theo chìa khóa đã chạy ra ngoài rồi, giờ không mở cửa được.”

Âu Dương Vân Thiên cởi áo khoác ra, phủ lên người Lâm Nhược Nhiên, rồi lái xe mang cậu về nhà mình.

Lần thứ hai nằm ở trên giường của Âu Dương Vân Thiên, cảm giác lần này rất khác so với lần trước.

Được Âu Dương Vân Thiên ôm vào trong ***g ngực ấm áp, Lâm Nhược Nhiên cảm thấy thật dễ chịu và an toàn.

Nắm lấy tay Âu Dương Vân Thiên, đùa nghịch những ngón tay của anh, Lâm Nhược Nhiên giương mắt lên ngắm người bên cạnh, trợn mắt nói: “Này, là anh nói muốn hẹn hò trước nha. Còn nữa, hàng đã nhận miễn trả lại đó!” Sau đó cậu lại nhỏ giọng nói thêm: “Em già rồi, bị trả là không chịu nổi đâu.”

“Tin tưởng anh đi, Nhược Nhiên.”

Nhìn Lâm Nhược Nhiên mặc đồ ngủ, một người đàn ông cao lớn như vậy, ở trong mắt Âu Dương Vân Thiên, cậu vẫn giống như một con cún nhỏ, cần được ôm ấp trong lòng bàn tay, cần được che chở yêu thương.

Nghe được ý bày tỏ trong lời hù dọa của cậu, hiểu được toàn bộ tâm ý của cậu đã dành cho mình, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy mình cũng cần phải thẳng thắn một chút. Sau khi đã nói ra những tình cảm ấp ủ sâu trong lòng mình, anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác thật ngọt ngào ấm áp.

Một lát sau, Lâm Nhược Nhiên lại nói: “Là anh trộm tim em trước chứ!”

“Đã không còn quan trọng rồi. Bây giờ tim em là của anh, mà tim anh cũng là của em.”

Kéo cổ áo của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên làm nũng ra lệnh: “Vân Thiên, nói anh yêu em đi!”

Thấy Âu Dương Vân Thiên có chút chần chừ, Lâm Nhược Nhiên lập tức trừng mắt: “Thế nào! Anh dám không nói à! Nói nhanh chút coi!”

Âu Dương Vân Thiên xấu hổ rũ mi mắt xuống, đưa tay ôm lấy Lâm Nhược Nhiên, dán chặt gương mặt của cậu vào người, không để cho cậu thấy vẻ mặt của mình, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Nhược Nhiên: “Nhược Nhiên, anh yêu em.”

Lâm Nhược Nhiên hài lòng ‘ừm’ một tiếng.

Một lát sau, Lâm Nhược Nhiên lại nói tiếp: “Vân Thiên...”

Âu Dương Vân Thiên không biết Lâm Nhược Nhiên còn muốn anh làm gì, không khỏi cảm thấy hồi hộp.

“Vân Thiên, lúc nào chúng ta... làm...”

Kiểm sát trưởng Âu Dương lại bị đông cứng một lần nữa.

Nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Âu Dương, Lâm Nhược Nhiên nheo mắt lại nhìn anh, vẻ mặt không vui: “Sao nào? Anh ghét bỏ em à? Cảm thấy đậu hủ của lão già này chẳng đáng ăn phải không?”

Âu Dương Vân Thiên vội vàng phân trần: “Không phải, không phải mà.”

Nở một nụ cười y chang hồ ly trộm được gà, Lâm Nhược Nhiên nũng nịu cọ cọ vào người anh: “Vây... lúc nào đây? Ngày mai nhé?”

Một lát sau, trong miệng kiểm sát trưởng mới nặn ra được một từ: “Chủ nhật...”

Nghe thấy thế, Lâm Nhược Nhiên trừng lớn hai mắt, sau đó liếc Âu Dương Vân Thiên một cái: “Ừ... thế cũng được. Vậy mấy ngày tới anh nghỉ ngơi dưỡng sức đi, nhớ ăn uống bồi bổ cho tốt vào.” Nói xong, Lâm Nhược Nhiên liền rúc vào trong ngực Âu Dương Vân Thiên, nhắm mắt lại.

Âu Dương Vân Thiên bị đùa giỡn, nở một nụ cười khổ.

.

Lúc tỉnh lại có Âu Dương Vân Thiên bên cạnh, Lâm Nhược Nhiên có cảm giác như mình đang trong một giấc mộng đẹp.

Âu Dương có chứng huyết áp thấp, sau khi tỉnh ngủ không thể lập tức bò dậy, ánh mắt thanh tỉnh xen giữa朦胧 lung, mắt khép hờ khẽ lay động khiến cho người ta có cảm giác thật ngốc nghếch. Lâm Nhược Nhiên nhắm không chớp mắt, ở một bên liên tục cười trộm.

Rửa mặt xong, thay quần áo, trút bỏ cái vẻ ngốc ngốc ban nãy, Âu Dương lại biến thành kiểm sát trưởng kiên nghị lạnh như băng, là tinh anh trong giới pháp luật.

Lúc cùng nhau ăn sáng, Âu Dương Vân Thiên hỏi: “Nhược Nhiên, em chuyển qua đây luôn được không?”

Lâm Nhược Nhiên gật đầu đồng ý.

7. Chương 7

Biên tập: Namichan

Trong mấy ngày kế tiếp, Lâm Nhược Nhiên giống như một con chuột dọn ổ, từng chút từng chút đem đồ mình chuyển đến nhà Âu Dương Vân Thiên, đồng thời nhanh chóng coi nhà của người ta như nhà mình.

Trong thư phòng, Âu Dương Vân Thiên cẩn thận xếp chồng sách và máy tính của Lâm Nhược Nhiên, còn mua thêm một cái bàn mới cho cậu dùng, rồi dọn dẹp để chừa ra nửa tủ quần áo cho cậu xếp đồ vào.

Nhìn trong phòng tắm có thêm một cái khăn lông, một cái cốc có in hình hamtaro; trên tủ lạnh đột nhiên xuất hiện mấy miếng sticker; trên ghế sofa có đặt một chiếc chăn bông mà lúc ngủ trưa Lâm Nhược Nhiên nhất định phải đắp, Âu Dương Vân Thiên cảm thấy thật thú vị.

Mặc dù không gian sống vốn là của một mình anh bỗng nhiên biến thành cuộc sống hai người, nhưng mà do đã quá quen thuộc lẫn nhau rồi, cho nên sau khi ở chung cũng chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại còn có một cảm giác thật mới mẻ.

Lúc cùng nhau ăn tối, Lâm Nhược Nhiên cố ý nói: “Em rất nghèo, không có chút tài sản nào đâu, sau này anh phải nuôi em đấy.”

Âu Dương Vân Thiên lập tức gật đầu: “Ừ.”

Lâm Nhược Nhiên bỏ thêm vài thứ vào tủ lạnh khiến cho Âu Dương Vân Thiên cảm thấy rất tò mò, thừa dịp cậu không chú ý anh liền chạy lại ngó một chút. Kết quả là phát hiện mấy lọ mứt hoa quả và một cái muỗng kim loại nhỏ, mà chỗ tay cầm lại là một bé hamtaro xinh xắn được khắc rất tinh xảo.

Lâm Nhược Nhiên ở một bên thấy được, đi tới, dựa vào người Âu Dương Vân Thiên: “Đây là cái muỗng em thích nhất, thấy thế nào, đáng yêu không?”

“Ừm, rất dễ thương.”

“Có thể cho anh mượn dùng nha! Người khác thì đừng hòng mà động vào đó!”

Một khi đã vượt qua cái ranh giới mỏng manh, thổ lộ tấm chân tình, quan hệ giữa hai người trở nên trôi chảy hơn, làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng cảm thấy ngại ngùng khó xử nữa.

Âu Dương Vân Thiên có cảm giác dường như mình đã lún sâu vào vũng lầy rồi, chỉ cần có một chút thời gian, liền muốn ở chung một chỗ với Lâm Nhược Nhiên, ôm siết lấy cậu mà nói những lời yêu thương từ tận đáy lòng. Trong giờ làm việc, nhiều khi anh đột nhiên muốn gọi điện thoại cho Lâm Nhược Nhiên, muốn nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cậu.

Kiểm sát trưởng Âu Dương không thể không thừa nhận rằng, hiệu suất làm việc của mình đã giảm đi rất nhiều.

.

.

Gần đây vẻ mặt của Lâm Nhược Nhiên rạng rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt càng thêm sáng ngời, nụ cười xán lạn, bộ dạng giống như hoa đào nở.

Ngay cả đồng nghiệp trong cục cảnh sát cũng nhận thấy được niềm hân hoan trên gương mặt cậu, đều suy đoán rằng nhất định gần đây lão hồ ly này đã gặp được chuyện vui gì đó rồi.

Tối hôm đó, hai người dựa sát vào nhau ngồi trên ghế sofa xem TV, lúc chuyển sang kênh giải trí, một bộ phim truyền hình đang chiếu đến cảnh đôi nam nữ nhân vật chính đang hôn nhau, Lâm Nhược Nhiên giương mắt nhìn người đang ôm mình một chút, phát hiện anh xem với vẻ mặt tỉnh bơ.

Lâm Nhược Nhiên nghịch nghịch mấy cái cúc áo trước ngực Âu Dương Vân Thiên, nhẹ nhàng nói: “Vân Thiên, em nói cho mà biết nè, trước kia, mỗi khi thấy người khác hôn nhau, em nghĩ nước bọt ướt át hòa lẫn, đầu lưỡi quấn lấy nhau, thấy ghê thế nào ấy, nhất định là rất đáng ghét. Nhưng giờ lại không thấy như vậy, lúc anh hôn em cảm thấy rất thoải mái, cảm giác bay bổng, em rất thích anh hôn em.”

Cọ cọ nũng nịu trong lòng Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên nói: “Vân Thiên, sau này anh thường xuyên hôn em có được không?”

Âu Dương Vân Thiên đóng băng tại chỗ, thái dương xuất hiện hắc tuyến, từ vẻ mặt điềm tĩnh đều cứng ngắt lại.

Lời của mình có thể khiến anh ấy kinh ngạc đến vậy sao? Đây là đang thể hiện mình thích anh ấy mà. Lâm Nhược Nhiên có chút bất mãn nghĩ.

.

.

Ngày hôm sau Âu Dương Vân Thiên về nhà, Lâm Nhược Nhiên tựa như cún con lon ton chạy ra đón chủ nhân, sau đó hất cằm lên ra hiệu, kết quả là kiểm sát trưởng Âu Dương luôn nghiêm túc cũng chỉ nhẹ nhàng chạm môi, tựa như chuồn chuồn lướt nước vậy.

Lâm Nhược Nhiên mất hứng, vẻ mặt tức giận kêu lên: “Rõ ràng đã nói là em thích anh hôn em, nói như thế rồi mà anh lại không làm theo! Vừa rồi là có ý gì chứ! Tùy tiện chạm nhẹ một chút rồi đẩy em ra? Đầu lưỡi của anh chạy đi đâu rồi? Bị mèo cạp mất rồi à?” Vừa nói vừa lao về phía trước cào cấn, sau đó bị Âu Dương túm lấy áo, giống như gỡ miếng cao dán trên người ra vậy.

Cuối cùng Âu Dương Vân Thiên quyết định ôm lấy Nhược Nhiên mà vuốt ve, mới có thể ngăn lại ý đồ hành hung của cậu, rồi bế cậu đặt trên sofa.

“Nhược Nhiên, nhắm mắt lại.”

Lâm Nhược Nhiên phụng phịu, không thèm nghe theo, mắt lại trợn to hơn nữa.

Anh phát ra nụ cười trầm thấp: “Nhược Nhiên, cái gọi là chết mà không nhắm mắt chính là đáng vẻ hiện giờ của em đấy.”

“Hừ!”

Đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại trước trán Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên dịu dàng dỗ dành: “Ngoan nào, nhắm mắt lại đi.”

Tuy vẫn còn giận, nhưng cậu vẫn nhắm hai mắt lại, còn không quên dặn một câu: “Sau này không được làm qua loa như vậy nữa đó!”

“Tuân lệnh.” Âu Dương Vân Thiên đặt lên môi cậu một nụ hôn ngập tràn yêu thương.

Cuối tuần, hai người đều ở nhà, bầu không khí trở nên thật quái dị.

Vừa mới hơn chín giờ, Lâm Nhược Nhiên đã ầm ĩ muốn đi tắm, sau đó mặc bộ đồ ngủ in hình hamtaro cậu thích nhất, nới lỏng ba khuy áo trước ngực, nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa.

Cá đã nằm chết dí trên thớt, đao lại lẩn sang một bên, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Lâm Nhược Nhiên rút cuộc nhịn không được: “Này! Em nói cái người ngồi bên kia ấy, có phải định đóng đô ở đó luôn không đấy?”

Âu Dương Vân Thiên ngượng ngừng chậm rãi đi đến, ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược Nhiên.

Lâm Nhược Nhiên hỏi: “Anh muốn làm trên ghế sofa à?”

Âu Dương Vân Thiên lấp bắp mấy tiếng, không thể nghe rõ anh nói gì.

Lâm Nhược Nhiên lại nói thêm: “Không làm coi như xong! Nhưng mà, em nói cho anh biết, sau này có muốn cũng không cho anh làm!”

Mới vừa đứng dậy bỏ đi, liền bị Âu Dương Vân Thiên ôm lấy từ phía sau.

“Anh... không rõ lắm.”

Vào phòng ngủ, Lâm Nhược Nhiên xếp chân ngồi trên giường, Âu Dương Vân Thiên ngồi ngay ngắn cuối giường, hai người nghiêm túc, vẻ mặt như đang ở trong một cuộc họp vậy.

“Ừm, em hỏi anh, nhà anh có... bao cao su không?”

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu.

Lâm Nhược Nhiên vừa nghe liền lên giọng dạy dỗ: “Này, anh biết không, xã hội hiện đại, đàn ông lúc nào cũng phải chuẩn bị bao cao su bên người, đó cũng là một loại lễ nghi đấy.”

Âu Dương Vân Thiên lập tức giải thích, vẻ mặt rất trịnh trọng: “Anh không có thói quen đó, ý anh là, anh không phải một người đàn ông tùy tiện, em hiểu chưa?”

“Vậy anh nghĩ em tùy tiện à! Em nhiều năm như vậy vẫn là xử nam là vì tên khốn chết tiệt nào hả!” Lâm Nhược Nhiên vừa nghe thấy liền hùng hổ kêu gào, đồng thời lấy gối đánh mạnh người kia mấy cái.

“Anh mua... thuốc bôi trơn.”

Lâm Nhược Nhiên xòe tay ra: “Đưa cho em.”

Kéo cái ngăn tủ ở đầu giường lấy ra một lọ màu xanh, Âu Dương Vân Thiên không đưa cho Lâm Nhược Nhiên như cậu yêu cầu, mà nhích lại gần sát Nhược Nhiên, nhìn cậu chăm chăm.

Đột nhiên Lâm Nhược Nhiên cảm thấy cả người rét run, trong đầu vang lên cảnh báo, sự tình quả nhiên không phát triển theo hướng mà cậu mong muốn.

“Cho em?”

“Thì sao?”

“Em nghĩ, em có thể...”

Lâm Nhược Nhiên ngoài mặt trong yếu kêu lên: “Em thế nào, tất cả mọi người đều là đàn ông, em...”

Âu Dương Vân Thiên nhấn mạnh từng chữ: “Không-có-khả-năng.”

Lâm Nhược Nhiên rũ vai. Mình đương nhiên biết là không thể, muốn áp đảo Vân Thiên, so với lên vũ trụ còn khó hơn. Mấu đàn ông như anh, sớm biết mình ở trước mặt chỉ có thể bị ăn sạch từ đầu tới chân thôi.

Đèn phòng ngủ tắt, trong bóng tối có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, hai người đều xấu hổ nhưng lại có chút mong chờ.

Được bàn tay to lớn ấm áp của Âu Dương Vân Thiên ôm lấy, Lâm Nhược Nhiên cảm thấy thật an toàn. Có thể mang lại cảm giác an toàn cho một đặc công như cậu, chỉ có anh mà thôi.

Áo ngủ bị cởi hết, cảm giác da thịt chạm vào nhau khiến cho tim Lâm Nhược Nhiên đập mạnh không ngừng.

Dịu dàng hôn, bắt đầu từ trên trán, sau đó đến mắt, chóp mũi, gương mặt, đôi môi.

Rất thích cảm giác môi lưỡi quấn vào nhau, cậu ôm chặt lấy cổ Âu Dương Vân Thiên, liên tục hôn lấy anh.

Từ môi đến cằm, chậm rãi chuyển xuống ngực, dùng lưỡi liếm láp đùa giỡn nụ hoa xinh xinh mẫn cảm, đồng thời ngón tay anh chậm rãi vuốt ve đến khi chạm vào môi cậu, nhẹ nhàng niết, rồi đưa vào trong miệng.

Từ đáy lòng nổi lên từng trận tê dại, Lâm Nhược Nhiên vô thức ngậm lấy ngón tay Vân Thiên, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ.

“Nhược Nhiên, em thật ngoan...”

Âu Dương Vân Thiên vẫn tiếp tục di chuyển xuống dưới, chậm chậm hôn đến bụng, Nhược Nhiên có cảm giác khớp xương toàn thân đều mềm nhũn, một chút sức chống cự cũng không có, chỉ có thể khẽ rên rỉ nức nở như một con thú nhỏ.

Phân thân đã thẳng đứng từ lâu, bị ngậm trong khoang miệng nóng ướt, Lâm Nhược Nhiên nâng thất lưng, thỏa mãn kêu lên.

“Ahhh... Vân Thiên...”

Đầu lưỡi mềm nhẹ quăn quanh, đồng thời ngón tay cũng liên tục xoa nắn, Nhược Nhiên cảm thấy, mình thật sự đã bị Vân Thiên làm tan chảy hoàn toàn.

Sau một đợt cao trào, Âu Dương Vân Thiên vừa dịu dàng an ủi vừa hôn lên chỗ mẫn cảm giữa hai chân Lâm Nhược Nhiên, lại một lần nữa khiến cậu rên rỉ không ngừng.

Bất an giãy dụa thất lưng, Lâm Nhược Nhiên càng ngày càng khao khát được tiếp nhận nhiều hơn.

Thân thể bị lật lại, đổi thành nằm úp sấp trên giường, sau đó chiếc cổ tinh tế ngập tràn những nụ hôn nóng bỏng của Âu Dương.

“Ừm... ahh... Vân Thiên, đừng...”

Giọng Âu Dương trầm thấp mà rõ ràng, phảng phất như thấm thấu vào từng tế bào của Lâm Nhược Nhiên: “Yên tâm, sẽ không lưu lại vết tích nào cho người khác thấy đâu.”

Anh chậm rãi hôn từ bả vai cậu xuống đến thất lưng, sau đó, ngay cả cái mông cong cong cũng được anh nhẹ nhàng nheo một cái.

Nhìn Lâm Nhược Nhiên nằm dưới khe rên rỉ như một con mèo nhỏ, Âu Dương Vân Thiên nghĩ cậu lúc này thật sự rất đáng yêu, khi được mình vuốt ve, trông cậu thật yếu đuối mỏng manh khiến người ta không kìm được mà muốn yêu thương.

Con người ta, cho dù là ai, mỗi lần đắm chìm trong tình yêu đều trở nên thật yếu đuối! Lâm Nhược Nhiên hiện tại đã dỡ bỏ tất cả phòng bị, hoàn toàn mở rộng cánh cửa tâm hồn lẫn thể xác đón anh vào. Thật ngoan ngoãn, quả thực không giống như bình thường chút nào, Âu Dương cảm thấy đáng vẻ này của cậu càng thêm đáng yêu.

Cảm giác được nơi phía sau chưa từng bị người khác đụng qua có cái gì đó vừa nóng ấm vừa ẩm ướt di chuyển, không ngừng liếm nhẹ, tiếng rên rỉ của Nhược Nhiên bỗng nhiên cao vút.

“Ahhh... Vân Thiên, đừng...”

Địa phương rất mẫn cảm bị một sự ẩm áp đặc biệt kích thích, Lâm Nhược Nhiên thoáng cái liền nhịn không được

Bị đầu lưỡi kích thích và vé vuốt nơi đang đóng chặt kia, ngón tay dính đầy chất bôi trơn khẽ tiến vào khám phá, cẩn thận từng chút, từng chút một.

Cảm thấy đau đớn, Lâm Nhược Nhiên bắt đầu lo lắng vặn thất lưng, muốn chống cự.

“Ngaoan nào, đừng cử động.”

“Đau...”

“Chờ chút nữa sẽ không đau.”

Ngón tay ở phía sau thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng di chuyển, tay còn lại xoa nắn an ủi trên người Nhược Nhiên. Chậm rãi buông lỏng lỏng, cậu thấy dường như không còn đau như lúc đầu nữa, dần dần nổi lên khoái cảm khiến cho cậu ngày càng thoải mái.

Cảm giác trên lưng mình có thêm một trọng lượng cơ thể đè xuống, Nhược Nhiên đột nhiên tỉnh ngủ.

“Em không muốn, em không muốn...”

Giấy dựa muốn người trên lưng xuống, nhưng lại bị Âu Dương Vân Thiên đè lại.

“Lúc này mà em còn dám nói như thế hả.”

“Em không muốn kiểu này, đáng ghét.”

“Vậy em muốn thế nào?” Mang theo vẻ mặt đen như dát nôi, giọng điệu của Âu Dương Vân Thiên nghiêm túc, nắm lấy bả vai Lâm Nhược Nhiên hỏi.

“Em muốn... nhìn thấy anh.” Lâm Nhược Nhiên nói không ra hơi, cậu ghét cái tư thế này, muốn đổi tư thế khác.

“Hừ, lúc nào rồi mà em còn muốn giận dỗi.”

Cơ thể bị lật lại, chuyển thành hai người đối mặt nhau.

Thấy cơ thể đẹp dễ rắn chắc của Âu Dương Vân Thiên, tim Lâm Nhược Nhiên đập thành thịch.

Vóc người Vân Thiên thật đẹp, trên người không có chút sẹo nào.

Phát hiện người phía dưới đang có tư tưởng mất tập trung, Âu Dương Vân Thiên nhéo mũi cậu một cái: “Em chuyên tâm một chút cho anh.”

Lâm Nhược Nhiên che mũi, dùng ánh mắt kháng nghị.

Âu Dương Vân Thiên hừ nhẹ: “Em chẳng có chút lẳng mạn gì cả.”

“Ai nói thế, em...”

Vừa định nói, môi đã bị một đôi môi khác ngăn lấy, không nói được khiến cậu đành phải thừa nhận rằng bản thân mình không lẳng mạn.

Một lần nữa âu yếm vuốt ve người phía dưới một phen, bầu không khí có chút thay đổi, cảm giác ấm áp ngọt ngào lại tràn về, Âu Dương Vân Thiên gác chân Lâm Nhược Nhiên lên vai mình, sau đó đỡ lấy thắt lưng của cậu.

Cảm giác có cái gì đó cọ cọ tiểu huyệt của mình, sau đó, ba loại cảm giác nóng, cứng, đau đớn cùng lúc kéo tới.

Thắt lưng giấy dựa không an phận, Lâm Nhược Nhiên rên rỉ: “Vân Thiên, đau... không muốn...”

“Ngoan nào, thả lỏng, chờ chút sẽ không đau nữa.”

Vật thể thô to lại nóng rực chậm rãi tiến vào cơ thể, cái cảm giác mạnh bạo này khiến Lâm Nhược Nhiên thoáng cái chảy nước mắt.

Thì ra mới vừa rồi Vân Thiên dụ dỗ như vậy, là để che dấu việc anh cần phải làm này!

Lâm Nhược Nhiên động đây mãi không được, bị ôm chặt không rời, nghĩ thầm trước đây Vân Thiên rất nuông chiều mình, sao lúc này lại mạnh mẽ thế, quả nhiên đàn ông trên giường đều là cầm thú!

“Đau... Em không muốn...”

“Ngoan... Buông lỏng một chút.”

Bị xuyên vào càng lúc càng sâu trong cơ thể, Lâm Nhược Nhiên nức nở, sau đó nắm chặt lấy cánh tay Âu Dương Vân Thiên.

“Ngoan... Buông lỏng một chút.” Âu Dương Vân Thiên không ngừng lặp lại những lời này, đè lại thân thể đang giấy dựa của Lâm Nhược Nhiên.

Lâm Nhược Nhiên nước mắt tuôn trào: “Đáng ghét, thả lỏng kiểu gì! Đau quá! Anh phải làm mẫu một lần cho em biết chứ!”

Ngưng động tác tiến vào, Âu Dương Vân Thiên cúi xuống, vùi mặt vào hõm cổ của cậu: “Nhược Nhiên, em thật đáng yêu, thật sự... Anh sẽ yêu em thật nhiều.”

Sau khi toàn bộ chiều dài đã nằm trọn trong thân thể cậu, Âu Dương Vân Thiên không lập tức chuyển động, chờ cậu thích ứng được cảm giác này đồng thời cũng không ngừng hôn, vuốt ve, vỗ về người đang khóc kia.

“Đồ lừa đảo...” Lâm Nhược Nhiên hừ nhẹ, nước nở lên án.

Anh vuốt khê tóc mái trên trán của cậu.

Cơ thể dần thả lỏng, cảm giác sự đau đớn đang dần vơi đi.

Âu Dương Vân Thiên chậm rãi di chuyển, cảm giác kì dị bắt đầu xuất hiện trên người Nhược Nhiên. Theo mỗi lần ra vào, chỗ mềm mại ấm áp bên trong cơ thể không ngừng bị ma sát, khiến cậu cảm thấy một cổ ngứa ngáy dâng lên như thủy triều, từng đợt sóng hưng phấn không ngừng xô tới.

Âu Dương chuyển động càng nhiều, thần trí Lâm Nhược Nhiên lại càng bị anh làm cho mê loạn. Khoái cảm dần dần tích lũy, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, ngay lúc chuẩn bị bùng nổ, Âu Dương Vân Thiên cúi người, vừa tiến vào thật sâu, vừa mạnh mẽ hôn lên đôi môi một cậu, nuốt lấy những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Cảm giác cực khoái dần tan biến, hai người nằm ôm nhau, bầu không khí trong phòng ngủ thật kiêu diễm, tiếng thở dốc càng đặc biệt gợi tình.

Ôm lấy cậu, Âu Dương Vân Thiên một bên vuốt ve bờ vai, một bên nhẹ hỏi: “Còn đau không?”

“Ừm.”

“Cũng rất thoải mái đúng không!”

Lâm Nhược Nhiên không cam lòng bĩu môi.

Đột nhiên cảnh giác, Lâm Nhược Nhiên đưa tay chột chột ***g ngực Âu Dương, bộ dáng như ép cung phạm nhân: “Anh học những thứ này từ đâu... Hả? Nói!”

Vẻ mạnh mẽ vừa khôi phục liền trở thành ôn hòa vô hại, ấp úng một hồi, mới phun ra mấy từ: “Internet.”

“Anh thật đúng là con người hiểu học nha, sau này không cho phép xem nữa!”

“Tuân lệnh.”

Bé Nhược Nhiên vào phòng tắm, giúp cậu rửa sạch thân thể, sau đó lấy khăn tắm quấn kỹ rồi ôm ra ngoài.

Xương cốt nơi thắt lưng Lâm Nhược Nhiên đang đau nhức, rất tự nhiên tiếp nhận phục vụ của Âu Dương Vân Thiên.

“Này, anh so ra chỉ cao hơn em có chút xíu, sao có thể ôm em dễ dàng như vậy?” Dựa lưng vào ***g ngực Âu Dương, mười ngón tay đan vào nhau, chuẩn bị đi gặp Chu Công, Lâm Nhược Nhiên không cam lòng hỏi.

“Em rất gầy.”

“Ai bảo thế!”

“Ừm, được rồi, không gầy, là cơ thể chỉ có da thịt, không có mỡ thôi.”

“Vậy thì có khác gì đâu.”

Được ôm chặt từ phía sau, cảm giác thật ấm áp thoải mái có thể hình dung, Nhược Nhiên chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu cảm được Vân Thiên dịu dàng hôn lên gương mặt và vành tai của mình, khe khẽ thì thầm: “Anh yêu em.”

.

.

Ngày hôm sau, Lâm Nhược Nhiên vừa tỉnh dậy liền kêu đau, từng cơn đau đớn mãnh mẽ ập đến, nửa người dưới giống như bị xe cán qua vậy!

Thì ra thoải mái một chút, phải đổi bằng nhiều khổ cực như thế.

Biết Lâm Nhược Nhiên có tật cũ là tỉnh dậy phải đi đánh răng ngay, Âu Dương Vân Thiên liền nhẹ nhàng bế cậu vào phòng tắm, giúp cậu lấy nước súc miệng, kem đánh răng. Rửa mặt xong, anh lại ôm cực cứng lớn xác này ra khỏi phòng, đặt lên giường.

“Em đói bụng.” Trùng mắt nhìn Vân Thiên, Nhược Nhiên hùng hổ nói.

Đến khi nhìn thấy đồ ăn trong bát, Lâm Nhược Nhiên tức giận muốn lao tới bóp chết anh.

Cơm đậu đỏ! Anh cho rằng tôi là cái gì hử!

Nghiến răng nghiến lợi nguyên rửa một trận, Lâm Nhược Nhiên nhất quyết không ăn, cái kinh như con mèo nhỏ, chỉ còn thiếu gương nanh múa vuốt nữa là y chang.

Âu Dương Vân Thiên ngồi xuống bên nhường, cẩn thận dỗ dành: “Ngon lắm, thật đấy, em ăn rồi biết.”

“Đừng gạt em! Không ăn! Đi làm cái khác mau!”

“Ngoan nào, anh thổi cho đỡ nóng rồi, thử một miếng, đậu đỏ này anh phải ngâm nước một ngày một đêm đấy, em nhìn xem, khẳng định vừa mềm lại vừa dẻo, nếm thử xem này.”

Lâm Nhược Nhiên nhú mồm nghi ngờ.

“Ăn đi, nào.”

Không chịu nổi sự nhõng nhẽo, Nhược Nhiên đành xúc một thìa bỏ vào miệng, phát hiện quả nhiên thật thơm ngon mềm dẻo, đường hoàn toàn tan chảy thấm thấu vào từng hạt nếp, hương vị không tồi chút nào.

Ăn hết một bát cơm đậu đỏ, Lâm Nhược Nhiên có cảm giác như mình bị mắc lừa, bởi vì rõ ràng cơ thể cậu vẫn mạnh khỏe, thế mà... Mới qua một đêm, đột nhiên phát hiện mình trở nên yếu thế mất rồi?

Nằm bẹp dí trên giường đến nửa buổi chiều, thừa dịp Âu Dương không chú ý, cậu lén vào thư phòng viết nhật kí.

“Ngày 7 tháng 12, trời ráo. Hôm nay, à không, là tối qua chứ, mình và Vân Thiên... Anh ấy còn nói mình không lãng mạn, thật quá đáng...”

Sau đó bị phát hiện, vội vàng giấu quyển nhật kí đi, lại bị Âu Dương Vân Thiên bế trở về phòng ngủ.

Ôm nhau nằm một chỗ, cùng nghe bản nhạc hòa tấu piano không biết tên của Âu Dương, một buổi chiều nhẹ nhàng, dường như cũng khiến cho căn phòng tràn ngập màu hồng.

“Em có thể yêu cầu một chút không?”

Lâm Nhược Nhiên đột nhiên nói như thế, lập tức Âu Dương Vân Thiên lộ ra vẻ mặt đề phòng.

“Vẻ mặt này là sao chứ!” Lâm Nhược Nhiên thấy Âu Dương không đồng ý, lập tức chất vấn.

“Ừm, em muốn làm gì?”

Lâm Nhược Nhiên cười hì hì: “Cũng không có gì, muốn sờ anh một chút.”

“Tối qua sờ chưa đủ sao? Đêm nay cho em sờ.”

“Không thêm, em muốn sờ bây giờ cơ, không cho phép anh chống cự!”

Lông mày Âu Dương Vân Thiên nhíu chặt, ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng gật đầu: “Biểu hiện hôm qua của em rất tốt, nhường em một lần, nhưng mà không được làm chuyện gì khác người đó.”

Lâm Nhược Nhiên cười đắc ý, sau đó ra lệnh: “Nhắm mắt lại.”

Âu Dương Vân Thiên nhíu mày làm theo.

Đưa tay nhẹ vuốt hàng lông mi của anh, vẻ mặt cậu như có phát hiện mới: “Vân Thiên, lông mi anh thật dày, hăm mộ quá đi, từ lâu đã muốn được sờ vào rồi.”

Âu Dương Vân Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm giác được mũi mình bị cắn một cái, anh mở mắt.

“Hừ, mũi của anh sao lại đẹp thế chứ, đến chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ cũng không chỉnh sửa được như vậy, đáng ghét, sớm đã muốn cắn một cái.”

“Em đùa đủ chưa.” Thả dài một hơi, Âu Dương Vân Thiên hỏi.

Lâm Nhược Nhiên trừng to hai mắt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người trước mặt, cậu đương nhiên là sẽ không bị dọa, nhưng mà thầm nghĩ... Vẫn là hiền lành một chút đi!

“Ừm.”

Bị kéo vào một ***g ngực ấm áp, Lâm Nhược Nhiên đã ngoan ngoãn rồi, rúc vào trong ngực người yêu.

.

.

Trải qua một cuối tuần khó quên, trước lúc đi làm, Lâm Nhược Nhiên không ngừng đi tới đi lui trước gương.

Âu Dương Vân Thiên cầm chìa khóa xe nói: “Không cần soi nữa, em rất tuần tú.”

Lâm Nhược Nhiên hừ một tiếng, không tình nguyện rời khỏi phòng ngủ.

Vừa bước vào phòng làm việc, ngay lập tức nghe được câu “Sắc mặt sếp hôm nay thật tốt nha.”

Lâm Nhược Nhiên liếc xéo đám cấp dưới, đoán xem những lời này là có ý gì.

Âu Dương Vân Thiên ở viện kiểm sát cũng được khen một câu y chang: “Sắc mặt hôm nay thật tốt.”, nhưng không một ai có thể đoán được tâm tư thật sự ẩn giấu đằng sau vẻ mặt nghiêm túc của anh.

Ở chung với nhau, Lâm Nhược Nhiên và Âu Dương Vân Thiên tiến vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, rất khó chia lìa.

Lâm Nhược Nhiên phát hiện, Âu Dương Vân Thiên quả nhiên lãng mạn hơn mình rất nhiều. Anh rất có lòng, thường tặng những món quà nhỏ cho cậu, từ cái kẹo cậu thích đến những CD nhạc thật hay, sau khi tan việc cũng sẽ lên kế hoạch, đưa Nhược Nhiên đi ăn ở nhà hàng mới mở, chín giờ rưỡi thì cùng xem phim, buổi tối cùng nhau lái xe ra bờ sông, thưởng thức vẻ đẹp mỹ lệ của thành phố dưới trời đêm.

Hiện tại tất cả việc nhà đều được một mình Âu Dương ôm lấy, Lâm Nhược Nhiên chỉ cần nằm một chỗ trên ghế sofa làm ông lớn là được rồi.

Cậu không nghĩ anh lại tài giỏi đến thế, là một tiến sĩ luật, không chỉ hoàn thành tốt công việc ở viện kiểm sát, ngay cả công việc nhà cũng rất mát tay.

Bị tình yêu cuồng nhiệt làm cho mơ hồ, Lâm Nhược Nhiên thầm nghĩ: nên mau chóng dọn hẳn đến nhà Vân Thiên ở thôi, được hưởng thụ đãi ngộ cấp năm sao như thế này thật là tuyệt.

Lâm Nhược Nhiên ở nơi này, ngoại trừ phòng ngủ, tất cả những nơi khác đều là vênh đến tận trời muốn gì làm nấy, chỉ có điều một khi đã vào phòng ngủ, cậu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, mặc dù cảm thấy có chút không cam lòng nhưng chẳng thể làm gì khác.

Một sáng chủ nhật đẹp trời, Lâm Nhược Nhiên ngủ quên, lúc mở mắt ra đã gần mười giờ rồi. Trong cơ thể còn lưu lại dư vị của buổi tối cuồng nhiệt hôm qua, cậu không muốn cử động, tiếp tục nằm ì trong chăn.

Híp mắt thấy Âu Dương Vân Thiên đang cầm cái bình, tưới nước cho mấy chậu cây cảnh trong phòng khách, sau đó lại thấy anh ra sân thượng ôm đồng quần áo khô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng mở tủ, lấy bàn là ra, cắm vào ổ điện, bắt đầu là quần áo. Trong không khí thoang thoảng mùi thơm của bánh mì nướng.

Buồng cái áo sơ mi đang là xuống, Âu Dương Vân Thiên đi tới, vuốt ve tóc Lâm Nhược Nhiên: “Tỉnh rồi à.”

“Vân Thiên, em yêu anh.”

Nhìn thấy đôi mắt ướt át của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên không biết cậu bị làm sao, vẻ mặt không giống như gặp ác mộng hay là có chuyện buồn, cho nên yên tâm hôn lên thái dương cậu.

“Vân Thiên, đừng rời xa em.”

“Ừ.”

Những lời này vừa mới nói ra, ngay buổi tối hôm sau Lâm Nhược Nhiên không về nhà.

8. Chương 8

Biên tập: Namichan

Bình thường, cho dù công việc bận rộn tới cỡ nào, buổi tối Lâm Nhược Nhiên nhất định sẽ về nhà, thế nhưng tối nay chờ mãi vẫn chưa thấy cậu về, cũng chẳng gọi điện thoại thông báo, Âu Dương Vân Thiên vô cùng lo lắng, không biết phải làm sao. Mặc dù anh hiểu rất rõ tính chất công việc của cậu, cũng biết nó có rất nhiều điều phải giữ bí mật. Từ khi hai người bắt đầu ở cùng nhau, trong lòng anh đã luôn nhớ rõ.

Một mình ngồi trong phòng khách, anh thở dài.

Từ khi ở chung, hai người đều rất ăn ý tuân thủ một quy tắc, mặc dù không có thương lượng với nhau hay nói thẳng ra, nhưng cả hai đều im lặng mà làm theo, ví dụ như ở nhà chưa từng nói đến chuyện công việc, chưa bao giờ hỏi qua công tác của người kia, cho dù rất thân mật nhưng vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Bọn họ đều rất tôn trọng công việc của nhau, chẳng bao giờ có ý định tìm hiểu thêm khiến người kia khó xử.

Hiện tại Âu Dương Vân Thiên đang rất lo lắng, anh bắt đầu sợ rằng Nhược Nhiên sẽ bị thương hay gặp chuyện gì đó nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này anh cảm thấy thật hối hận, anh đã để cậu chờ nhiều năm như vậy, lãng phí biết bao nhiêu thời gian và tuổi trẻ, nếu như anh đến bên cạnh và chăm sóc cho cậu sớm hơn thì hay biết mấy.

Một mình nằm trên chiếc giường lớn, thiếu mất cơ thể ấm áp hàng đêm anh vẫn ôm trong vòng tay, trong lòng anh cảm thấy thật trống rỗng.

Cuối cùng, buổi tối ngày hôm sau Lâm Nhược Nhiên đã trở về.

“Em có một cuộc họp phải giữ bí mật.”

Rốt cuộc Âu Dương cũng có thể buông xuống tảng đá lớn đang đè nặng trong tim mình.

“Lo lắng cho em sao?” Nắm lấy tay Vân Thiên, Nhược Nhiên gối lên đùi anh hỏi.

“Ừ.”

Mặc dù Vân Thiên chỉ “Ừ” một tiếng, nhưng Nhược Nhiên hiểu rõ, đây là phương thức biểu đạt tình cảm của anh.

Không lâu sau, Lâm Nhược Nhiên nhận được nhiệm vụ, cấp trên lại muốn cậu đảm nhận việc chỉ đạo một chương trình huấn luyện.

“Huhu, tội nghiệp mấy cái xương của em quá đi.” Trước khi lên đường, Lâm Nhược Nhiên nằm úp sấp trên ghế sofa khóc thét.

.

Ngày thứ bảy ba tuần sau đó, buổi sáng Âu Dương Vân Thiên có một cuộc họp ở viện kiểm sát, buổi trưa về nhà, vừa vào cửa liền thấy Lâm Nhược Nhiên đang nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách.

Đồ đạc này, sao lại ngủ ở đây chứ.

Đang đắp tấm chăn bông in hình hamtaro yêu thích, gương mặt say ngủ của Nhược Nhiên đỏ hồng, trông thật giống một chú heo con đáng yêu.

Âu Dương Vân Thiên nhẹ nhàng đi vào, thay quần áo ở nhà, rồi đi vào bếp chuẩn bị nguyên liệu cho bữa ăn tối, sau đó ngồi xuống bên cạnh ghế sofa trông chừng Lâm Nhược Nhiên.

Lúc lật xem tạp chí, anh cũng rất cẩn thận, cố gắng không để phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đến tận hơn sáu giờ chiều, Lâm Nhược Nhiên mới thức dậy.

Ánh mắt朦胧 lung chậm rãi hé mở, nhìn thấy người bên cạnh, cậu khẽ gọi: “Vân Thiên...”

“Em tỉnh rồi à?”

Biết rõ thói quen của Nhược Nhiên, anh vội vàng đứng dậy.

Lâm Nhược Nhiên còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, lồm cồm bò dậy lảo đảo đi tới phòng tắm. Mắt thấy cậu một tay đưa lên vò tóc, một tay duỗi thẳng phía trước, thiếu chút nữa thì đụng phải tường, Âu Dương Vân Thiên vội vàng kéo cậu lại.

Mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ, Âu Dương Vân Thiên ôm lấy Lâm Nhược Nhiên, bế cậu vào phòng tắm, lấy nước súc miệng, thấy cậu vẫn nhắm mắt mà rửa mặt thì vội vàng ngăn lại, lấy kem đánh răng cho cậu.

Đánh răng xong, Lâm Nhược Nhiên đã có chút tỉnh táo hơn, sờ sờ mặt Âu Dương Vân Thiên, giọng nói mơ hồ không rõ ràng: “Anh đã về...”

“Sáng nay anh có một cuộc họp, em về khi nào thế?”

“Lúc sáng... chín giờ.”

Âu Dương Vân Thiên nhắm tịt, phát hiện người này đã ngủ lâu như vậy rồi.

Dịu cậu đến bên giường, anh hỏi: “Sao em không vào phòng mà ngủ cho thoải mái, nằm trên sofa khó chịu lắm.”

Nhược Nhiên đã tiến vào mộng đẹp được một nửa, lẩm bẩm: “Trên giường không có anh...”

“Đói bụng không, muốn ăn gì không?”

Cậu lắc đầu: “Ừm, không ăn đâu, để em ngủ...”

Nhìn bộ dạng của cậu, có vẻ cường độ tập huấn lần này rất lớn, chẳng trách trước khi lên đường cậu liên tục kêu đau.

Âu Dương Vân Thiên ăn cơm tối một mình, rồi chuẩn bị một ít điểm tâm, sau đó vẫn ở bên cạnh Lâm Nhược Nhiên.

Quá nửa đêm, rốt cuộc cái người ngủ đến trời đất mịt mù kia cũng tỉnh lại.

Âu Dương Vân Thiên đã sớm chuẩn bị, sợ Nhược Nhiên cảm lạnh, anh dùng chăn bông quấn lấy người cậu ôm vào phòng tắm để cậu đánh răng rồi lại ôm đi ra.

“Em thật là, nếu còn ngủ thêm nữa, anh lo lắm nha.”

Soi gương nhìn mình một chút, Lâm Nhược Nhiên hừ một tiếng: “Mệt muốn chết, em có cảm giác như sắp nghèo đến nơi rồi ấy.”

“Không được nói lung tung.”

Để cậu uống nửa chén nước, anh hỏi: “Đói bụng không, có muốn ăn gì đó không?”

“Ừm.”

Âu Dương Vân Thiên vào bếp hâm nóng điểm tâm anh đã chuẩn bị lúc nãy, bưng ra. Ngửi thấy mùi thơm, Lâm Nhược Nhiên lộ ra vẻ mặt thèm thuồng như một con cún nhỏ. Bột đậu đỏ nóng hổi, lúc này là đồ ăn tốt nhất, ăn xong một bát, Nhược Nhiên thoải mái dựa người vào gối, chờ Âu Dương mang khăn tối lau miệng cho mình.

Một lần nữa dựa vào vai anh, Lâm Nhược Nhiên cười hạnh phúc: “Có nhớ em không?”

“Có.”

“Nhớ bao nhiêu.”

“Rất nhiều.”

“Rất nhiều là bao nhiêu.”

“Nhiều đến nỗi không thể đếm được.”

Nghe được đáp án, Lâm Nhược Nhiên tựa hồi rất hài lòng, nhắm mắt, lại muốn ngủ tiếp.

Buổi sáng hôm sau, Nhược Nhiên được nghỉ ngơi đầy đủ, đã sớm tỉnh giấc.

Âu Dương Vân Thiên có chứng huyết áp thấp, sau khi tỉnh lại vẫn có chút mơ màng, không đứng dậy ngay.

Nhược Nhiên đã khôi phục tinh lực, cười nũng nịu dán vào người Âu Dương Vân Thiên, sau đó vừa giở trò ăn đậu hủ vừa không quên khen ngợi: “Vân Thiên, đáng người anh thật đẹp.”

Âu Dương Vân Thiên đã có chút tỉnh táo hơn, trong đầu không ngừng vang lên cảnh báo.

“Em làm gì thế?”

Lâm Nhược Nhiên sáp lại, dựa vào trước ngực anh, hôn một chút sau đó nói: “Vân Thiên... để em ở trên có được không?”

Về mặt Âu Dương Vân Thiên biến hóa nhanh chóng, nghiêm túc nhìn ánh mắt cười đến cong cong của Nhược Nhiên: “Không được!”

Kéo áo anh, cậu làm nũng, năn nỉ: “Đừng hẹp hòi như vậy mà, Vân Thiên, rộng lượng một chút đi, nha.”

“Không-có-khả-năng!”

Đổi thành tư thế ngồi dạng chân ở trên bụng Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên bắt đầu ra tay, cởi từng cúc áo: “Để em ở trên nha, em bảo đảm sẽ rất tuyệt vời, thử một chút thôi, nói không chừng anh lại thích đó.”

Cậu thừa dịp Âu Dương Vân Thiên chưa tỉnh táo bèn nhanh chóng ra tay, lập tức triển khai hành động, cởi bỏ quần áo của cả hai, sau đó dựa theo trình tự anh hay làm, đầu tiên là hôn môi, sau đó vừa hôn vừa vuốt ve chuyển dần xuống dưới.

Phát hiện Vân Thiên nhắm nửa con mắt, trên vẻ mặt lạnh lùng có chút say mê, Lâm Nhược Nhiên hài lòng.

Mình làm cũng không tệ nha.

Hôn từ ngực xuống bụng, sau đó lại xuống dưới nữa, ngậm lấy phân thân đang rục rịch đứng dậy của anh, dùng tay nắm chặt, liếm từ trên xuống dưới... Cậu nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp của anh, cảm giác rất gọi tình, trong lòng có chút đắc ý. Lúc mình được Vân Thiên chăm sóc rất sung sướng, tin rằng Vân Thiên hiện tại cũng như vậy.

Ngay khi Nhược Nhiên ôm lấy thắt lưng Âu Dương Vân Thiên, vuốt ve đùi trong, đồng thời cố gắng tách hai chân anh ra, thì cậu cảm giác Vân Thiên nâng nửa người dậy. Cậu muốn đè anh xuống không ngờ mình lại bị giữ lại.

“Em xác định là mình biết làm thế nào thì tốt?”

Cậu vội vàng gạt đầu: “Ừm, chắc chắn sẽ không làm anh đau đâu.”

Âu Dương Vân Thiên lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, thâm trầm gạt đầu: “Anh cũng nghĩ như vậy.”

Bị hôn một cách gắt gao, rất nhanh, Lâm Nhược Nhiên trở nên mơ mơ màng màng, bản thân mình bị đặt ở dưới lúc nào cũng không hay.

Càng ngày càng thoải mái, cả người đều thả lỏng, nơi cùng Âu Dương thân thiết trở nên ấm nóng tê dại, cơ thể có cảm giác như hoàn toàn tan chảy trong dục vọng.

Đến khi cậu phát hiện mình bị Vân Thiên đặt ở dưới thì cũng là lúc anh tiến vào huyết động nóng ấm của mình, cậu đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Đây không phải là điều ban đầu mình muốn mà

.

Không thể ngăn lại cơn khoái cảm đang dâng trào, vô thức đưa eo phối hợp nhịp nhàng với luật động của Vân Thiên, Nhược Nhiên khép hờ đôi mắt ướn ắt nhìn anh.

Làm sao mà lúc đầu mình cứ nghĩ anh là một người đơn thuần chứ?

Bị lấn qua lật lại mấy lần, ra vào ở các loại tư thế, Âu Dương Vân Thiên dùng cơ thể của mình giáo huấn Lâm Nhược Nhiên một bữa, bảo cậu sau này đừng có mơ đến chuyện phản công nữa.

Vùi mình trong chăn, cảm giác từng tế bào trên thân thể đều nóng vô cùng, Lâm Nhược Nhiên thật oán giận, nhưng lại cảm thấy người đầu tiên bị oán giận hẳn là mình, ngây ngốc thế nào lại để cho người ta ăn từ đầu đến chân.

Âu Dương Vân Thiên mang theo hơi thở thơm mát, ngồi bên cạnh Nhược Nhiên, đưa tay vuốt tóc cậu.

“Em thật là ngoan.”

“Anh chẳng có ý định cho em cơ hội phản công phải không?” Lâm Nhược Nhiên dứt khoát hỏi trực tiếp, sau đó gờ ngón tay trở lên, cổ gồng nịnh nọt: “Chỉ một lần thôi mà.” Vừa nói vừa chớp mắt đầy mong chờ.

Về mặt Âu Dương Vân Thiên không chút thay đổi, lạnh lùng cười hừ hai tiếng coi như trả lời.

Gần cuối năm, Âu Dương Vân Thiên phải xét xử một vụ án lớn, công việc trở nên bận rộn hơn trước rất nhiều.

Lúc Lâm Nhược Nhiên đến viện kiểm sát tìm anh, thấy một núi hồ sơ nhỏ trước mặt, Ôn Thiên Thiên chẳng biết tìm được ở đâu một cái xe ba gác nhỏ, đặt đồng hồ sơ lên rồi đẩy đi.

Vụ án có chút phức tạp, những nhân viên của viện kiểm sát tham gia vụ này đều có vẻ mặt ngưng trọng, đối với đồng hồ sơ và mấy bản ghi chép lại càng cẩn thận từng li từng tí, ôm tới ôm lui giống như trẻ con có đồ chơi mới.

Chuyện này cũng ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt chung của hai người.

Vốn dĩ Lâm Nhược Nhiên và Âu Dương Vân Thiên chưa bao giờ bàn chuyện công việc lúc ở nhà, Âu Dương Vân Thiên cũng không phá vỡ quy tắc mình đề ra, nhưng mấy ngày gần đây, sau khi ăn tối xong anh liền chui vào thư phòng. Điều này khiến Lâm Nhược Nhiên cảm thấy bất mãn, bởi vì trước kia luôn là hai người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, ôm nhau trò chuyện vui vẻ, vậy mà giờ đây chỉ có một mình cậu lẻ loi với tấm chăn lông.

Oán giận thì cứ oán giận, nhưng mà thấy anh cực khổ như vậy, cậu rất đau lòng.

Liên tục thức khuya cùng với áp lực công việc đè nặng, Âu Dương Vân Thiên gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng không tốt lắm, da mất đi độ sáng bóng, đôi mắt ngập đầy tơ máu.

Cậu suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy có lẽ nên nấu nồi súp bồi bổ cho anh.

Nghĩ đến thời tiết hanh khô của mùa đông, nghiên cứu kĩ chế độ dinh dưỡng, Lâm Nhược Nhiên quyết định sẽ nấu một nồi súp ngao hầm vịt, vừa đủ chất vừa ấm áp. Thừa dịp Âu Dương Vân Thiên đang chuyên tâm làm việc, cậu len lén làm thử theo sách dạy nấu ăn.

.

Trên đường đến cục cảnh sát, ghé vào tiệm mua một quyển sách hướng dẫn, Lâm Nhược Nhiên tranh thủ bớt chút thời gian nghiên cứu. Mấy ngày nay tuy cậu cố gắng che giấu tai mắt của đám cấp dưới, nhưng có lẽ sẽ không giấu được lâu.

Lâm Nhược Nhiên ngồi trong phòng làm việc, đầu óc cứ nghĩ đến chuyện nấu súp, mắt híp lại, con người đảo tới đảo lui, cuối cùng dời mắt đến Phương Triển Nhan.

Đứng lên đi tới cửa phòng làm việc, nghiêng người dựa vào cửa, Lâm Nhược Nhiên liếc mắt nhìn Phương Triển Nhan, sau đó ngoắc ngoắc tay ý bảo cậu lại đây. Phương Triển Nhan nhất thời nổi da gà, mồ hôi lạnh cũng tuôn ra ào ào.

“Nhan Nhan, hôm nay tan việc tôi muốn đến nhà cậu một chút.” Lâm Nhược Nhiên hạ thấp giọng, nói bên tai Phương Triển Nhan. Hiện tại Lâm Nhược Nhiên đến nhà Triển Nhan rất tiện, tên nhóc này cũng ở đường Trữ Tĩnh, học cách nấu súp xong có thể nhanh chóng trở về nhà.

Trong đầu Phương Triển Nhan đèn đỏ nhấp nháy liên tục, chuông cảnh báo không ngừng vang lên.

“Tôi đến một mình, không gọi những người khác.” Nói xong, Lâm Nhược Nhiên liền đóng cửa phòng làm việc.

Một trận gió lạnh buốt thổi qua trán Phương Triển Nhan, lưu lại ba đường hắc tuyến.

“Sếp muốn học cách nấu súp ngao hầm vịt?”

“Ừ, dạy tôi đi.” Mang theo vẻ mặt khiêm nhường, Lâm Nhược Nhiên nghiêm túc nói.

Phương Triển Nhan chớp chớp mắt, quan sát cấp trên của mình từ trên xuống dưới.

“Nhanh một chút, đừng nhiều lời.” Trong một giây vẻ mặt ôn hòa khiêm tốn bay mất, đôi mắt hồ ly lập tức trũng lên.

Biết rõ nếu không ra tay dạy nấu sẽ chọc sếp phát điên lên mất, như vậy tuyệt đối không có lợi cho mình, Phương Triển Nhan lập tức bắt đầu. Hướng dẫn thật chi tiết cách ngâm ngao và nắm hương, rồi giải thích từng giai đoạn nêm ướp gia vị, còn có độ lửa và thời gian nấu, cuối cùng nói đến những điều cần chú ý. Phương Triển Nhan phát hiện cấp trên của mình nghe rất chăm chú, vừa nghe vừa ghi chép cẩn thận.

Sau khi nhớ kỹ, xác nhận với Phương Triển Nhan lần nữa, Lâm Nhược Nhiên nhìn tờ ghi chép của mình, gật đầu: “Ừm, cũng chẳng khác sách dạy nấu ăn là mấy.”

“Tôi về làm thử, nếu mùi vị không ổn thì...” Ném cho Phương Triển Nhan một ánh mắt uy hiếp.

Phương Triển Nhan mơ hồ nghĩ thấy mùi sần gỗ của trung tâm tập huấn.

Trước khi ra về, Lâm Nhược Nhiên quay đầu lại, liếc mắt nhìn vẻ mặt như tổng được ôn thần đi của Phương Triển Nhan, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, mập mờ nói: “Nhan Nhan, chuyện này hôm nay, là bí—mật—nhỏ của tôi và cậu nha. Nếu như cậu nói ra, cứ chuẩn bị...”

Đầu Phương Triển Nhan lắc lia lịa như cái trống bỏi, bảo đảm với cấp trên cho dù đánh chết cũng không nói.

Sau khi Lâm Nhược Nhiên rời đi, Phương Triển Nhan và cậu sinh viên người yêu bé nhỏ ngồi xuống uống trà an ủi lẫn nhau, cậu nhóc kia nói, nhất định Lâm Nhược Nhiên đã thích một ai đó rồi.

Phương Triển Nhan cố đoán xem là ai, rồi lại nghĩ tới những biểu hiện lúc trước của cấp trên ở cục cảnh sát, cảm thấy nếu như sếp đang chìm trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt thì cuộc sống của mình và các đồng nghiệp nhất định sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Bỏ ra nguyên một ngày để chuẩn bị nguyên liệu, ngày tiếp theo, sau khi tan tầm, thừa dịp Âu Dương Vân Thiên còn đang ở viện kiểm sát chưa về, Lâm Nhược Nhiên liền vào bếp ra tay.

Có vẻ như lần này thuận lợi hơn lần trước rất nhiều. Nhìn nồi súp đang sôi, mùi thơm lan tỏa trong không khí, Lâm Nhược Nhiên chợt hiểu tâm tình của Âu Dương mỗi lần xuống bếp nấu ăn cho mình là thế nào.

Đó là cảm giác yêu và được yêu.

Hình như Âu Dương phải tăng ca, hơn mười giờ vẫn chưa thấy về. Ngoại trừ lo lắng, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt của nồi súp, Lâm Nhược Nhiên có chút vui vẻ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu vội vã chạy ra đón.

“Vân Thiên!”

Âu Dương Vân Thiên về muộn, vẻ mặt buồn ngủ, sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

Hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt như bài tú-lơ-khơ của anh, cậu cười ngọt ngào trước thềm cửa.

“Chủ nhân, anh đã trở về.”

Âu Dương Vân Thiên đang thay giày thì đột nhiên cứng đờ, nhìn cậu từ trên xuống dưới, suy đoán hôm nay cậu lại có ý tưởng quái dị gì rồi.

Người kia mang theo ý cười, mắt khép hờ, khẽ hất cằm lên.

Ôm lấy vai Âu Dương Vân Thiên, đầu ngón tay cảm nhận được hơi lạnh trên áo anh, Lâm Nhược Nhiên hi vọng nụ hôn của mình có thể sưởi ấm cho người yêu dấu.

Hai người đứng ở thềm cửa ôm hôn nhau thật lâu.

Ngoan ngoãn cầm lấy cặp tài liệu của Âu Dương, giúp anh cởi áo khoác ngoài, Lâm Nhược Nhiên theo sau anh vào phòng khách: “Chủ nhân, anh có mệt không, có muốn em xoa bóp cho không?”

Sóng vai ngồi trên ghế sofa, trong mắt Âu Dương Vân Thiên lộ ra chút xấu hổ: “Nhược Nhiên...”

“Chủ nhân, anh đã ăn cơm chưa?”

Không trả lời vấn đề, nụ hôn anh dành cho cậu càng dịu dàng hơn.

Đưa tay nhẹ nhàng sờ trán mái tóc mềm, giọng nói của anh mang theo chút mệt mỏi, say đắm nhìn ánh mắt dịu dàng như nước của cậu: “Nhược Nhiên, anh yêu em.” Giờ khắc này, dường như tảng băng vạn năm không đổi của Âu Dương Vân Thiên đã hoàn toàn tan chảy, lộ ra chân tình.

“Vân Thiên, em cũng yêu anh.”

“Thật xin lỗi, gần đây anh chỉ chú ý tới công việc...”

Lâm Nhược Nhiên lắc đầu: “Không sao mà.”

“Nhược Nhiên, chỉ em hiểu anh, thật sự.”

Cậu mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, chủ nhân.”

Ngửi thấy mùi súp, trong mắt anh hiện lên vẻ ngạc nhiên: “Mùi thơm gì vậy?”

“Chủ nhân, em nấu súp cho anh, có muốn ăn một chút không?”

Yêu thương nhìn Lâm Nhược Nhiên một lần nữa, Âu Dương Vân Thiên thực sự cảm động. Không ngờ người này lại có thể xuống bếp, trước đây cậu là người cho dù chai dầu có ngã trước mắt cũng không thèm lấy lên.

Đôi mắt lấp lánh tràn đầy mong chờ nhìn Âu Dương Vân Thiên ăn hết bát súp, sau đó cậu liền hỏi: “Chủ nhân, anh thấy mùi vị như thế nào?”

“Rất ngon.”

“Cảm ơn chủ nhân khen ngợi.”

Thấy Lâm Nhược Nhiên mở miệng một tiếng chủ nhân, hai tiếng chủ nhân, anh chợt có tâm tình muốn trêu đùa, bèn kéo tay cậu hỏi: “Muốn anh thưởng cái gì nào?”

Lâm Nhược Nhiên bắt đầu nghiêm chỉnh, hắng giọng: “Công việc vất vả, anh phải biết chú trọng đến thân thể. Em không giỏi trong việc chăm sóc người khác. Em không muốn anh ngã bệnh, cũng không được thức quá khuya, ừm, còn phải ăn cơm đủ bữa, uống thật nhiều nước, còn nữa, nếu có thời gian nghỉ ngơi thì hãy cố gắng mà nghỉ...”

Những lời còn chưa nói hết, dần tan biến trong những nụ hôn bất tận.

.

Âu Dương Vân Thiên nhốt mình trong thư phòng, bắt đầu “vật lộn” với đồng hồ sơ trên bàn.

Một mình xem xong thời sự lúc nửa đêm, Lâm Nhược Nhiên vào bếp cắt hoa quả, bưng một đĩa đi tới trước cửa thư phòng, gõ gõ cửa, sau đó liền đi vào.

“Chủ nhân, anh ăn hoa quả đi.”

“Cảm ơn em.”

Lâm Nhược Nhiên tươi cười giới thiệu: “Là bưởi, ngọt lắm, không đắng chút nào, em đã ăn thử rồi. Anh gần đây làm việc căng thẳng, ăn chút bưởi cho hạ nhiệt.”

Quả thực Âu Dương Vân Thiên đang bị đồng công việc trong tay khiến cho phiền não buồn bực không thôi, anh cầm lấy cái nĩa, xiên một miếng đưa vào trong miệng. Múi bưởi mang theo hương vị thật đặc biệt chậm rãi tan ra trong miệng.

“Ăn ngon không? Thấy thế nào?” Lâm Nhược Nhiên hỏi.

“Ừm.”

“Anh phải ăn cho hết đĩa bưởi này, chút nữa em sẽ kiểm tra.”

Âu Dương Vân Thiên gật đầu.

Lâm Nhược Nhiên cúi người xuống, tựa vào vai Âu Dương, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh thổi hơi, không quá bất ngờ khi phát hiện thân thể anh lập tức cứng đờ, từng cm trên cơ thể bắt đầu nóng lên, sau đó về mặt đề phòng nhìn cậu chăm chăm.

“Thực ra thì... nếu muốn hạ nhiệt, ăn em so với ăn bưởi tốt hơn.” Dùng giọng điệu mềm nhũn bỏ lại những lời này, cậu liền lướt ra khỏi thư phòng.

Kiểm sát trưởng Âu Dương đang trong trạng thái cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài.

Để bồi thường cho việc vùi đầu vào công việc mà bỏ bê người yêu, Âu Dương Vân Thiên quyết định mở chi phiếu, hứa hẹn cho Nhược Nhiên một món quà lớn.

Lâm Nhược Nhiên vốn nghĩ rằng sau khi vụ án này kết thúc, Âu Dương Vân Thiên sẽ thực hiện lời hứa của mình, nhưng vụ án trong tay Âu Dương vừa xử lý xong, anh cùng nhóm đồng nghiệp còn đang mỗi một chưa kịp hồi sức, thì một vụ án mới lại xuất hiện.

.

Buổi tối chủ nhật, trong phòng tắm, tiếng nước chảy tí tách vui tai, Âu Dương Vân Thiên cùng Lâm Nhược Nhiên ngồi đối mặt nhau trong bồn tắm. Từng làn hơi nước hồ hững trôi trong không khí, khiến cho ánh đèn dịu dịu có thêm mấy phần mờ ảo.

Lâm Nhược Nhiên hí mắt, nhìn Âu Dương ở phía đối diện.

Giọt nước trong veo trên mái tóc anh chậm rãi chảy xuống gương mặt nam tính, rồi từ cằm chảy dọc theo thân thể, cuối cùng tan biến trong bồn tắm lớn.

Âu Dương Vân Thiên im lặng không nói gì.

Lâm Nhược Nhiên hừ cười: “Nói cho anh biết, đây không phải là điều em muốn! Kém xa!”

“Anh xin lỗi.” Âu Dương Vân Thiên thành khẩn.

Vỗ vỗ mặt nước, Lâm Nhược Nhiên càng nghĩ càng không cam lòng: “Rõ ràng nói cùng nhau đi tắm suối nước nóng, giờ anh lại cho em leo cây.”

“Anh không cho em leo cây, chỉ là phải thay đổi thời gian thôi.”

“Đừng gạt em! Chờ vụ án này của anh kết thúc, tiếp theo lại có vụ án mới! Cuối cùng vẫn là cho em leo cây!”

Âu Dương Vân Thiên vội vàng vỗ về trấn an: “Sẽ không mà, hơn nữa anh còn có một kỳ nghỉ, chắc chắn sẽ có cơ hội đi suối nước nóng với em.”

“Em muốn đi bây giờ!”

“Đừng giận nữa mà, thực sự anh không đi được.”

“Em cũng bận chứ, chờ đến lúc anh có thời gian, có khi lúc ấy em lại bận bù đầu. Tóm lại là anh gạt em! Đồ lừa đảo!” Lâm Nhược Nhiên không chịu buông tha, càng nghĩ càng giận.

Cậu một lòng tin rằng mình và Vân Thiên sẽ có một kỳ nghỉ đầy lãng mạn ở suối nước nóng, hưởng thụ lạc thú hai người cùng nhau ngâm mình trong làn nước ấm áp, kết quả lại biến thành thế này đây.

Âu Dương Vân Thiên tự biết lần này mình đuối lý, cho nên kiên nhẫn dỗ dành khuyên nhủ, thành khẩn nhận lỗi, mất một đồng công sức, mới có thể dỗ được Nhược Nhiên.

9. Chương 9

Biên tập: Namichan

Len lén xem lịch, ngày 14 tháng 2 đang tới gần, tâm tình Lâm Nhược Nhiên càng ngày càng tốt. Không biết Vân Thiên sẽ tặng quà gì cho mình nhỉ, đây là valentine đầu tiên hai người ở bên nhau, chắc chắn sẽ vô cùng đặc biệt.

Thực là mong quá đi!

Lâm Nhược Nhiên càng ngày càng cảm thấy Âu Dương Vân Thiên giống như một cái phích nước, bề ngoài nhìn có vẻ cứng rắn lạnh lùng, cứng đầu cứng cổ nhưng bên trong lại nồng nhiệt như lửa. Về công, anh là một người có kiến thức sâu rộng, là tinh anh trong giới pháp luật, coi tội ác như kẻ địch, ân oán phân minh, quang minh chính đại. Về tư, ưm, là một người yêu rất lãng mạn dịu dàng, lại còn giỏi nấu nướng, còn có...

Lâm Nhược Nhiên nhận được thông báo phải tham dự một hội nghị kín. Cậu đoán chắc là đã xảy ra một vụ án lớn, cũng một khoảng thời gian rồi đội đặc công của cậu không có hành động gì, cho nên vô cùng hưng phấn bước vào phòng họp.

Tổ trọng án đang điều tra một tập đoàn buôn lậu sủng ông đạn dược, vừa mới phát hiện được đầu mối quan trọng, cho nên cần triển khai các phương án chuẩn bị thu lưới. Đối thủ được trang bị đầy đủ vũ khí, lần hành động này tương đối nguy hiểm, hai tiểu đội trong đặc công Phi Hổ được lệnh phải tham gia hành động.

Lâm Nhược Nhiên có chút vui vẻ, nghĩ lần này nhất định có thể dùng bọn tội phạm kia để giãn gân giãn cốt một phen rồi. Sau khi đem kế hoạch hành động bố trí cẩn thận cho các đội viên trong đội, cậu bỗng cảm thấy có gì đó là lạ, nhìn lịch trên đồng hồ đeo tay.

Ah! Hôm nay đã bắt đầu hành động, nếu như kế hoạch không có gì bất ngờ xảy ra, thuận lợi tiến hành thì ngày cuối cùng tóm gọn bọn buôn lậu là ngày 20 tháng 2! Ngày 20, valentine đã qua rồi còn đâu!

Phải mất một lúc mới bình ổn được tâm tình, cậu lại ngồi vào bàn làm việc, cẩn thận nghiên cứu tư liệu có liên quan đến tập đoàn buôn lậu mà tổ trọng án đưa tới. Xử lý công việc được một lúc, uống vài ngụm cafe, Lâm Nhược Nhiên bắt đầu thấy khó chịu, chậm rãi bước ra khỏi phòng làm việc, dùng ánh mắt cực kì bất lương quan sát từng người từng người trong đám cấp dưới của mình.

Phát hiện vẻ mặt u ám khó chịu của Nhược Nhiên, tay chân đám cấp dưới như nhũn ra, hai hàm răng va vào nhau, rồi rít tim có chuồn khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt chuyển đến trên người Phương Triển Nhan, Lâm Nhược Nhiên đột nhiên phát hiện, cậu ta không có chút sợ hãi nào, ngẩng ngốc ngồi một chỗ, dường như có điều gì buồn bực.

Tâm tư khê động, Nhược Nhiên nghĩ nhất định Phương Triển Nhan cũng giống mình, bởi vì không thể ở bên cậu sinh viên người yêu bé nhỏ trong ngày valentine nên đau khổ buồn bực không thôi.

Thấy có người cũng giống như mình, chỉ số tâm tình của Lâm Nhược Nhiên lại tăng vèo vèo, một lần nữa trở vào phòng làm việc. Thấy cấp trên đã rời đi, các đội viên trong đội đặc công bắt đầu lau mồ hôi lạnh.

Lâm Nhược Nhiên một đêm không về, đương nhiên Âu Dương Vân Thiên rất lo lắng, nghĩ đến thân phận đặc công của cậu, lại càng lo lắng không thôi. Với lấy tờ quảng cáo của khu nghỉ dưỡng, anh nở một nụ cười khổ.

.

Kế hoạch hành động của cục cảnh sát tiến hành thuận lợi, nhóm người bị tình nghi đều sa lưới, thu về một lượng lớn súng ống đạn dược.

Nhiệm vụ của đội đặc công kết thúc, khi trở lại cục cảnh sát báo cáo hành động thì cũng đã là ngày 23 tháng 2.

Sắp xếp lại các trang bị mang theo bên người, sau khi nộp lại cho phòng bảo quản, đội viên đội đặc công rồi rít thay thường phục chuẩn bị về nhà. Lần này hành động này rất thành công nên mọi người có thể tranh thủ nghỉ ngơi ba ngày.

Lúc Lâm Nhược Nhiên về đến nhà cũng đã là mười giờ đêm.

“Em đã về!”

Gặp lại người yêu sau một khoảng thời gian “mất tích”, Âu Dương Vân Thiên vừa mừng vừa sợ, lập tức kéo người yêu ôm vào lòng.

“Em mệt quá đi...” Cậu nằm trong lòng anh, thì thào nói.

Âu Dương Vân Thiên dịu dàng vuốt tóc mái của Nhược Nhiên, hỏi: “Em muốn nghỉ ngơi hay là ăn chút gì đó trước?”

“Để em ngủ...”

Hôm sau chính là chủ nhật, cả hai người đều không phải đi làm, lưu luyến hơi ẩm cơ thể của người yêu, Lâm Nhược Nhiên không muốn rời giường, cũng không cho Âu Dương Vân Thiên đứng dậy.

Ôm lấy vai Lâm Nhược Nhiên, anh chợt nhớ ra gì đó, vươn tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy một hộp quà ra tặng cậu.

“Quà valentine, mong rằng không quá trễ.”

Nhược Nhiên cười ngọt ngào nhận lấy. Là một hộp chocolate, còn có một bé hamtaro được làm bằng bạc nguyên chất, móc vào một sợi dây bằng bạc, thật tinh xảo.

“Vốn là anh định đặt chỗ ở một khu nghỉ dưỡng vùng ngoại thành, muốn cùng em đến đó nghỉ ngơi hai ngày. Chỗ ấy không khí trong lành, lại có sông suối, có thể câu cá, leo núi, còn có thể nếm thử món ăn dân dã, miền núi...”

Biết rằng không cách nào hưởng thụ, Lâm Nhược Nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Lần sau, nhất định lần sau sẽ cùng đi.”

Vừa nghĩ đến suối nước nóng và khu nghỉ dưỡng không cánh mà bay, cậu càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, đột nhiên cắn trên vai Âu Dương Vân Thiên một cái.

“Ah.” Âu Dương rên một tiếng.

Một lát sau, cậu nhỏ giọng: “Em cắn anh, anh không tức giận à?”

Giọng nói Âu Dương Vân Thiên dịu dàng: “Không tức giận. Lúc em không vui, người em có thể cắn là chỉ mình anh thôi. Đương nhiên anh sẽ để em cắn thoải mái.”

“Sau này cắn, anh cũng không tức giận?”

“Sẽ không.”

.

Xế chiều, kêu gào muốn ăn một bữa tiệc lớn để bồi bổ, Lâm Nhược Nhiên kéo Âu Dương Vân Thiên ra ngoài.

Lúc mặc áo khoác, Âu Dương Vân Thiên phát hiện bộ dáng Lâm Nhược Nhiên rảnh rỗi tay không, đứng trước cửa chờ anh: “Động tác của em thật là nhanh.”

Lâm Nhược Nhiên lắc đầu: “Em không mang cái gì nên đương nhiên là sẽ nhanh rồi. Anh còn phải lấy chìa khóa xe, chìa khóa nhà, ví tiền nữa. Còn em chỉ cần mang anh theo là được, hì hì.”

Âu Dương Vân Thiên nghe xong, gật đầu, cảm thán: “Anh đúng là đa năng nhỉ!”

Ăn cơm xong, hai người lái xe ra bờ sông ngắm cảnh đêm, đến khi về nhà thì thời sự lúc mười giờ đã kết thúc.

Lâm Nhược Nhiên đẩy cửa phòng tắm bước ra, tay đang dùng khăn lau tóc, trông thấy Âu Dương đang kéo rèm cửa sổ phòng ngủ, tâm lại bắt đầu ngứa ngáy.

Chậc, tiểu biệt thăng tân hôn (*), nhất định Vân Thiên rất muốn rồi, mặc dù vẻ mặt như bài tú-lơ-khơ kia nhìn không ra chút biểu tình gì, bất quá...

Tựa vào vai Âu Dương Vân Thiên hồi lâu, thấy anh vẫn đọc sách với vẻ mặt nghiêm túc, Lâm Nhược Nhiên tức giận cắn răng.

Liếc mắt nhìn Âu Dương một lát, phát hiện anh không thèm nhìn mình, Lâm Nhược Nhiên quyết định chủ động. Tay đặt trên bả vai Âu Dương, cậu cắn cắn cái vành tai anh nũng nịu: “Vân Thiên, ah ừm... Em muốn...” Cậu vô cùng ranh mãnh đem cái từ “muốn” kia ngân thật dài, thật ngọt.

Âu Dương Vân Thiên đầu tiên là cứng đờ, vành tai bị đầu lưỡi nóng ướm liếm qua, sách trên tay lập tức rơi xuống.

Lâm Nhược Nhiên nhìn thấy, cậu biết, nghe xong câu ấy, anh đang rất ngượng ngùng.

Hai người đều là những kẻ mạnh miệng, cho dù những lúc thân mật cũng sẽ không nói ra những lời như thế, mà thà rằng dùng ngôn ngữ thân thể để biểu đạt cho đối phương biết. Lúc này đây, Âu Dương nghe Lâm Nhược Nhiên gợi tình nói ra, cho nên rất kinh ngạc.

Dịu dàng hôn thật sâu, Lâm Nhược Nhiên tiếp tục dùng giọng điệu vô cùng quyến rũ, nói ra những lời buồn nôn muốn chết: “Vân Thiên, ừm... Em muốn... muốn thật nhiều, thật nhiều hơn nữa... Em muốn thật nhiều thật nhiều thật nhiều...” Với mục tiêu mê hoặc Âu Dương đến chảy máu mũi, cậu vừa nói vừa ra sức uốn éo thắt lưng, cọ cọ vào ngực anh.

Cảm giác Vân Thiên bị mình quấy nhiễu đã nhanh chóng có cảm giác, trong lòng cậu thầm cười đến xấu xa.

Còn chưa kịp tắt đèn ngủ, Lâm Nhược Nhiên đã bị đè ngã xuống giường.

Vừa nhiệt tình vừa dịu dàng, triền miên đến hơn nửa đêm, cuối cùng, Nhược Nhiên có chút hối hận. Cậu chỉ cần nói “Em muốn thật nhiều...” là đủ rồi, nói thêm “Em muốn thật nhiều thật nhiều thật nhiều...” làm cái quái gì chứ. Kết quả là cả người mềm nhũn vô lực, ngay cả đốt ngón tay cũng không động đậy nổi. Mặc dù được Vân Thiên yêu thương thì rất sung sướng, nhưng mà sáng sớm mai nhất định là không bò dậy nổi rồi.

Trước khi nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, Lâm Nhược Nhiên rúc vào trong lòng Âu Dương Vân Thiên, đưa tay chọc chọc vào ngực anh: “Này, không nghĩ tới, anh đã ba lăm tuổi rồi mà vẫn còn rất mạnh mẽ nha!”

“Ý em là... anh thật sự rất tuyệt vời.”

“Ừm.” Âu Dương vẫn như cũ, dịu dàng trả lời.

Lúc Lâm Nhược Nhiên biết được vụ án mà Âu Dương Vân Thiên mới tiếp nhận, cậu không nói gì, nhưng vẻ mặt thoáng thay đổi. Cậu sớm đã nghe tổ trọng án nói qua một số chuyện liên quan đến vụ kiện tập đoàn QT này.

Đó là một tập đoàn lắp ráp linh kiện điện tử, trên thực tế là làm ăn phi pháp, giao dịch buôn lậu, tên đầu sỏ đứng đầu là người trong một tổ chức xã hội đen. Tổ trọng án đã từng xuất kích hai lần, nhưng lại không có chứng cứ đầy đủ nên bọn chúng mới thoát tội. Lần này, rốt cuộc tội phạm cũng sa lưới, những chứng cứ thu thập được cũng đủ để hấn ngồi tù ít nhất mười năm.

Lâm Nhược Nhiên lo lắng trong quá trình thẩm tra xử lý sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Trước đây, trong lúc tiến hành điều tra xử lý đồng phạm, người thân các công tố viên của viện kiểm sát đều bị uy hiếp, trong đó có người gặp phải tai nạn giao thông kỳ lạ, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng bị trọng thương.

Liệu Vân Thiên có thể nào...

Lâm Nhược Nhiên đứng ngồi không yên, đứng trên góc độ nào đó thì cậu cảm thấy hối hận vì thân phận đặc công của mình, nếu như còn ở tổ trọng án, có thể yêu cầu cấp trên, xin điều vào tổ bảo vệ các nhân vật quan trọng, ở cạnh bảo vệ Vân Thiên.

Mỗi ngày Âu Dương Vân Thiên về nhà, Lâm Nhược Nhiên luôn đón chào anh bằng việc quan sát đánh giá hồi lâu, đông sờ tây mó, trên danh nghĩa là ăn đậu hũ, bởi vì thực tế cho dù anh bị thương cũng không nói cho cậu biết.

“Gần đây... không có việc gì chứ?” Cùng nhau ngồi trên ghế sofa xem TV, Lâm Nhược Nhiên cố ý hỏi.

Âu Dương lắc đầu.

“Thư đe dọa các thứ cũng không có?”

Âu Dương Vân Thiên vẫn lắc đầu.

Lâm Nhược Nhiên hừ một tiếng, không hỏi nữa.

Kỳ thực Âu Dương Vân Thiên không nói thật, thư đe dọa sớm đã nhận được, thậm chí không chỉ mình anh, mà ngay cả mấy đồng nghiệp phụ trách án kiện này đều nhận được, chẳng qua là nội dung có chút khác nhau mà thôi.

Trong thư đe dọa, các chữ cái lớn bé khác nhau được cắt ghép từ những tờ báo xuống. Về mặt Âu Dương Vân Thiên vẫn như cũ, lạnh lùng nghiêm túc.

Ngay từ lúc thành lập hồ sơ vụ án, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ gặp những đe dọa kiểu này. Âu Dương không nói cho Nhược Nhiên, sợ cậu lo lắng, công việc của Nhược Nhiên đã có nhiều áp lực, anh không muốn tăng thêm phiền não cho cậu.

.

Lúc ngồi ăn cơm trưa, Ôn Thiên Thiên ngồi bên cạnh Âu Dương Vân Thiên, đột nhiên cô đưa tay sờ mặt anh.

Âu Dương Vân Thiên nhanh đưa tay giữ lấy, mở to mắt nhìn thẳng Ôn Thiên Thiên, thầm nghĩ cô ranh con này hôm nay chập cái dây thần kinh nào rồi, dám ra tay với mình.

“Âu Dương, tôi cảm thấy anh gần đây da dẻ hồng hào, mới mua được bộ dưỡng da nào à? Có hàng tốt không được giấu đồng nghiệp nha.” Ôn Thiên Thiên hoàn toàn không sợ ánh mắt lạnh băng có lực sát thương cực cao của Âu Dương Vân Thiên, phối hợp với lời nói, tay lại vươn lên sờ tiếp.

“Không có, tôi chưa bao giờ dùng mấy thứ ấy.” Âu Dương Vân Thiên một lần nữa ngăn tay của cô đồng nghiệp lăm chuyện lại.

“Không được gạt người.”

“Tôi không lừa cô.”

“Nhưng mà da thực sự đẹp hơn rất nhiều kìa.” Ôn Thiên Thiên chống cằm, nhìn từ trên xuống dưới: “Không phải là được tắm trong bể tình yêu đấy chứ...”

Nghe Ôn Thiên Thiên lầm bầm suy đoán, Âu Dương Vân Thiên giữ nguyên vẻ mặt lạnh như núi băng, tuyệt không lộ ra nửa điểm manh mối cho cô ranh kia.

Tám xong mấy chuyện trên trời dưới đất, Ôn Thiên Thiên lại nói đến vụ án: “Âu Dương, anh và anh Lưu gần đây phải thật cẩn thận.”

“Ừ.” Âu Dương Vân Thiên gật đầu.

“Hắn là nên điều người bảo vệ các anh.”

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu: “Không cần, sẽ nhanh chóng mở phiên tòa xét xử vụ này, tôi thấy hắn ta cũng chẳng làm được trò gì nữa đâu. Lần này chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, nhất định có thể phán hắn mười năm trở lên.”

Ngày mở phiên tòa thẩm tra vụ án tập đoàn QT đang tới gần, chuyện gì cũng không có xảy ra. Lâm Nhược Nhiên cứ nghĩ rằng sẽ có chuyện gì đó phát sinh, không khỏi nghĩ mình có phải đã lo lắng thái quá hay không.

Ngày chính thức thẩm tra xử lý vụ án, hấp dẫn rất nhiều phương tiện truyền thông, nhưng mà đều bị chặn ở ngoài, cũng có một vài ký giả chạy đến viện kiểm sát phỏng vấn. Khoác trên người bộ vest xanh đen, thân hình cao lớn của Âu Dương nổi bật giữa đám đông, theo sau là các đồng nghiệp, ánh đèn flash chớp nháy liên tục.

Kiểm sát trưởng có gương mặt anh tuấn, khí chất lạnh như băng, ánh mắt kiên nghị, trên người có một loại khí chất uy nghiêm khó có thể hình dung, vẻ mặt không chút thay đổi băng qua hành lang dài lát đá cẩm thạch.

Những căng thẳng cùng lo âu rốt cuộc cũng kết thúc tại phiên tòa này, lòng Lâm Nhược Nhiên cũng có chút buông lỏng.

Kế hoạch của cậu là sau khi vụ án lớn này kết thúc, sẽ xin nghỉ phép cùng Vân Thiên. Nhược Nhiên còn chưa nghĩ xong nên đi đâu nghỉ ngơi, thì đã bị đám đồng nghiệp phát hiện cậu đang xem mấy tờ quảng cáo của các công ty du lịch.

“Sếp, muốn đi du lịch sao?”

Lâm Nhược Nhiên nheo mắt, hừ một tiếng.

Lý Bối ngồi một bên đưa tay vuốt cằm, ngửa đầu nhìn trần nhà hồi tưởng: “Nói về chuyện này, lần trước trong đội cũng có người được đi du lịch rồi... Là Triển Nhan, đi cùng nhóc con nhà cậu ta, đội trưởng anh...”

Đôi mắt mọi người nhấp nháy không ngừng, xoẹt một cái đều lia thẳng về phía Lâm Nhược Nhiên, nhìn cậu chằm chằm.

Lâm Nhược Nhiên nghiêm mặt: “Khi nào thì đến phiên các cậu quản chuyện của tôi vậy?”

“Chúng tôi là quan tâm anh thôi mà sếp, là quan tâm đó.”

“Sếp, đã lâu chưa đến nhà anh chơi. Lúc nào đó mọi người cùng đến nhà anh happy một chút nhỉ.” Có người đề nghị.

“Đúng vậy, đúng vậy, đến nhà sếp chơi đi.” Lập tức có người phụ họa.

Lâm Nhược Nhiên khẽ nhú mày. Nhà mình? Đã lâu lắm rồi không trở về cái nhà kia, hiện tại sợ rằng bộ cửa sổ đã đóng một lớp bụi dày rồi.

“Không được!”

Vừa mới nói xong, lập tức Lý Bối nhìn đám đồng nghiệp bên cạnh vỗ tay đôm đốp: “Tôi thắng, tôi thắng rồi, trả tiền trả tiền mau!”

Lâm Nhược Nhiên nhìn thấy trừng mắt: “Các cậu làm gì thế!”

Phương Triển Nhan giải thích: “Chúng tôi chẳng qua là cá với nhau, nếu như đề nghị đến nhà sếp, anh có từ chối hay không, tiểu Bối nói anh nhất định sẽ từ chối.”

“Vì sao?”

Lâm Nhược Nhiên liếc nhìn Lý Bối, thầm nghĩ tên này sao có thể hiểu rõ mình thế.

Cầm trong tay đồng tiền mặt vừa mới thu được, Lý Bối cười gian xảo: “Nhất định là sếp đang ở nhà kiểm sát trưởng Âu Dương. Việc này mà còn phải đoán sao, mấy người bọn họ thật ngu ngốc quá đi.”

Về mặt Lâm Nhược Nhiên tức thì tối sầm.

Phát hiện ánh mắt cấp trên cực kỳ không thân thiện, Lý Bối và Phương Triển Nhan vội vàng giơ hai tay đèn đầu hàng, lui người trốn phía sau, sợ sếp tức giận giơ chân lên đá một phát thì toi luôn.

“Bọn em không hề theo dõi sếp, chỉ là tình cờ thấy anh với kiểm sát trưởng Âu Dương trên đường Trữ Tĩnh. Nhà của sếp không ở đường ấy, vậy khẳng định là nhà của kiểm sát trưởng Âu Dương rồi.”

Lý Bối vừa dứt lời, Phương Triển Nhan liền đá cậu ta một cái, Lý Bối hét to.

Lâm Nhược Nhiên đen mặt, nhìn chằm chằm đám cấp dưới của mình một chút.

“Ồ, được thôi, hôm nay tan việc thì đến nhà tôi.” Nói xong, Lâm Nhược Nhiên quay trở về phòng làm việc, để lại đám cấp dưới hai mặt nhìn nhau, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, dùng ánh mắt ngơ ngác hỏi nhau có phải là sếp đổi tính rồi không.

.

Đội đặc công Phi Hổ ngồi gọn trong chiếc xe du lịch đến “nhà mới” của Lâm Nhược Nhiên. Đi được nửa đường, Lâm Nhược Nhiên kêu dừng xe, đến một quán bên đường mua một đồng thức ăn.

“Cái lũ sói đói này, mua nhiều đồ ăn như vậy không biết có đủ hay không nữa!”

“Sếp, sao mà anh vẫn không học nấu cơm được vậy?” Phát hiện là mua đồ ăn sẵn, có người nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhược Nhiên hừ một tiếng: “Bình thường ở nhà anh ta nấu cơm.”

“Oa, sếp thật là hạnh phúc đó.”

“Đúng vậy, thật nhìn không ra, kiểm sát trưởng Âu Dương còn biết nấu ăn nữa kìa.”

Lâm Nhược Nhiên nghe đám đám cấp dưới ‘bình loạn’, trong lòng vô cùng đắc ý.

Xe đến gần tòa nhà Âu Dương Văn Thiên ở, phía dưới lầu không có người nào đáng nghi, thế nhưng khu vực ven đường, có mấy chiếc xe trước đây chưa từng thấy đang đỗ.

Với tính nhạy cảm của nghề nghiệp, Lâm Nhược Nhiên căng thẳng. Không thể nói rõ là cái gì, nhưng cậu biết có chỗ nào đó không ổn. Ngăn đám đội viên muốn xuống xe, Lâm Nhược Nhiên ý bảo dừng xe ở ven đường, nhóm người tiếp tục ngồi bên trong.

“Sếp, làm gì vậy?” Có người sốt ruột hỏi.

“Đừng nói lớn, đợi một chút!” Lâm Nhược Nhiên trừng mắt, đám kia mấy lời thắc mắc còn chưa nói xong đã vội nuốt trở về.

Một chút này là phải chờ đến 40 phút. Không gian bên trong xe có hạn, một đội đặc công toàn người cao lớn chân dài, ngồi cong người lại, có chút khó chịu.

“Sếp, còn phải chờ bao lâu nữa, làm gì thế, đến cũng đến rồi còn không cho chúng tôi vào nhà, đừng mà.”

Lâm Nhược Nhiên quát khê: “Câm miệng!”

Lại đợi một lúc nữa, có người nhịn không được, bắt đầu mở gói thức ăn.

Lâm Nhược Nhiên quay đầu trừng mắt: “Hừ, mang các cậu theo thật mất mặt!”

“Sếp, anh nói vậy là không đúng rồi, nếu như là phải làm nhiệm vụ nằm vùng, bọn tôi đều là đạt tiêu chuẩn hạng nhất, nhưng mà anh hiện đang nắm cái gì vậy? Mùi vịt quay thơm lừng thế này, tôi đang đói bụng, có thể chịu được sao.” Lý Bối nghiêm trang nói, những đồng nghiệp khác lập tức gật đầu phụ họa.

“Tiểu Bối đầu heo này, ngày mai sẽ đem cậu đi bán!” Lâm Nhược Nhiên oán hận nói.

Lý Bối tiếp tục cọt nhả: “Sếp, nhìn bộ dạng của tôi coi, ai dám mua chứ.”

Lâm Nhược Nhiên vừa chú ý động tĩnh mấy chiếc xe không rõ lai lịch bên ngoài cửa sổ, vừa cười đùa: “Ai á? Nhất định sẽ có tên đàn ông nào đó đồng ý, yên tâm, lão đại tôi nhất định sẽ tìm một người nuôi cậu, đảm bảo cậu ăn uống no đủ, không sợ đói.”

Các đặc công khác cười vang, Lý Bối buồn bực cắn một miếng vịt quay trên tay.

Vừa lúc đó, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy lại gần, bọn họ là những đặc công được huấn luyện bài bản, trí nhớ và lực phân biệt đều rất mạnh, ngay lập tức có người nhận ra đã từng thấy qua biển số xe kia.

“Ồ, nhìn kìa, xe của kiểm sát trưởng Âu Dương...” Còn chưa nói xong, mấy chiếc xe đỗ lác đác bên đường đồng loạt mở cửa.

Nhìn là biết đối phương cũng được huấn luyện qua, động tác mở cửa xuống xe đều rất gọn gàng, tựa như chẳng qua là mấy người xa lạ không liên quan đến nhau xuống xe, chẳng có gì đặc biệt khiến cho mọi người xung quanh để ý.

Thế nhưng trong mắt mấy đặc công, sớm đã nhìn ra manh mối.

“Nhìn có gì đó là lạ...”

Xe của Âu Dương Vân Thiên đi vào làn đường trước cửa tòa nhà, chuẩn bị đi xuống gara dưới tầng lòng đất.

Đám người kia thừa dịp xe chạy chậm chậm quẹo vào cửa hầm, liền bám theo.

“Sếp!”

Lâm Nhược Nhiên nhắc tay, ngón cái và ngón trỏ búng vào nhau nghe ‘tách’ một tiếng: “Còn cần tôi ra lệnh sao? Chỉ có mười mấy tên thôi, trong vòng ba phút đồng hồ giải quyết xong cho tôi.”

“Vâng! Đội trưởng!”

Một đám đặc công của đội Phi Hổ mặc thường phục xuống xe.

Âu Dương Vân Thiên đã chú ý tới đám người xa lạ đang vây lại, nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, anh nghĩ thầm: quả nhiên là vẫn tới, chỉ có điều không ngờ là sau khi vụ án đã thẩm tra xử lý xong. Đây đại khái là trả thù đi.

Ngay lúc Âu Dương Vân Thiên tự hỏi mình có nên xuống xe hay không, đột nhiên anh nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc qua kính chiếu hậu.

Lý Bối trên mặt mang theo nét cười dịu dàng, tay vừa giơ lên, đặt lên vai gã đàn ông mặc vest đứng phía trước: “Này, người anh em...”

Đối phương hiển nhiên đang trong trạng thái căng thẳng, vai bị vỗ một cái, giật mình, tay còn phản ứng nhanh hơn so với đại não, xoay người tung một đấm.

Lý Bối cũng chẳng phải ngồi không, hơi nghiêng người, một phát bắt được cổ tay, lên đầu gối tung một cú vào bụng đối phương. Tên kia nước bọt phun ra tung tóe, thoáng cái liền ngã sấp xuống đất.

Mấy người đang phục kích còn lại cũng ra tay, chỉ vừa xuất mấy chiêu, đã khiến những kẻ khác lộ ra ánh mắt kinh hoàng.

Hai phút hai mươi lăm giây, mười lăm tên toàn bộ ngã xuống.

Người dân bị cuộc đổ sức tự do hấp dẫn vây lại xem, thỉnh thoảng có người phát ra tiếng khen ngợi. Khi một vị đặc công tuần tú đang đứng gần đó tung cước đánh ngã một tên đang chạy trốn, xung quanh rộ lên tràng vỗ tay và tung hô vang dội.

“Đẹp thật! Lại còn rất đẹp trai nữa!”

“Học ở đâu vậy! Tôi cũng muốn bắt chước!”

“Là đang quay phim sao, máy chụp ảnh đâu rồi?”

Khi cả hai bên vừa vừa mới động thủ thì có một vài người dân báo cảnh sát. Lúc này, cảnh sát tuần tra đã tới.

Phương Triển Nhan tiến lên phía trước, nhỏ giọng nói mấy câu với cảnh sát tuần tra. Chỉ chốc lát, mấy chiếc xe cảnh sát chạy tới, dẫn đám người kia đi.

Lâm Nhược Nhiên xuống xe, nói vài câu với cảnh sát tuần tra rồi đi tới bên cạnh Âu Dương Vân Thiên .

“Nhược Nhiên, em...”

Lâm Nhược Nhiên cười cười với Âu Dương Vân Thiên: “Chúng ta đều phải tới cục cảnh sát uống trà một chuyến rồi, vốn là em định mang mấy tên nhóc này đến nhà ăn cơm.”

Trong ánh mắt Âu Dương Vân Thiên vừa kinh ngạc vừa vui vẻ, còn một chút sợ hãi vì việc vừa rồi.

Lâm Nhược Nhiên duỗi ngón cái tay ra, nói với đội viên của mình: “Lần sau nhé, lần sau tôi mời các cậu ăn cơm.” Nói xong, liền kéo Âu Dương Vân Thiên lên xe.

Tại cục cảnh sát thành phố, thành viên trong tổ trọng án vừa lấy xong khẩu cung của mười lăm tên nghi phạm, trở lại khu làm việc nói với Lâm Nhược Nhiên: “Lâm sir, bọn người này hôm nay gặp phải các anh, thực sự là quá xui xẻo rồi!”

Lâm Nhược Nhiên trên mặt tươi cười nhưng trong lòng thầm kêu nguy hiểm thật. Mấy hôm nay cậu vẫn luôn lo lắng, chỉ sợ Vân Thiên có chuyện gì, quả đúng là xảy ra chuyện, chỉ có điều không nghĩ tới lại trùng hợp như thế, vừa lúc mình bắt gặp nên không có chuyện đáng tiếc gì xảy ra.

Lúc này, Âu Dương Vân Thiên cũng đã lấy xong khẩu cung, một cảnh sát trong tổ trọng án đi bên cạnh anh.

“Kiểm sát trưởng Âu Dương, anh có thể về, cảm ơn sự hợp tác của anh, chúng tôi sẽ thẩm tra một lần nữa. Có lẽ một vài ngày nữa, đám người này sẽ được chuyển qua cho viện kiểm sát.”

Khi Âu Dương Vân Thiên và Lâm Nhược Nhiên đối mặt nhau, hai người cùng lúc hỏi: “Anh/Em không sao chứ?”

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu: “Anh không sao.”

Lâm Nhược Nhiên nheo mắt cười: “Em cũng không có việc gì, em chẳng phải động thủ mà. Chỉ là vốn muốn mời bọn họ một bữa, có vẻ như hôm nay không được rồi, để hôm khác vậy.”

“Đến hôm đó anh sẽ xuống bếp.”

“Là anh nói đấy nhé.”

Chờ đến lúc hai người về đến nhà, Lâm Nhược Nhiên tựa như trút được gánh nặng, đứng ở thềm cửa ôm lấy Âu Dương Vân Thiên thật chặt.

“Nhược Nhiên, anh không có việc gì, đừng ôm chặt như thế.” Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

Lâm Nhược Nhiên chôn mặt trên hóm vai anh: “Vân Thiên, em rất sợ, nếu như hôm nay em không đồng ý mời đám nhóc kia về nhà ăn, nếu như em không chú ý đến mấy cái xe lạ đó, em sợ...”

“Nhược Nhiên, không có việc gì nữa rồi, em xem, không xảy ra chuyện gì hết. Bọn kia vẫn chưa kịp động thủ thì đã bị người của em hạ gục rồi mà.”

“Nhưng mà em vẫn còn sợ, em sợ lúc không có em bên cạnh anh sẽ gặp nguy hiểm, em không muốn anh bị thương.” Lâm Nhược Nhiên ngẩng đầu, đưa tay vuốt ve gương mặt Âu Dương Vân Thiên: “Vân Thiên, em có thể bảo vệ anh. Em biết tính anh mà, anh không thích nghe những lời này, nhưng mà em vẫn phải nói. Vân Thiên, lúc nhỏ anh thường bên cạnh che chở cho em, khi ấy em luôn hi vọng một ngày nào đó mình trở nên kiên cường hơn, không chỉ có anh bảo vệ cho em, mà em cũng có thể bảo vệ anh.”

Anh ôm chặt lấy cậu: “Nhược Nhiên, anh biết, tâm ý của em anh đều biết cả.”

.

Buổi tối, dựa vào trong ngực Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên ôm lấy thắt lưng anh, vẫn còn có cảm giác sợ hãi.

Nắm lấy tay cậu, anh thì thầm: “Lúc nhận được thư đe dọa, anh vẫn cho rằng không lâu sau sẽ gặp đám côn đồ ấy, nhưng không ngờ được là sau khi vụ án đã xử lý xong...”

“Cái gì!” Lâm Nhược Nhiên lập tức ngồi thẳng người, trừng mắt: “Sao anh không nói cho em biết!”

“Anh sợ em lo cho nên không nói, nội dung lá thư chẳng có gì, vả lại anh cũng không sợ.” Âu Dương Vân Thiên vội vàng trấn an Lâm Nhược Nhiên.

“Anh!” Cậu nhéo mu bàn tay anh, “Sau này nếu như có chuyện tương tự, anh dám không nói cho em biết xem, em cắn chết anh!”

“Chuyện thế này không thường xuyên gặp đâu.”

“Nhưng mà em lo!”

Nhìn Lâm Nhược Nhiên lo lắng, sốt ruột lại còn mang theo vẻ mặt tủi thân, Âu Dương Vân Thiên vội vàng nói: “Anh sẽ không làm cho em lo lắng, tin tưởng anh, Nhược Nhiên.”

Lâm Nhược Nhiên lộ ra vẻ mặt bất mãn: “Anh không tin thực lực của em chứ gì! Nói cho anh biết, em là đội trưởng đội đặc công cũng không phải chỉ có cái danh hào, đám người gặp hôm nay, một mình em cũng có thể san bằng.”

“Anh biết, Nhược Nhiên, đương nhiên anh biết, Nhược Nhiên của anh rất lợi hại.”

“Hừ!” Lâm Nhược Nhiên trợn mắt nhìn Âu Dương một cái, sau đó lại chui vào ngực anh.

“Còn nữa, hôm nay đám người kia coi như là tự dâng mình tới cửa, có khẩu cung của bọn họ, lại có thể kiện tên đầu sỏ của tập đoàn QT thêm một tội rồi.”

Âu Dương Vân Thiên siết chặt thắt lưng Lâm Nhược Nhiên: “Nhược Nhiên, em phạm quy.”

“Cái gì?”

“Quy ước ở nhà không được nói chuyện công việc.”

Lâm Nhược Nhiên bĩu môi liếc Âu Dương Vân Thiên, đưa tay cởi bỏ khuy áo ngủ của anh: “Xì, đề tài này là do anh khơi ra trước đấy chứ.”

Âu Dương cười thầm, phản ứng của người này đúng là nhanh thật.

Nằm gọn trong ngực trần của Âu Dương Vân Thiên, Lâm Nhược Nhiên hếch mặt lên, nhìn chăm chú vào mắt anh, đầu tiên là cố ý cười ngả ngớn, sau đó đưa tay nắm lấy cằm anh, vẻ mặt y chang playboy đùa giỡn con gái nhà lành: “Vân Thiên, phạm quy thì phải bị phạt nha.”

Khóe miệng anh lộ ra ý cười cơ hồ không thể nhìn thấy, không đẩy tay cậu ra mà rũ mắt hỏi: “Phạt như thế nào?”

“Phạt anh phải nghe lời em!” Lâm Nhược Nhiên lập tức nói.

“Không thành vấn đề.” Vừa nói, Âu Dương Vân Thiên vừa tắt đèn.

Căn phòng ngủ chìm trong bóng tối quuyền rũ, không lâu sau liền vang lên tiếng thở dốc rất nhỏ tràn đầy sắc tình, rồi lại nghe thấy tiếng Lâm Nhược Nhiên khê rên rĩ.

“Không đúng, không đúng, không phải là như vậy...”

Sau đó là tiếng cười lạnh của Âu Dương Vân Thiên: “Hừm, anh đã nhận phạt rồi. Tốt nhất là em nên tiếp nhận đi.”

Ba tuần sau, toàn bộ án kiện liên quan đến tập đoàn QT đã được thẩm tra xử lý xong, phạm nhân và đồng phạm đều nhận được phán quyết theo đúng quy định của pháp luật.

Vốn tưởng rằng sau khi kết thúc vụ án lớn này, Âu Dương Vân Thiên sẽ có một quãng thời gian dễ thở, Lâm Nhược Nhiên hí ha hí hửng bắt đầu tìm hiểu quảng cáo du lịch, kết quả kiểm sát trưởng Âu Dương phải lên phương Bắc dự hội nghị.

Không thể cùng nhau du lịch, trái lại người yêu phải đi xa, Lâm Nhược Nhiên tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, một đồng tức giận này đều rơi xuống đầu đám đội viên đội đặc công. Bọn họ bị Lâm Nhược Nhiên mang đi tập taekwondo mỗi ngày, mọi người kêu khổ không ngớt, tất cả đều ngóng trông ngày kiểm sát trưởng Âu Dương trở về.

Một ngày kia, buổi huấn luyện gián đoạn, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lâm Nhược Nhiên, phỏng đoán có khả năng tâm tình của cậu khá tốt, Lý Bối không sợ chết ngang nhiên xông qua hỏi: “Sếp, bao giờ thì kiểm sát trưởng Âu Dương trở về?”

Lâm Nhược Nhiên trừng đôi mắt hoa đào, sau đó cười đến ngọt ngào: “Sao? Cậu rất muốn gặp anh ấy?”

Lý Bối xua tay liên tục: “Không dám, không dám.”

Các đội viên khác nhìn thấy tình cảnh này, đều cười trộm: tên Lý Bối này thật đúng là dám làm bida dờ dạn.

“Sếp, ý em là chờ kiểm sát trưởng Âu Dương trở về, bọn em có thể đến nhà anh ăn...”

Nhìn nụ cười nịnh nọt của Lý Bối, nghĩ đến mình còn thiếu bọn họ một bữa ăn, Lâm Nhược Nhiên suy nghĩ một chút: “Được rồi... tối nay tôi mời khách.”

Lý Bối vội vàng kéo tay Lâm Nhược Nhiên: “Đừng mà, sếp.” Sau đó bày ra vẻ mặt nịnh nọt: “Bọn em còn chưa được thưởng thức tay nghề của kiểm sát trưởng Âu Dương, nghĩ nhất định là rất tuyệt.”

Lâm Nhược Nhiên trong lòng âm thầm đắc ý.

Nhìn dáng vẻ tươi cười chờ câu trả lời của Lý Bối, Lâm Nhược Nhiên suy nghĩ một lúc, liếc cậu ta một cái, đôi mắt long lanh nước chớp động, thấy vậy Lý Bối cho rằng nguyện vọng của mình đã đạt được, nước miếng cơ hồ sắp chảy xuống.

“Cậu... Giấc mơ ban ngày cũng đẹp ghê ha!”

Cấp trên đột nhiên trở mặt vô tình, Lý Bối đỏ khốc đỏ cười: “Sếp...”

“Hôm nay tôi mời khách, cậu cố sức mà ăn đi,” vừa nói Lâm Nhược Nhiên vừa cười gian tà nhìn Lý Bối, “Đến nhà hàng chỉ tốn 199 đồng ăn cho no vào, cậu cứ tận lực ăn, tôi nhất định không ngăn cản cậu, nhưng mà... Đừng có mơ đến nhà tôi!”

Biết mình đã quấy rầy cùng cố tình phá đám Phương Triển Nhan với cậu sinh viên người yêu bé nhỏ của cậu ta ra sao, đương nhiên Lâm Nhược Nhiên không có ý định cho đám sói con này cơ hội, để bọn họ tới cửa cười nhạo mình.

Các đội viên khác vừa nghe, rồi rít oán giận, nói thẳng Lâm Nhược Nhiên là đồ keo kiệt.

Lâm Nhược Nhiên không thèm quan tâm đến vẻ mặt oán trách của bọn họ, ra lệnh: “Sau khi nghỉ giải lao 5 phút, tất cả chạy cự ly dài 3000 mét, ai về cuối hít đất 100 cái!” Nói xong liền ngẩng cao đầu nghênh ngang đi mất.

Tiếng khóc ai oán vang thấu trời xanh, các đội viên xúm lại nghị luận.

“Căn bản là sếp không muốn cho chúng ta đến nhà.”

“Không phải nhà sếp mà, đó là nhà của kiểm sát trưởng Âu Dương chứ.”

“Quý họ!”

“Sợ chúng ta quấy rầy thế giới hai người của bọn họ chứ gì.”

“Các cậu đoán xem sếp có chịu làm việc nhà không?”

“Tôi đảm bảo tám phần mười là chai dầu ngã ra cũng không chịu đựng dậy.”

“Đúng, sếp chúng ta đúng là dạng người này! Azzzz, kiểm sát trưởng Âu Dương thật là đáng thương. Công việc quan trọng ở cục kiểm sát vô cùng bận rộn, về nhà còn phải chăm sóc cho lão hồ ly này...”

.

Kết thúc hội nghị, Âu Dương Vân Thiên đã trở về, sau khi xa cách người yêu một thời gian ngắn, tự nhiên là ngọt ngào vô cùng.

Trong đầu Lâm Nhược Nhiên vẫn không buông tha kế hoạch cùng nhau đi du lịch, nhưng mà cả Âu Dương lẫn cậu đều vô cùng bận rộn, cho nên kế hoạch vẫn cứ dừng lại ở giai đoạn kế hoạch.

Chớp mắt đã nhanh đến tháng năm.

10. Chương 10

Biên tập: Namichan

Lâm Nhược Nhiên lặng lẽ lật từng trang nhật ký. Cậu đang nhớ lại những chuyện xảy ra giữa anh mà cậu kể từ khi gặp lại nhau lần nữa.

Ngày 12 tháng 5 năm ngoái, Lâm Nhược Nhiên và Âu Dương Vân Thiên chính thức gặp lại nhau trong một buổi họp lớp cũ sau bao nhiêu năm xa cách. Sau một quá trình giằng co cậu tới tới lui, cuối cùng hai người cũng có thể thuận lợi ở chung, hạnh phúc cho đến nay. Lâm Nhược Nhiên hi vọng có thể tổ chức một bữa tiệc ngọt ngào mừng ngày đặc biệt này.

Một năm chậm rãi trôi qua, quả thực đã xảy ra không ít chuyện, vui có, buồn có, hạnh phúc nhiều, mà đau khổ cũng không thiếu. Nhìn nhật ký, Lâm Nhược Nhiên thổn thức.

Cuộc sống ở chung cùng Vân Thiên yêu dấu đang diễn ra thật ngọt ngào, tuy rằng hạnh phúc, nhưng Nhược Nhiên vẫn cảm thấy chưa đủ. Cậu muốn... thật nhiều hứa hẹn. Muốn nhân cơ hội này để nhận được một tín vật tình yêu, muốn nghe chính miệng Vân Thiên nói với mình hai từ “mãi mãi”.

Lâm Nhược Nhiên ngồi trước bàn đọc sách, tay chống cằm, cười hí hóp, vẻ mặt ‘mê trai’, không biết đang tưởng tượng cái gì mà thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra.

Một mình vui vẻ hồi lâu, Lâm Nhược Nhiên buồn bực gục xuống bàn, bởi vì cậu căn bản nhìn không ra Vân Thiên có dự định làm lễ kỷ niệm ngày đặc biệt này.

Thoạt nhìn, trong từ điển của kiểm sát trưởng Âu Dương tựa hồ không có khái niệm ‘nhật ký’. Nhược Nhiên mấy lần bóng gió nhắc nhở, anh đều trưng ra vẻ mặt ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Lật từng trang nhật ký của mình, Nhược Nhiên nhìn lại những kỷ niệm và hồi ức quý giá lần lượt xảy ra giữa anh và cậu: gặp lại, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên đến nhà đối phương làm khách, buổi tối hôm thổ lộ chân tình, còn có đêm đầu tiên hai người chính thức là của nhau...

Từng kỷ niệm chậm rãi ulla về, thật khiến người ta khó có thể quên.

Đã thật lâu rồi Nhược Nhiên không ăn mút hoa quả, cậu dựa người vào tủ lạnh, vừa dùng cái muỗng nhỏ yêu thích đảo tới đảo lui trong lọ mút, vừa than thở.

Buổi tối hôm kia lúc cùng nhau ăn cơm, Nhược Nhiên làm bộ vô ý nói: “Vân Thiên, không biết năm nay lớp cũ mình có họp nữa không nhỉ?”

Âu Dương Vân Thiên suy nghĩ một chút: “Mới vừa hợp năm ngoái, năm nay không hợp nữa đâu. Ba năm một lần mà?”

Lâm Nhược Nhiên cẩn thận quan sát vẻ mặt của kiểm sát trưởng Âu Dương, cảm thấy chẳng có chút biến hóa nào, vẻ mặt anh bình thản chẳng khác gì đang nói mấy chuyện vu vơ như “Hôm nay trời thật đẹp” hoặc “Siêu thị đang có giảm giá” vậy. Cảm giác hụt hẫng, chỉ số tâm tình của cậu tụt vèo vèo xuống mức thấp nhất.

Kỳ nghỉ tháng 5 cũng sắp hết rồi, mắt thấy ngày kỷ niệm mình mong chờ càng ngày càng tới gần, tâm tình Lâm Nhược Nhiên cũng ngày càng thêm mất mát. Cậu có một loại cảm giác mờ mịt không thể diễn tả thành lời, mỗi bước đi đều có chút trống rỗng.

Có lẽ là vì lúc trước mình kỳ vọng quá nhiều rồi. Lâm Nhược Nhiên an ủi mình như vậy.

Ngày 11 tháng 5, khí trời vô cùng tốt thật khiến cho người ta kinh ngạc. Lâm Nhược Nhiên dậy sớm, đứng ở trên ban công đón những tia nắng mai đầu tiên, ngắm nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, cả thành phố dần dần đắm chìm trong những tia sáng mặt trời ấm áp rực rỡ.

“Nhược Nhiên, vào ăn sáng nào.” Nghe thấy tiếng Vân Thiên gọi mình, cậu quay đầu lại.

Người yêu vẫn anh tuấn, vẫn là gương mặt đẹp trai lạnh lùng nghiêm túc như vậy. Quần áo sạch sẽ đoan trang, nhưng trong mắt cậu anh không còn là con người vĩ đại xa cách như tảng băng ngàn năm, ánh mắt của anh sâu lắng như biển cả, thâm trầm mà bao dung.

Mang theo một nỗi mất mát nho nhỏ, Lâm Nhược Nhiên đi tới vòng ôm cổ Âu Dương Vân Thiên, cảm nhận được hơi ấm của cơ thể người yêu, mất mát cũng giảm bớt, cảm giác hạnh phúc lại mạnh mẽ ùa về.

“Vân Thiên, em yêu anh.”

“Nhược Nhiên, anh cũng yêu em.”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng lại rõ ràng, trong lòng Lâm Nhược Nhiên âm thầm đặc ý, tảng băng lớn xác này có thể biểu lộ như thế thực là không dễ dàng, đã đầy đủ chứng minh cậu trong lòng anh chiếm địa vị quan trọng như thế nào.

Hôm sau là chủ nhật. Hôm nay, sau khi tan việc Lâm Nhược Nhiên về nhà, phát hiện Âu Dương Vân Thiên vẫn chưa về.

Mai đã là kỷ niệm tròn một năm gặp gỡ, biết là không có bất ngờ gì xảy ra, Lâm Nhược Nhiên tỉnh ngộ, cậu bắt đầu tính toán cho dù Vân Thiên không có bày tỏ gì, thì hai người cũng sẽ ra ngoài ăn cơm. Chỉ cần trong lòng mình xem nó như tiệc ăn mừng là được rồi.

Dựa người vào bàn đọc sách, Lâm Nhược Nhiên nhìn điện thoại lại bắt đầu suy tư: muốn gọi điện thoại cho Vân Thiên quá, nhưng hình như thời gian vẫn còn hơi sớm, chắc anh lại bị công việc quán thân rồi, hoặc là anh đang trên đường về nhà. Cậu nghĩ như vậy, nhàm chán chống cằm, tiện tay kéo ngăn kéo bàn đọc sách ra. Một vật tẹt cùn bên trong ngăn kéo thứ hai hấp dẫn ánh mắt của Nhược Nhiên. Đó là một quyển sổ ghi chép, bìa được làm bằng da, vô cùng nhỏ, bé bằng bàn tay thôi. Đương nhiên nó không phải là của cậu.

Bên khoe miệng lộ ra một tia cười xấu xa, Lâm Nhược Nhiên thầm nghĩ: không biết Vân Thiên dùng nó để ghi chép cái gì nhỉ, chắc là không phải nhật ký đâu... Mấy lần ông như anh, nói không chừng quyển sổ bé bé này là để ghi mật khẩu thẻ ngân hàng hoặc là mật mã mở két sắt gì đó, có lẽ còn có sổ CMND cùng sổ tài khoản bảo hiểm xã hội nữa. Mang theo tâm tình đùa giỡn, Nhược Nhiên cầm lấy quyển sổ, cười gian xảo mở ra.

Cậu lật từng trang, càng xem sắc mặt càng trở nên kinh ngạc.

Một tờ bên trái, chỉ ghi đơn giản mấy chữ: ngày mười lăm tháng mười một, Thiên Hạt, 185, loại AB, XL, 41. Chậm đã, hình như hơi quen quen, Lâm Nhược Nhiên nhướng mày nghĩ ngợi mấy ký tự này là có ý gì.

Đột nhiên, Lâm Nhược Nhiên mở to hai mắt nhìn, cậu hiểu được hàm nghĩa của mấy con số chữ cái này. 11 tháng 5 là ngày sinh nhật, Thiên Hạt là chòm sao (cung Thần Nông ứng với chòm sao Thiên Hạt đó, giống

ta nè :”>), 185cm là chiều cao, AB là nhóm máu, XL là cỡ áo sơ mi hoặc T-shirt, 41 là cỡ giày... Đây không phải là những thông tin cần bản của mình sao? Vân Thiên ghi lại những thứ ấy là có ý gì?

Cậu lại lật sang một trang khác, anh chỉ ghi chép một số ngày tháng, từ trên xuống dưới viết một loạt.

Ngày 12 tháng 5, ngày 3 tháng 6, ngày 17 tháng 6... ngày 27 tháng 11...ngày 23 tháng 2...

Lâm Nhược Nhiên nắm chặt cuốn sổ nhỏ, bởi vì kích động mà hai tay khẽ run. Những ngày ghi trong đó cậu đều rất quen thuộc, bởi vì mấy ngày qua cậu lòi nhật ký của mình ra chậm rãi hồi tưởng từng kỷ niệm mà.

Ngày gặp lại, lần đầu tiên hẹn gặp, lần đầu tiên đến nhà Vân Thiên... Ngày thổ lộ... Ngày tặng món quà valentine đầu tiên....

Ôi trời ơi, không ngờ Vân Thiên... Anh nhớ tất cả rõ ràng như thế, anh cũng giống như mình, cũng ghi lại mỗi một hồi ức quý giá giữa cả hai...

Nắm chặt cuốn sổ nhỏ trong tay, Nhược Nhiên bỗng dưng muốn khóc, ánh mắt không tự chủ được đã ươn ướt. Cậu ngẫm nghĩ: chẳng trách Vân Thiên mua quần áo và giày dép cho cậu đều vừa vặn như vậy, thì ra hết thấy anh đều nhớ kỹ. Anh cũng không quên ngày gặp lại sau bao năm xa cách, cũng chính là hôm đó, một con đường dẫn lối cho mình và anh đến với nhau đã được mở ra.

Đặt cuốn sổ nhỏ vào chỗ cũ, Lâm Nhược Nhiên ngồi ở trên ghế ngẩn người.

Mình cứ nghĩ Vân Thiên là một tên đầu gỗ, không, anh mới không phải, anh lãng mạn hơn mình rất nhiều. Cậu chỉ biết một mình suy nghĩ lung tung, oán trách anh không đủ quan tâm dịu dàng, thật ra thì anh đã làm rất nhiều rất nhiều cho cậu rồi. Quả nhiên vẫn là Vân Thiên tuyệt vời nhất.

Đang ngây ngốc một chỗ, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Nhược Nhiên chạy nhanh ra thềm cửa, thoáng cái nhào vào trong ngực Âu Dương Vân Thiên.

Đầu tiên là hung hăng hôn anh thật sâu, sau đó Nhược Nhiên kéo cà vạt người yêu, ra lệnh: “Lấy ra, mau!”
“Cái gì?”

Lâm Nhược Nhiên nheo mắt lại, quan sát Âu Dương mặt không chút thay đổi.

“Anh lấy ra nhanh chút coi!” Xòe tay ra trước mặt Âu Dương.

Vẻ mặt lạnh như núi băng của Âu Dương dần dần tan chảy, trên nét mặt lạnh lùng lộ ra một tia ngượng ngùng: “Ah...”

“Nhanh lên một chút, đừng dài dòng!” Lâm Nhược Nhiên nhìn chằm chằm Âu Dương, lại một lần nữa ra lệnh.

“Anh nghĩ là đến mai mới...”

Nhược Nhiên quần chặt lấy anh, sử dụng công phu cạy người: “Em mặc kệ, em muốn bây giờ cơ! Bây giờ! Lập tức! Lập tức! Em không chờ được đến mai!”

Âu Dương Vân Thiên mềm lòng rồi, anh nắm tay Nhược Nhiên dẫn cậu vào phòng khách, đỡ cậu ngồi lên ghế sofa, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh.

Thấy Âu Dương vẫn trưng ra một bộ dạng muốn nói lại thôi, tay đặt trong túi áo, Lâm Nhược Nhiên dứt khoát hành động, nhanh tay móc đồ trong túi anh ra. Là một hộp nhung tơ màu xanh đậm, trên nắp hộp có những ký tự tiếng Anh vô cùng quen thuộc.

Mở hộp ra, Nhược Nhiên không bắt ngờ khi bên trong là hai cái nhẫn dành cho nam giới giống nhau như đúc. Cậu lập tức hỏi: “Cái nào là của em?”

Âu Dương Vân Thiên lấy ra một cái: “Cái này.”

Ngắm kỹ một chút, Lâm Nhược Nhiên phát hiện mặt trong của nhẫn có khắc tên hai người bọn họ, nhất thời trong lòng có một làn nước ngọt ngào ầm ập chảy qua.

Lâm Nhược Nhiên không nói hai lời, cầm chiếc nhẫn còn lại, nhẹ nhàng nắm tay Âu Dương, nhanh chóng luồn vào ngón áp út trên tay trái anh.

Âu Dương Vân Thiên có chút dở khóc dở cười, có lẽ bởi vì anh quá hiểu rõ người yêu của mình rồi, cho nên đối với hành động bất chợt của cậu thật không có vẻ gì là ngoài ý muốn.

Cố ý nở một nụ cười gian tà, sau đó niết lấy cằm Âu Dương, Lâm Nhược Nhiên cười nói: “Từ giờ trở đi anh không thoát khỏi tay em được nữa đâu.”

Âu Dương Vân Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Em thật là...”

Nắm chiếc nhẫn thuộc về mình, Lâm Nhược Nhiên trưng ra một bộ mặt tủi thân: “Em cứ nghĩ là anh quên rồi, cứ nghĩ là anh không thèm để ý...”

Anh cuống quýt ôm lấy cậu, ôm cậu vào lòng: “Không có, anh làm sao quên được chứ, tròn một năm chúng ta gặp lại, ngày quan trọng như vậy anh sẽ không bao giờ quên.”

“Mấy ngày hôm trước em một mực nghĩ, thấy anh chẳng tỏ vẻ chút gì là nhớ, em thật nghĩ anh không thèm để ý...” Vừa nói, cậu vừa ‘đánh yêu’ anh một quyền, bất quá rất nhẹ: “Anh là đồ lừa đảo!”

Âu Dương Vân Thiên vuốt ve mái tóc rũ trước trán Lâm Nhược Nhiên, sau đó đứng lên: “Nhược Nhiên, anh còn có một món quà muốn tặng em.”

Thấy Âu Dương Vân Thiên vào thư phòng lấy ra một chiếc hộp vô cùng tinh xảo, tim Lâm Nhược Nhiên đập vô cùng nhanh.

Từ trong hộp lấy ra chiếc đồng hồ thể thao của một nhãn hiệu nổi tiếng, Âu Dương nhẹ nhàng nắm tay Lâm Nhược Nhiên, dịu dàng đeo vào tay, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương: “Nhược Nhiên, hi vọng sau này toàn bộ thời gian của em đều ở bên cạnh anh.”

Lúc này trái tim của Lâm Nhược Nhiên đã bay tuốt lên tận chín tầng mây, hạnh phúc tột cùng.

“Nhược Nhiên, tình cảm anh dành cho em là chân thật, mặc dù... Anh không biết “mãi mãi” xa đến nhường nào, nhưng... Anh hi vọng được cùng em sống chung một chỗ, mãi mãi...”

Không chờ anh nói xong, Nhược Nhiên nhào qua hôn anh, nuốt lấy những lời ngọt ngào còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng.

“Nhược Nhiên, em là hạnh phúc của anh.”

Lúc Lâm Nhược Nhiên từ trong ngực Âu Dương Vân Thiên ngẩng đầu lên, hai hốc mắt đã ươn ướt, anh lại vội vàng dỗ dành cậu một phen.

Hoàn toàn không thèm để ý đến hình tượng đội trưởng đội đặc công của mình, cậu ôm chặt lấy người yêu không buông.

Cũng không còn là một kiểm sát trưởng nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt anh ngập tràn yêu thương, dịu dàng dỗ dành người yêu.

Họ không là ai hết, chỉ là hai người yêu nhau.

.

Ăn xong bữa tối lãng mạn, đôi tình nhân hạnh phúc này lại ngồi cạnh nhau trên ghế sofa.

Vòng tay ôm chặt Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên hỏi cậu: “Sao mà em biết hay vậy? Cái tên quỷ linh tinh này. Chắc, anh cứ nghĩ mình là người giữ bí mật không tặc cơ đấy.”

“Em... xem cuốn sổ nhỏ trong ngăn kéo, không phải cố ý đâu mà...” Nói thật nhanh, biết mình coi lén là có tội, Lâm Nhược Nhiên cố ý dùng ánh mắt dịu dàng long lanh nhìn Âu Dương, hi vọng được hưởng sự khoan hồng.

Âu Dương Vân Thiên cũng không để ý: “A, cuốn sổ kia, em nhìn rồi sao.”

“Anh không yêu cầu em đeo nhẫn à?” Ngắm nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay trái của anh, cậu nhẹ nhàng hỏi.

Âu Dương Vân Thiên đáp: “Em chỉ cần đeo chiếc đồng hồ anh tặng là được rồi.”

Liếc nhìn Âu Dương một cái, Lâm Nhược Nhiên không hiểu nội dung anh muốn biểu đạt trong ánh mắt.

“Chiếc nhẫn em sẽ giữ gìn cẩn thận. Em sẽ luôn nhớ trong tim.”

Nghe Lâm Nhược Nhiên nói như vậy, Âu Dương Vân Thiên dịu dàng vuốt ve mái tóc cậu.

“Ngày thứ hai anh đi làm, nhất định sẽ bị một đám người vây quanh hỏi han đó.” Lâm Nhược Nhiên tưởng tượng đến vẻ mặt kinh ngạc muốn chết của đồng nghiệp Âu Dương Vân Thiên khi phát hiện người đàn ông độc thân hoàng kim đã đeo nhẫn.

Âu Dương Vân Thiên tựa hồ cũng không thêm để ý: “A, không để ý tới đám người lảm chuyện kia là được rồi.”

Chợt nghĩ tới điều gì, Lâm Nhược Nhiên lộ ra vẻ mặt cầu xin tha thứ: “Vân Thiên... Em vốn nghĩ anh không quan tâm đến ngày này, mấy hôm nói bóng nói gió thử dò xét mà anh chẳng có phản ứng gì cả, kết quả là cũng không ra ngoài... cho nên em... Em không chuẩn bị quà gì cho anh cả.”

Giọng nói Âu Dương vô cùng dịu dàng, đưa mắt nhìn cậu: “Không sao, anh có em là đủ rồi.”

“Anh không để ý chứ?”

“Sao anh lại phải để ý? Anh có em là đủ rồi.”

Vòng tay ôm lấy cổ anh, cậu khe khẽ thì thầm bên tai: “Vân Thiên, anh cũng là hạnh phúc của em. Vân Thiên, em yêu anh. Em yêu anh nhất.”

Nhận được tất cả những gì mình muốn, Lâm Nhược Nhiên quăng hết những mất mát cùng buồn bực lúc trước ra sau gáy, từ khóe mắt đến đôi lông mày đều mang theo xuân ý, đôi mắt hoa đào lại càng thêm long lanh sáng ngời, lúc nào cũng cong cong. Tính tình cậu cũng ôn hòa đi rất nhiều, khiến cho tất cả các đồng nghiệp trong đội đặc công đều cảm thấy quái lạ.

Ở một nơi khác, tại viện kiểm sát cấp cao thành phố, kiểm sát trưởng Âu Dương đeo nhẫn kết hôn trên ngón tay áp út, dẫn đến một cuộc thảo luận từng bừng, từ phòng làm việc tới phòng ăn, từ phòng họp ra đến sảnh. Trong một khoảng thời gian dài, cứ bước chân vào viện kiểm sát, đâu đâu cũng thấy mấy người túm tụm rỉ tai thì thầm.

Âu Dương Vân Thiên vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh, nhìn vẻ mặt nghiêm túc và ánh mắt sắc bén lạnh như băng của anh, một đám đồng nghiệp chẳng ai dám tiến lên hỏi han trực tiếp.

Lâm Nhược Nhiên tới hẹn Âu Dương đi ăn cơm, bị Ôn Thiên Thiên túm lại hỏi han, một bên trả lời qua loa vài câu cho có lệ, một bên cậu âm thầm đắc ý.

Sau đó từ miệng cô nàng cậu biết được tin hội luật sư lại muốn mời Âu Dương tham gia một bữa tiệc tối. Sau khi về nhà cậu cố ý chủ động hỏi anh.

“A, có đấy, anh đồng ý rồi, tuần sau sẽ đi.”

Lâm Nhược Nhiên ngồi ở bên giường, những đồ kỳ trong lòng không ngừng tuôn ra, kìm không được mở miệng nói mát: “A... Cũng không biết lần này lại có những tiểu thư khuê nữ nhà ai nhỉ, Triệu Tiên Tôn Lý Chu Vũ Trịnh Vương, thật đúng là nhiều nha...”

Âu Dương Vân Thiên đi tới, đặt tay lên bả vai cậu: “Em đang ghen à?”

Lâm Nhược Nhiên giống như mèo nhỏ bị dẫm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên: “Em mới không thèm!”

“Nhưng mà anh ngửi thấy mùi dấm chua ở đâu ấy.”

“Ít nói nhảm đi!”

Âu Dương Vân Thiên ôm lấy Lâm Nhược Nhiên, dùng thân thể đè cậu xuống giường, chậm rãi cúi xuống cho đến khi chóp mũi hai người cơ hồ đụng vào nhau: “Có thật không...”

“Nói nhảm! Em mới không thèm! Em...”

“VẬY ĐỂ ANH XEM NÀO...”

“Anh....ừm...” Lâm Nhược Nhiên mới vừa muốn phản bác, đã bị anh hôn lên.

Lại đổi một góc độ khác, hôn thật sâu thật dài, sau khi đôi môi tách ra, Âu Dương Vân Thiên liếm môi, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn như con nít được ăn kẹo: “A... Đúng là không chua...Rất ngọt...”

“Anh!”

“Chẳng lẽ đến bây giờ mà em còn không yên tâm về anh sao?”

Nghe thấy anh hỏi như vậy, Lâm Nhược Nhiên cong miệng, cạp anh một cái.

11. Chương 11

Biên tập: Namichan

Đầu tháng 6, Lâm Nhược Nhiên lại nghỉ tới kế hoạch đi du lịch, cũng xin cấp trên nghỉ phép, nhưng lại không được phê chuẩn. Cậu buồn bực không thôi, nhưng nhận được bồi thường của Âu Dương.

Hai người tạm thời đến ở nhà của Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương đang lên kế hoạch sửa chữa ngôi nhà ở đường Trữ Tĩnh, coi như món quà tặng cho người yêu.

Những đổi mới hoàn toàn dựa theo sở thích của Lâm Nhược Nhiên, đối với bất cứ ý tưởng kỳ quái nào của cậu, Âu Dương Vân Thiên đều nói “Được”, may mà cuối cùng cậu cũng không thái quá như vậy.

Lâm Nhược Nhiên vui vẻ dời tới nhà mới, đám cấp dưới cũng kêu gào nói muốn tới giúp đỡ, biết bọn sói con này chẳng tốt bụng đến vậy, nhưng cuối cùng cậu vẫn đồng ý mời khách tới nhà, đồng thời cậu yêu cầu Phương Triển Nhan phải dẫn theo người yêu bé nhỏ của cậu ta.

Đương nhiên Phương Triển Nhan biết cấp trên không có ý tốt gì, nhưng dưới ánh nhìn soi mói vừa uy hiếp vừa bắt lương ấy, năm giây sau đã phải gơ tay đầu hàng, gật đầu đồng ý.

Phát hiện tài nấu nướng của Âu Dương Vân Thiên quả thực không chê vào đâu được, một đám đội viên đội đặc công kinh ngạc đến rớt hàm.

Nhìn bóng lưng Âu Dương Vân Thiên bận rộn trong bếp, Phương Triển Nhan chạy vào giúp một tay, trong lòng Lâm Nhược Nhiên cười hết sức sung sướng.

Có người hỏi tới: “Sếp, nhà mới trang hoàng rất đẹp, chắc là tốn không ít tiền nhỉ.”

Trong đầu Lâm Nhược Nhiên luôn không có khái niệm kinh tế, nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Tôi không biết, là anh ấy bỏ tiền ra.”

“Oa, sếp, vậy có phải là sau này anh có người nuôi?”

Lâm Nhược Nhiên gật đầu, quả thực Âu Dương đã đồng ý nuôi mình: “Ừ. Anh ấy đã nói sẽ nuôi tôi.”

“Wow...”

Lý Bối lượn quanh nhà một vòng giờ mới trở lại, hâm mộ nói: “Aizzz, không biết đến bao giờ mới có người chịu nuôi tôi đây. Nuôi tôi rất dễ mà, cũng chẳng tốn mấy đồng, người nào đó nhanh nhanh tới nuôi tôi đi...”

“Ai muốn nuôi tên đầu heo như cậu, nằm mơ ít thôi.”

Náo nhiệt ăn xong một bữa cơm, sau khi tiễn đám đồng nghiệp về, trong nhà lại khôi phục thế giới ấm áp của hai người.

Thấy Âu Dương Vân Thiên đang ngồi đọc báo trong thư phòng, Lâm Nhược Nhiên rót trà bưng tới.

Dựa vào vai anh, nhìn ngôi nhà sau khi sửa chữa hoàn toàn đổi mới, trong lòng cậu lại càng thêm vui vẻ.

“Em thích nhà mới không?” Âu Dương Vân Thiên biết người yêu rất thích, từ khi sửa nhà xong cậu lúc nào cũng trong trạng thái hưng phấn như trên mây ấy.

Lâm Nhược Nhiên ôm Âu Dương Vân Thiên, khe khẽ bên tai: “Cám ơn anh.”

Nắm lấy tay cậu, để cho cậu ngồi lên đùi mình, anh vòng tay ôm thắt lưng cậu, cảm giác dạt dào.

Hạnh phúc đã nắm chặt trong tay.

Lâm Nhược Nhiên thấy ngón tay mang nhẫn của Âu Dương Vân Thiên, nhìn không được mà hôn lên tay anh. Nhìn đồng hồ một chút, cậu phát ra ám hiệu: “Thời gian không còn sớm, em đi tắm đây. Anh đọc báo xong cũng nghỉ ngơi sớm chút đi, ông xã.” Hai chữ cuối cùng là nhẹ nhàng nói ra, cậu muốn trêu chọc cái người lúc nào cũng nghiêm túc này một chút, mỗi lần nghe được những lời buồn nôn của mình, cả người anh đều cứng ngắc.

Quả nhiên, Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt ngẩn ngơ: “Cái gì?”

“Em nói anh đọc báo xong thì nghỉ ngơi đi, ông xã.” Đương nhiên, lần này vẫn cứ nhẹ nhàng nói ra hai chữ kia.

Âu Dương Vân Thiên tựa hồ không phản ứng kịp: “Em nói gì, nói to hơn một chút.”

“Em nói anh đọc báo xong thì nghỉ ngơi đi, ông xã.” Lần này Lâm Nhược Nhiên đề cao giọng, chắc chắn Vân Thiên đã nghe rõ rồi.

Âu Dương Vân Thiên đưa tay dụi dụi lỗ tai, vẻ mặt vẫn bình tĩnh: “Gì cơ? Anh nghe không rõ. Lớn tiếng chút đi, em nói nhỏ quá.”

Lâm Nhược Nhiên đành phải hét to hơn: “Em nói anh đọc báo xong thì nghỉ ngơi đi, ông xã.”

Đột nhiên, cậu phát hiện trong con người đen lầy thâm trầm của anh có một ý cười gian xảo. Cậu mãnh liệt trừng to hai mắt.

“Cái gì! Anh gạt em! Anh giả bộ!”

Âu Dương Vân Thiên vừa tránh né mấy quả đấm của Lâm Nhược Nhiên, vừa cười nói: “Trước kia chưa bao giờ nghe em gọi anh như vậy, không tranh thủ nghe thêm sao được.”

“Anh là đồ lừa đảo, anh gạt em! Cố ý giả bộ không nghe được, đồ lừa đảo!”

Đang muốn túm anh lại dạy dỗ một phen, không biết tiếng nhạc nhà ai mở khẽ luồn vào qua khe cửa sổ, giọng hát ngọt ngào vang lên trên nền nhạc piano êm dịu khiến cho hai người đang đùa giỡn trên ghế salon ngưng lại.

“...Dùng cả đời tìm kiếm, dù mệt mỏi chán nản, muốn có một vòng tay, nhưng lại không tìm thấy, mới nhớ ra anh còn đang ở phía sau em, lặng lẽ chờ đợi em, để em dựa vào... Anh là hạnh phúc của em phải không? Vì sao hạnh phúc lại đau buồn như vậy. Tình yêu dần dần mơ hồ. Nỗ lực của anh, em vẫn không hiểu rõ... Anh là hạnh phúc của em phải không? Vì sao hạnh phúc lại đau buồn như vậy...Em yêu anh, không nghi ngờ gì cả, chỉ muốn nói với anh, em nguyện ý...Em yêu anh, không nghi ngờ gì cả, chỉ muốn nói với anh, em nguyện ý...”

Nhẹ nhàng cầm tay Lâm Nhược Nhiên, Âu Dương Vân Thiên ôm cậu, không để cho cậu giây dựa nữa: “Nhược Nhiên, hãy nghe anh nói, em chính là hạnh phúc của anh, anh nguyện ý... Anh yêu em...”

Nghe thấy những lời này, cậu ngoan ngoãn để cho anh ôm mình, tự nhủ không bao giờ tức giận nữa.

Quả thực, được ôm người yêu trong vòng tay, chính là hạnh phúc lớn nhất của đời người.

~chính văn hoàn~

12. Chương 12: Pn1

Phiên ngoại • Cuộc sống hằng ngày của hai người đàn ông

Biên tập: Namichan

Đội trưởng đội đặc công của cục cảnh sát thành phố Lâm Nhựt Nhiên và kiểm sát trưởng của viện kiểm sát cấp cao Âu Dương Vân Thiên là một cặp tình nhân.

Hai người là thanh mai trúc mã, học chung với nhau hồi tiểu học, sau khi trải qua rất nhiều chuyện vui buồn, thổ lộ tấm chân tình, hiện tại đang sống chung với nhau rất hạnh phúc.

Cá tính không hoàn toàn giống nhau, sở thích cũng có nhiều điểm khác, nhưng mà hai người đều hiểu rõ đối phương, hơn nữa cả hai đều là những người đàn ông trung niên chín chắn, trong cuộc sống ở chung tuy đôi khi cũng có điểm không hài lòng nhưng sẽ nhường nhịn lẫn nhau.

Là một trong những thành viên xuất sắc nhất của cục cảnh sát, Lâm Nhựt Nhiên rất tuân thủ kỷ luật, cậu thường xuyên phải mặc cảnh phục.

Âu Dương Vân Thiên thân là kiểm sát trưởng, do tính chất công việc nên anh cũng cần phải mặc âu phục thật lịch sự. Bởi vậy trong cuộc sống hằng ngày, hai người khó tránh khỏi việc thường xuyên phải mặc những bộ quần áo y chang nhau.

Mỗi ngày Lâm Nhựt Nhiên về nhà, nhất định sẽ thay bộ quần áo ở nhà mà cậu thích, là loại áo vải được dệt bằng bông rộng thùng thình, thoát nhìn khá giống đồ ngủ, mấy cái hoa văn phía trên thường khiến cho Âu Dương Vân Thiên kinh ngạc không thôi. Chả trách được cậu không tùy tiện cho đồng nghiệp đến nhà, tin rằng bất luận kẻ nào thấy một người đàn ông cao 1m85, mặc quần áo y chang đồ ngủ in hình chuột hamtaro, voi dumbo hoặc pikachu, nằm ườn trên ghế sofa ăn kẹo, đều sẽ kinh ngạc đến sái quai hàm.

Những lúc cùng nhau dạo phố mua đồ, thấy những bộ quần áo tương tự như đồng ở nhà, Lâm Nhựt Nhiên đều không nỡ đi tiếp, đứng sát bên tủ kính, mắt chớp chớp ngó chừng không buông, luôn là Âu Dương phải lôi cậu đi.

Về phần Âu Dương Vân Thiên, bởi vì lúc đi làm phải mặc áo sơ mi gọn gàng, thắt cà vạt, áo vest chỉnh chu, cho nên mỗi khi về nhà là lập tức tháo cà vạt, thay áo T-shirt rộng thùng thình.

Sau khi biết rõ thói quen của Âu Dương, những giờ Lâm Nhựt Nhiên ở nhà lại càng nhiều hơn.

Chỉ cần Nhựt Nhiên về tới nhà trước, chờ đến khi Vân Thiên trở về, cậu nhất định sẽ rình coi lúc anh thay quần áo, cố ý giả bộ đi ngang qua, lượn tới lượn lui rồi đứng ở một góc trước cửa phòng ngủ để dàng quan sát bên trong, thưởng thức lưng trần gợi cảm của người yêu, sau đó trước khi Âu Dương có thể phát hiện, cậu lau lau nước miếng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Đối với ý nghĩ đó của tên người yêu hồ ly này, trong lòng Âu Dương biết tổng, nhưng nếu con hồ ly sĩ diện này không muốn bị phát hiện, anh cũng không nỡ đi bóc trần thú vui của cậu, vẫn duy trì động tác thay quần áo như thường mặc cho bộ dạng thêm thuồng của người yêu.

.

Một ngày cuối tuần, Lâm Nhựt Nhiên từ trung tâm huấn luyện trực tiếp về nhà, lười biếng chưa muốn thay quần áo trên người.

Âu Dương trở lại, thấy người yêu đứng trên ban công hóng gió ngắm cảnh, bước chân thoáng cái ngừng lại.

Lâm Nhựt Nhiên mặc quần màu đen của bộ đội đặc công, áo ba lỗ, nhìn từ bóng lưng, vai, eo chân, từng đường cong vừa cường tráng vừa gợi cảm, quyến rũ mê người.

Anh đi tới, nghe thấy tiếng bước chân, cậu quay đầu lại: “Vân Thiên, anh đã về.”

Nhìn ánh nắng rực rỡ cuối ngày nhẹ nhàng chiếu vào, gương mặt tuấn tú của người yêu tỏa sáng giữa trời chiều, Âu Dương Vân Thiên ngắm không chớp mắt.

Bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chăm chăm khiến cậu cảm thấy có chút sợ hãi, cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Anh nhìn gì mà nhìn!” Không chút khách khí mắng *yêu* anh một câu.

Âu Dương Vân Thiên do dự một chút, hỏi: “Em đang tính dùng quân phục để quyến rũ anh sao?”

Vừa nghe những lời này, Lâm Nhược Nhiên mạnh mẽ mở to hai mắt nhìn.

Cậu mãnh liệt nhào tới, túm lấy Vân Thiên, vài giây sau đã đè lên thân hình cao lớn của người yêu ép xuống ghế sofa, khóa hai tay anh ra phía sau lưng, trực tiếp tra hỏi: “Anh vừa mới nói cái gì! Mấy câu không thuần khiết như thế anh học được ở đâu, hả?”

Bị đặt phía dưới nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, Âu Dương vùng vẫy một chút, chỉ có điều kiểm sát trưởng suốt ngày ngồi trong phòng làm việc sao có thể phản kháng được đội trưởng đội đặc công thân thủ bất phàm chứ.

Nắm lấy cổ Âu Dương, Lâm Nhược Nhiên quát hỏi: “Nói mau! Làm sao anh biết được mấy từ như thế!”

Âu Dương Vân Thiên mặt không thay đổi, trầm mặc một chút rồi nói: “Là đàn ông đương nhiên phải biết!”

“Nói nhảm! Không được gạt em! Em hỏi anh, anh có... anh có...” Lâm Nhược Nhiên có chút không hỏi nên lời.

Nếu Vân Thiên nói không thì nhất định mình sẽ rống là không tin, nếu anh nói có thì mình đau lòng muốn chết. Thật là rắc rối.

Âu Dương Vân Thiên hoàn toàn biết được ý nghĩ của Lâm Nhược Nhiên, anh giãy dụa rút ra một cánh tay, giờ tay tuyên thệ giống như đang ở trên tòa án: “Anh không có!”

Lâm Nhược Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Mình đương nhiên tin, thật ra thì cũng biết Vân Thiên sẽ không có, bắt quá thích ăn mấy loại dấm chua vớ vẩn này là một đặc điểm lớn của mình rồi, không sửa được nữa.

Lâm Nhược Nhiên buông lỏng một chút, chỉ trong chớp mắt đã bị Âu Dương lật lại đè xuống ghế sofa, đến khi cậu phát hiện đối phương đang có ý đồ ‘bất chính’, liền giãy dụa, nhưng bị người yêu ôm thật chặt, Âu Dương lại gian xảo phả hơi thở nóng ấm vào tai cậu, thân thể càng lúc càng mềm nhũn, lực phản kháng yếu dần đi.

Giãy dụa không ra, Lâm Nhược Nhiên đột nhiên phun ra một câu: “Em muốn kháng án!”

Âu Dương Vân Thiên phản ứng rất nhanh: “Kháng án bị bác bỏ! Duyệt nguyên phán!”

“Anh!”

Biết mình không thắng được, Lâm Nhược Nhiên từ bỏ việc chống cự.

Lúc ôm người yêu vào phòng ngủ, Âu Dương phát hiện Nhược Nhiên đang len lén cười xấu xa.

“Em cười cái gì?”

Nhược Nhiên ngớ lơ, không trả lời.

Vẫn là chờ đến sáng mai, lúc Vân Thiên vừa thức giấc, lúc đang còn mơ màng sẽ nói cho anh biết, mình có mua đồ ngủ tình nhân in hình mấy bé hamtaro, rồi yêu cầu anh mặc vào cho mình ngắm, chắc là có thể thành công.

~ TOÀN VĂN HOÀN

~Biên tập: Namichan @ Đông Phương CácPage 162

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-hanh-phuc-cua-em-phai-khong>